VASILE ARHIRE

FENOMENUL PENICILINA

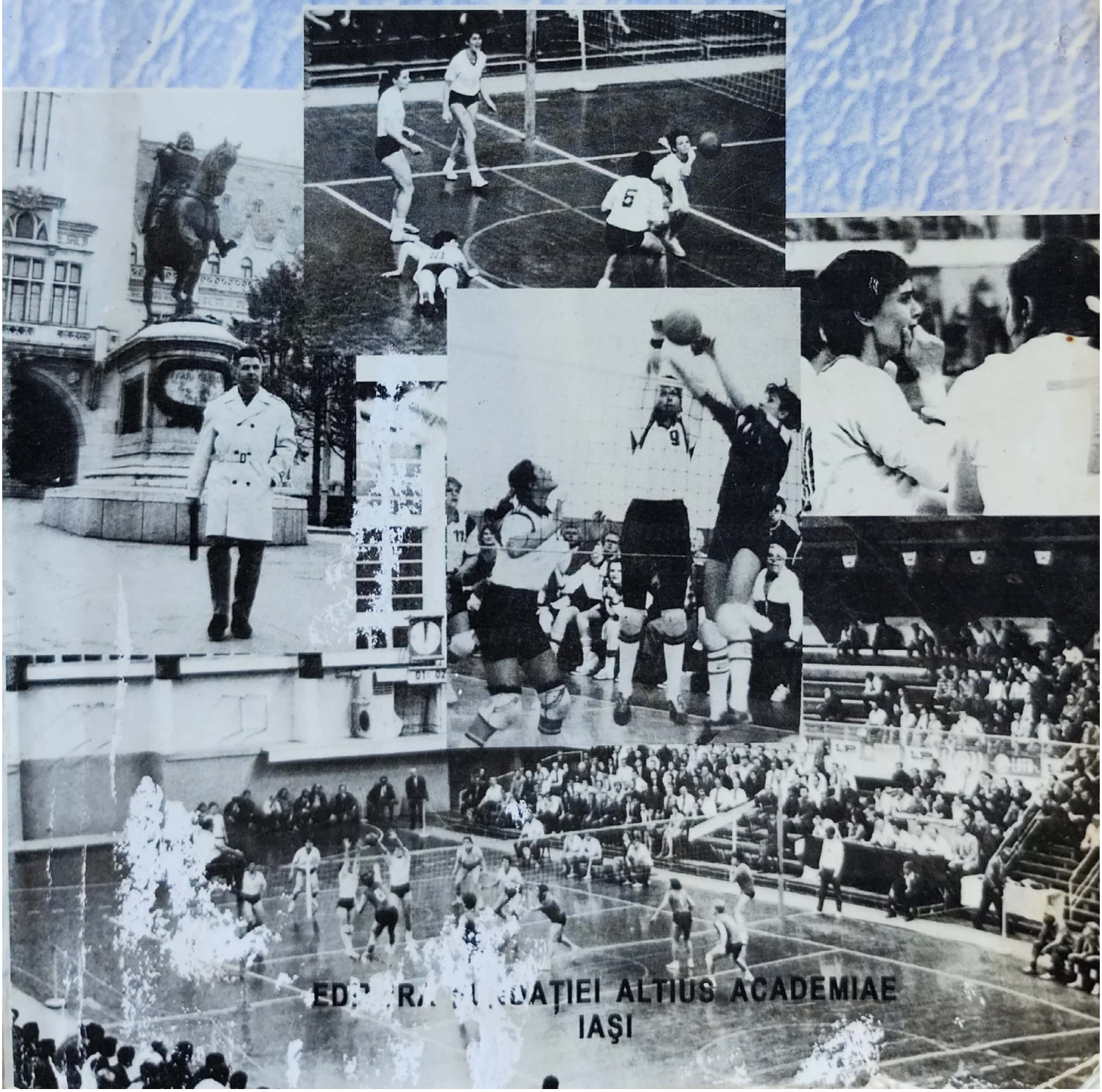

EDITURA FUNDAȚIEI ALTIUS ACADEMIAE
IAȘI

Scanned with OKEN Scanner

VASILE ARHIRE

FENOMENUL PENICILINA

Lui Costel Gugeanu,
cel care mi-a fost alături
la un moment eveniment profesional
în 1997.
12.05.2001

EDITURA FUNDAȚIEI ALTIUS ACADEMY
IAȘI, 2001

Scanned with OKEN Scanner

Această carte a apărut cu sprijinul
Societății comerciale ANTIBIOTICE S.A Iaşi

Culegere: Daniel Dascălu, Dan Alexandru Arhire
Procesare imagini: Laurențiu Bubuianu
Tehnoredactare computerizată: Iulian Holic

ISBN 973-85227-1-4

Scanned with OKEN Scanner

MĂRTURISIRE

Aceste rânduri poate ar fi trebuit aşezate la sfârşitul cărții. Ceva mă face să încep cu ele. Respectul pentru toți cei care mi-au fost mentori în jurnalistică sau dorința de a scăpa de „vinovăția" că am îndrăznit să rememorez lucruri pe care contemporani din breaslă le-au trăit la cote incandescente. Totul este gata. Dar parcă îmi este teamă. Mă întreb, de ce nici unul dintre martorii la evenimente, cei care au trăit lângă „fetele de aur", care s-au bucurat ori s-au întristat alături de ele, nu şi-au aşternut gândurile pe coala de hârtie?

Mister. Da, e un mister. Gheorghe Matei a simțit ani mulți pulsul echipei. Gheorghe Vasiliu a trăit momentul unic al câştigării primului titlu de către Penicilina. Mircea Radu Iacoban a descris cu mult rafinament şi fantezie spectacolul sosirii fetelor la Iaşi, într-o seară de mai din anul 1970. Stefan Oprea, Horia Zilieru şi Nicolae Turtureanu au fost nelipsiți, în timpurile din urmă, din prejma formației. Grigore Ilisei, a creionat plastic spectacolul jocului cu mingea peste fileu. Constantin Păläduță era neîntrecut în a da titluri sugestive cronicilor de la jocurile chimistelor. Toți au cunoscut îndeaproape "fenomenul Penicilina". Şi atunci, de ce eu?

Gândul mă frământă. Vor fi ei mulțumiți de îndrăzneala mea? Am reuşit să cuprind tot ce înseamnă

Scanned with OKEN Scanner

esența performanței la unul dintre prestigioasele cluburi de volei ale țării ? Oricare ar fi răspunsurile, un lucru este cert: am lucrat cu inima alături de generațiile minunate ale Penicilinei și de "căpitanul corabiei" Nicu Roibescu, dar și de domniile voastre, cronicari fideli și entuziaști ai vremurilor.

Ce veți citi în continuare poate fi doar un început...

Autorul

Scanned with OKEN Scanner

„PREMIUL ÎNTÂI CU CORONIȚĂ“

„Am văzut oameni plângând. Noapte, ploaie straşnică şi sute de umbrele, ca-n vestitul Cherborg. Rapidul 61 a frânat lung şi lin, potrivind, cu precizie de randez-vous cosmic, uşa vagonului exact în faţa covorului roşu aşternut pe peronul gării. Când a izbucnit fanfara şi uralele şi ovaţiile ce cutremurau gara, când au apărut fetele, îmbrăcate în tricourile tricolore, atunci, vă rog să mă credeţi, am văzut oameni serioşi şi echilibraţi şi deloc sentimentali lăcrimând". (Flacăra Iaşului, 3 mai 1970)

Acest fragment din însemnările scriitorului Mircea Radu Iacoban, pe atunci şi cronicar sportiv, descriu cu elocvenţă unul dintre cele mai fierbinţi momente ale istoriei sportului ieşean: întoarcerea acasă, la Iaşi, a echipei de volei feminin Penicilina după câştigarea titlului naţional.

Chiar dacă timpul s-a scurs cu repeziciune, numele acestor adevărate eroine, şi nu exagerez cu nimic când le numesc astfel, au rămas. Au rămas în cronici faptele lor, au rămas în fotografii chipurile senine şi zâmbitoare. Aurelia Căunei, Florentina Itu, Ana Chiriţescu, Viorica Bincheci, Carolina Nan-Hatură, Ana Zabara, Lucia Dobrescu, Marilena Cârţan, Doina Apostu, Doina Dobrescu, Catinca Fărâmă.

Au trecut, iată, mai bine de treizeci de ani de la acest eveniment remarcabil pentru oraşul de pe cele şapte coline. Constat aceasta cu bucurie, dar şi cu tristeţe. Penicilina a fost prima echipă din afara Bucureştiului care a reuşit să cucerească titlul naţional. În anul următor, formaţia pregătită de Nicu Roibescu a repetat isprava, cele două succese naţionale sunt însă singurele cu care se pot mândri jocurile sportive la Iaşi, de atunci şi până astăzi.

Scanned with OKEN Scanner

Istoria acestei grupări voleibalistice numără patru decenii, o istorie clădită pe coordonatele performanței, o istorie bogată în evenimente şi trăită la cote înalte de jucătoare şi antrenori, de suporteri şi ziarişti, şi nu în ultimul rând de cei care au susținut-o material, salariații Societății Comerciale Antibiotice S.A. Voleiul feminin la Iaşi reprezintă un fenomen. M-am convins de acest lucru răscolind arhivele, discutând cu oamenii care au făcut din Penicilina un simbol.

A fost mai întâi un tânăr antrenor care a pariat cu sine numai pentru mari izbânzi, Nicu Roibescu. A fost apoi un mediu propice într-o fabrică şi ea mereu în ascensiune, condusă de adevărați manageri. Au fost generații de jucătoare nu doar talentate, dar şi cu o forță de exprimare şi cu o capacitate de dăruire remarcabile.

Pentru Penicilina, anul 2001 constituie un jubileu. Un jubileu peste care nu se poate trece uşor. Prin lucrarea de față, încercăm să refacem traseul existenței acestei echipe, cu convingerea că demersul este necesar. Pentru generațiile de ieri, dar mai ales pentru cele de astăzi şi pentru cele viitoare.

Pentru a aduce un argument în plus celor spuse, voi încheia apelând tot la memoria arhivelor. Din nou, despre sosirea triumfală a voleibalistelor la început de mai '70, imagine surprinsă de condeiul scriitorului Mircea Radu Iacoban. *"Eroinele serii se pierduseră cu totul. Pe cât de stăpânite şi necruțătoare ştiu să fie în teren, pe atât de neajutorate păreau acum, în sala de recepție a gării. Ca nişte eleve premiate la serbarea de sfârşit de an, se străduiau să braveze şi să-şi rețină lacrimile - între noi fie spus, fără prea mult succes. Am zărit nişte licăriri suspect de umede şi-n ochii lui Roibescu. Care va să zică, la serbarea de sfârşit de an se mai întâmplă să-l copleşească emoția chiar şi pe... Dom' profesor. Mai ales când merită şi el, din plin, «premiul I cu coroniță»!..."*.

Scanned with OKEN Scanner

CEASUL CĂUTĂRILOR

Scanned with OKEN Scanner

COPILĂRIE ÎNSORITĂ, ADOLESCENȚĂ ZBUCIUMATĂ

Craiova. Bulevardul Carol, nr 72. Aproape de gară. Vreme de război. Într-o curte mare o mamă își atenționează odrasla de 10-11 ani: "Nicu, să nu pleci nicăieri. Te joci aici". Copilul dă din cap afirmativ. După ce femeia intră în casă, preocupată de treburile gospodăriei, zburdalnicul Nicu iese pe stradă și o ia la fugă spre gară. Acolo, era cel mai bun prieten al său, băiatul șefului stației.

Cei doi n-au apucat să schimbe prea multe vorbe și sirena începu să sune, anunțând un raid aerian. În agitația produsă, șeful gării, conform unui plan existent, îi îndeamnă pe toți cei aflați în zonă să urce într-o garnitură cu trei vagoane care porni pe o linie secundară în afara orașului. Bombardamentul asupra Craiovei a durat ceva timp. Nicu nu-și mai amintește cât. Cert este că, la întoarcerea în oraș, imaginea gării după explozii l-a impresionat puternic. Ajunse acasă cu sufletul la gură. Întreaga familie se afla în alertă. Mama, cu chipul răvășit, umbla dezorientată prin curte. Casa avea toate geamurile sparte din cauza suflului exploziilor. "*Bucuria părinților că nu pățisem nimic s-a transformat repede în corecție fizică. Am luat o bătaie cruntă, cu umeraşul de la şifonier, dar pe deplin meritată*", povestește antrenorul Nicu Roibescu.

Copilăria a petrecut-o la Craiova, deși s-a născut la Arad. Tatăl, ofițer de carieră, era nevoit să locuiască acolo unde interesele armatei o cereau. Elena și Dumitru Roibescu au avut doi copii, pe Lili și pe Nicu.

Atmosfera din familie a fost armonioasă. Chiar dacă tatăl era militar, spiritul cazon se oprea la poarta casei. Nicu,

Scanned with OKEN Scanner

mai mic cu doi ani decât sora lui, îşi aminteşte că a avut permanent un respect deosebit pentru părinţi. "*Curtea casei fiind mare, aveam unde să mă zbenguiesc. Aveam patine şi schiuri pe care le foloseam iarna. Îmi plăcea să fac mişcare. Uneori mergeam cu tata la călărie. După ce am învăţat noţiunile principale, nu mă mai puteau potoli. Dintre jocurile sportive, şi la Craiova cel mai cunoscut şi mai practicat era fotbalul. Oraşul avea echipă mare. Antrenamentele şi meciurile se desfăşurau pe terenul «Central», unde se află astăzi stadionul. Era cam departe de casa noastră, dar îmi plăcea să merg cu prietenii, mai ales la antrenamente. Savuram execuţiile tehnice rafinate ale jucătorilor craioveni. Unele ieşeau mai bine atunci decât la jocuri. Îmi amintesc că cei mai valoroşi, la sfârşitul pregătirii rămâneau pe teren şi făceau pariuri. Aşezau sticle goale de bere pe bara transversală a porţii şi cine nimerea mai multe câştiga sticle pline cu bere... Noi, puştii, eram fascinaţi. Era, probabil, un semn al chemării sportului*".

Războiul a înnegurat sufletele multora. Nici pentru familia Roibescu n-a fost o perioadă liniştită. Multe dintre amintirile copilăriei s-au estompat din acest motiv. După război, prin 1945-1946, familia sa a pornit în pribegie în Moldova. La Dorohoi a fost primul popas nedorit, în timpuri tulburi. Nicu Roibescu trece repede peste toate acestea. Simt că nu-i face plăcere să-şi mai amintească motivele plecării de la Craiova şi greutăţile cu care avea să se confrunte ulterior. Viaţa i-a fost influenţată în bună măsură. Tatăl său, patriot şi militar destoinic, a murit în 1950.

Nicu Roibescu nu s-a lăsat copleşit. A luptat şi a reuşit să ajungă în "prima linie" a vieţii. "*N-a fost uşor. Sunt un sentimental, dar şi un ambiţios. Nu mă puteam lăsa în bătaia*

Scanned with OKEN Scanner

vântului. Înclinația spre comunicare, spre dialog cu cei din jur m-a revigorat. Totdeauna am privit din prezent spre viitor. Cui i-ar fi ajutat atunci sau cui i-ar ajuta acum să mă tânguiesc. Putea fi mai bine, cine știe. Dar poate n-ajungeam la volei și la tot ce a însemnat acest sport în viața mea".

PRIMELE MINGI PESTE FILEU

Odată cu apariția în Capitală în sistem organizat, voleiul feminin a făcut primii pași și la Iași, dar mai timid din punct de vedere al condițiilor și al performanțelor. La primul Campionat național feminin desfășurat în 1950, echipa C.S.U. Iași s-a calificat în sferturile de finală, după câștigarea etapei de zonă de la Fălticeni. În anul următor, întrecerile universitare pe țară clasează formația I.M.F.–ului pe poziția a IV-a. În această perioadă la Liceul "Oltea Doamna" s-a format o redutabilă echipă. În 1952, aceasta a reușit calificarea în finala campionatului național, după o dispută palpitantă cu o grupare valoroasă din Piatra Neamț, în care activau jucătoare ale lotului național de junioare.

Între cele opt formații participante la Campionatul divizionar din anul 1954 s-a aflat și Flamura Roșie din Iași. Componentele acesteia pot fi considerate "pionierele" voleiului feminin de performanță din orașul de pe malul Bahluiului: Alexandrina Filipescu, Emilia Todiraşcu, Carmen Enăchescu, Mariana Goangă, Constanța Manolache, Isabela Măgârdiceanu, Simona Capri, Alice Movileanu, Elena Nema. În acea perioadă săli nu prea existau, iar condițiile de pregătire nu erau cele mai bune. Jocurile se disputau într-o sală a Spitalului Militar. Pasiunea era însă mare...

Scanned with OKEN Scanner

NICU ROIBESCU, DE PE SCENĂ PE TERENUL DE VOLEI

– *Domnule Roibescu, se zice că reuşitele dumneavoastră sunt legate şi de firea de artist cu care aţi fost înzestrat.*

– *(Zâmbeşte)* Aşa o fi, de vreme ce am jucat teatru în liceu. Vă spuneam anterior, după război familia mea a fost nevoită să se mute la Dorohoi. Am urmat cursurile Liceului "Ghica Vodă". Fiind o fire comunicativă mi-am făcut repede, şi aici, mulţi prieteni. Câţiva dintre ei au alcătuit o formaţie de teatru. Astfel am ajuns să joc la Căminul cultural şi în Grădina publică din oraş, dar şi în comunele din împrejurimi alături de Teofil Vâlcu, Geo Nuţescu, Zighi Goldenberg-Munte. Am avut roluri importante în "Revizorul" de Gogol, "O noapte furtunoasă" şi "O scrisoare pierdută". Eram apreciaţi, se pare că aveam şi talent de vreme ce colegii menţionaţi anterior au ajuns actori profesionişti la Iaşi şi la Cluj. Erau vremuri grele, cu lipsuri, dar teatrul ne făcea să mai trecem peste ele.

Am avut şi peripeţii. Îmi amintesc, mergeam într-o zi cu un camion într-un sat unde trebuia să jucăm "O noapte furtunoasă". Eu interpretam rolul Chiriac. La un moment dat, camionul în care ne aflam a derapat, s-a răsturnat şi noi am fost aruncaţi din ladă. Am căzut în cap. Mi-am revenit destul de repede şi, când m-am dezmeticit, am luat-o la fugă printr-o pădure. Am crezut pe moment că am fost atacaţi. Am ajuns la o apă, a trebuit să mă opresc şi am constatat că totul n-a fost decât închipuire.

– *Sportul l-aţi uitat?*

Scanned with OKEN Scanner

– Nici vorbă. Deşi, vă mărturisesc, tare mi-ar fi plăcut să devin actor adevărat. Am rămas, oricum, bun prieten cu regretatul Teofil Vâlcu şi cu Geo Nuţescu. Prin ei i-am cunoscut pe Florin Piersic, pe Alexandru Arşinel şi pe alţii. Drumul meu în volei a început tot la Dorohoi. Echipa şcolii trebuia să participe la o competiţie. Câţiva jucători erau chiar buni: Faur, Holban, Ursulescu. Pe atunci, în curtea liceului, se juca mai tot timpul de plăcere. M-au chemat şi pe mine şi pe Geo. Eu evoluam ridicător, pentru că eram mai scund, Geo era trăgător, fiind mai înalt. Am jucat noi destul de bine şi am ieşit pe locul al treilea pe ţară. Pentru un orăşel precum Dorohoi era un eveniment. A avut loc şi o festivitate în care directorul ne-a premiat. Eram în al nouălea cer. Mă gândeam eu că voleiul va fi, de fapt, viaţa mea în continuare.

Am jucat în acea vreme şi la Iaşi, cu Liceul Internat. Atunci i-am cunoscut pe Virgil Toma, actualul consilier municipal, şi pe ing. Costel Alexandrescu, buni voleibalişti în acea vreme. Aveam să le fiu coechipier mai târziu. Acest succes, mic, dar important pentru un adolescent aflat la ceasul căutărilor a avut un rol important în găsirea celui mai bun drum în viaţă pentru mine.

În 1950 am devenit elev la Liceul Naţional din Iaşi, în clasa a VIII-a B. Eram coleg şi cu Nicolae Oloeriu, actualul antrenor al echipei ieşene de badminton. Voleiul începea să mă pasioneze. M-am întâlnit cu Borhan, cu Chiriac, cu Schein şi am intrat în anturajul acestei discipline. La acea vreme erau puţine săli de sport în Iaşi. Ne-am antrenat o perioadă într-o sală a Universităţii, la etaj, transformată apoi în bibliotecă. Câtva timp am fost legitimat la Flamura Roşie, cu care am reprezentat Iaşul la o competiţie de nivel naţional. Îi aveam alături, în teren, pe Leahu şi Toma. Îmi dădeam

Scanned with OKEN Scanner

seama, tot mai mult, că sportul este şansa mea în viaţă. Calităţile fizice de care dispunea, dar şi nestăvilita ambiţie, l-au propulsat pe tânărul Roibescu în echipa de primă divizie Ştiinţa Iaşi.

"ACTUL DE NAŞTERE" AL PENICILINEI

După 1950 şi la Iaşi, ca de altfel în toată ţara, începuse reconstrucţia în urma celui de-al doilea război mondial. La şapte kilometri de zona centrală, la ieşirea spre Tg. Frumos, la inceputul anului 1953, s-a aşezat piatra de temelie a industriei de antibiotice din România. Se ridica Fabrica chimică nr.2. Prima şarjă de penicilină românească s-a realizat la 10 decembrie 1955, dată care reprezintă şi momentul inaugurarării singurei fabrici de medicamente din Moldova. Aceasta s-a dezvoltat rapid, devenind prin produsele sale una dintre cele mai puternice unităţi economice din Iaşi, dar şi din întreaga ţară.

În 1956, apare primul număr al ziarului "Uzina noastră", care va constitui în timp o adevărată cronică a întreprinderii. În acelaşi an, în luna martie, se formează "colectivul sportiv al fabricii" cu titulatura "Energia – F.C. 2" şi cu disciplinele fotbal, volei masculin, tenis de masă.

Între pasiunile salariaţilor de la Fabrica de Antibiotice apare hocheiul pe iarbă. În luna mai a anului 1957, echipa feminină participă la "Cupa Primăverii" şi ajunge apoi să evolueze în Campionatul Republicii Populare Române, alături de alte 13 formaţii. La sfârşitul acestei competiţii, Energia-Penicilina (antrenor, prof. Ion Trandafir) se clasează pe locul al treilea.

Scanned with OKEN Scanner

În 1960, hocheiştii pe iarbă ieşeni se situează pe poziția a patra în seria a doua. Fotbalul face paşi mai hotărâți pentru afirmare, depăşind faza inter-regională, cu antrenorul Marius Beraru pe banca tehnică.

Un moment important în istoria colectivului sportiv al fabricii îl constituie sedința din 15 aprilie 1961. Inginerul Gheorghe Drăgan primeşte sarcina de a prelua secția de volei şi de a înființa o echipă feminină, alături de cea masculină. Acesta este "actul de naştere" al renumitei formații Penicilina Iaşi. Cine îşi putea închipui, atunci, că astfel începe istoria unei prestigioase grupări sportive romaneşti? Între 1950 şi 1960, la Iaşi mişcarea sportivă era conturată prin câteva discipline: fotbal, baschet, volei, handbal, atletism. Voleibaliştii de la Ştiința Iaşi evoluau când în prima divizie a țării (1953, 1954, 1957, 1959), când în cea secundă. Echipele feminine Flamura Roşie (1954, 1955) şi Țesătura (1961) s-au aflat şi ele pe prima scenă voleibalistică a țării.

"COAFEZELE ERAU JUCĂTOARE DELICATE ŞI FOARTE ELEGANTE"

Pentru tânărul Roibescu sportul părea să fie o şansă. La începutul anilor '50 a venit în lumea voleiului ieşean. Şi-a făcut mulți prieteni. A ajuns repede în prima formație a Ştiinței Iaşi. Printre cei mai valoroşi componenți ai acesteia se numărau Timirghazin, Chişişan, Tarlev, Uglea, Dembinschi, Schein.

„Nu era uşor să ajungi aici. Antrenor era Teodor Baloş, un om foarte priceput, care şi juca. Era component al lotului național. Pe atunci voleiul românesc masculin era în

Scanned with OKEN Scanner

ascensiune. Campionatul național avea câțiva «soliști» - Rapid, Dinamo, Universitatea Cluj și Progresul -, care luptau în fiecare an pentru titlu. Știința Iași a reușit în acei ani să ajungă pe locul 4, fapt care a însemnat un succes. Alcătuiam o echipă universitară. N-aveam cine știe ce avantaje. Jucam de plăcere și aveam bucuria de a fi împreună. Deh, eram tineri...".

Pentru că Teodor Baloș dorea să joace, fiind unul dintre componenții de bază ai formației ieșene, și regulamentul Federației prevedea ca pe banca tehnică să se afle permanent un tehnician, Nicu Roibescu a primit și misiunea de antrenor secund, deși era foarte tânăr.

Ziarul "Flacăra Iașului" din martie 1957 consemnează la meciul dintre Știința Iași și Știința Arad, în care cei din Copou au revenit de la 0-2 la 3-2 la seturi, următoarele: *„Revirimentul a pornit, deci, de acolo că ieșenii s-au organizat, iar Roibescu, de pe tușe, i-a condus cu pricepere spre sfârșitul meciului".*

În derularea amintirilor sale, uneori, Nicu Roibescu tace și privește fără țintă. Toate aceste lucruri, întâmplate demult, îi răvășesc sufletul. "Parcă s-au întâmplat ieri, dar câți ani au trecut...". Într-un târziu, continuă povestea. "*După fiecare campionat se organizau competiții de pregătire, ca și acum. Un turneu tradițional se disputa la Oradea. Teodor Baloș nu putea face deplasarea și eu am fost desemnat să conduc echipa. Am primit de la conducerea Asociației bilete de tren și un cec pentru achitarea mesei, cazarea fiind asigurată de gazde. Ajunși la destinație am aflat că și masa era din partea clubului orădean. Ce să facem cu banii? Era păcat să nu-i folosim. Am găsit o cârciumă care ne-a oferit pe virament doar șampanie. Timp de vreo cinci zile, în*

Scanned with OKEN Scanner

fiecare seară după meci, echipa noastră bea şampanie, de se minuna toată lumea. E drept, am câştigat turneul, aşa că am meritat-o".

Odată cu trecerea timpului, lui Nicu Roibescu a început să-i placă postura de antrenor. A făcut şi cursuri de arbitri şi a condus meciuri de primă divizie. Încerca să-şi consolideze poziția în lumea voleiului. În 1960 a pregătit echipa feminină de junioare Flacăra Roşie Iaşi, cu care a ajuns pe locul al treilea în țară. Începea să fie cunoscut. *"Am fost solicitat de către Asociația sportivă a Cooperației din Iaşi să alcătuiesc o echipă a coafezelor. Am reuşit. Erau jucătoare tinere, harnice, delicate şi foarte elegante. Chiar dacă veneau la antrenament după orele de serviciu, se pregăteau cu toată seriozitatea. Am reuşit să ajungem în fazele finale ale competițiilor cooperației meşteşugăreşti. Sigur, munca îmi era răsplătită, pentru că trebuia să-mi asigur existența în Iaşi. N-avea cine să mă susțină. Tata murise, restul familiei se întorsese la Craiova şi era departe. Eu, singur, încercam să-mi croiesc un drum în viață. Am rămas aici, pentru că Iaşul şi oamenii mi-au plăcut. Am locuit, în gazdă, prin diferite cartiere, în funcție şi de veniturile pe care le aveam pe atunci. Am stat vreo doi ani pe strada Mareşal Marinovschi, vizavi de Sala Polivalentă de astăzi, apoi pe Sărărie şi pe Culturii."*

În campionatul categoriei A feminin, 1960-1961, Iaşul era reprezentat de echipa Țesătura. Antrenor era A.Savin, iar din lot făceau parte Verona Costin, Maria Săvinescu, Paula Pâslaru, Emilia Todiraşcu, Sanda Maisner, Cornelia Ifrim, Despina Andriescu, Ana Sauciuc, Cornelia Dumitrică, Virginia Chiriac şi Natalia Dănăilă. În tur, ieşencele n-au reuşit să câştige nici un meci, clasându-se pe ultimul loc, 12. În pauza competițională, conducerea asociației sportive

Scanned with OKEN Scanner

hotărăşte înlocuirea antrenorului. Este adus Nicu Roibescu care, aşa cum spuneam mai sus, începuse să aibă rezultate. În martie 1961, la doar 29 de ani, Nicu Roibescu ajunge pentru prima dată antrenor la o formaţie de primă divizie. "Nu-mi mai amintesc ce soluţii am găsit atunci pentru redresare. Ştiu însă că am muncit mult cu fetele şi am încercat să creez un colectiv".

Rezultatele n-au întârziat să apară: 3-2 cu Olimpia Braşov, 3-2 cu CSM Sibiu, 3-1 cu Farul Constanţa. O înviorare a situaţiei s-a produs, dar mai mult de un loc Ţesătura n-a reuşit să urce. A terminat campionatul pe poziţia a 11-a, loc de pe care se retrograda. Nu s-a întâmplat acest lucru deoarece Federaţia Română de Volei a hotărât modificarea sistemului competiţional. Pentru campionatul 1961-1962, categoria A urma să fie alcătuită din două serii a câte opt echipe (12 din anul anterior şi 4 venite din calificări). După două tururi, se juca pe grupe valorice, 1-8 şi 9-16.

MAI ÎNTÂI VOLEIBALISTĂ, APOI ZIARISTĂ ŞI REGIZOARE

Anul competiţional 1961-1962 a fost unul foarte dificil pentru voleiul feminin ieşean. Echipa Ţesătura, salvată de la retrogradarea în categoria B de modificarea sistemului competiţional, a trecut la Colectivul Sportiv Muncitoresc Studenţesc. Unele jucătoare au plecat la alte echipe, altele au renunţat la activitatea sportivă. La "cârma" formaţiei a rămas, însă, Nicu Roibescu. Echipa de volei CSMS n-a reuşit din toamna anului 1961 şi până în primăvara anului 1962 nici o

Scanned with OKEN Scanner

victorie în campionat. Abia la 25 martie, Paula Pâslaru, Elena Roman II, Mariana Anca, Ecaterina Rog, Ariadna Sauciuc, Natalia Dănăilă şi celelalte coechipiere foarte tinere au reuşit să câştige primul meci: 3-0 cu IFA Bucureşti. După opt înfrângeri consecutive, au urmat succese pe teren propriu, dar rezultatele modeste au trimis "sextetul" ieşean în a doua grupă valorică a categoriei A.

Turneul final pentru locurile 9-16 hotăra cele două echipe care urmau să retrogradeze. Jocurile s-au disputat la începutul lunii mai, la Craiova. "*Lupta s-a dat, practic, pentru evitarea locului 15 (7 din grupa secundă), Sănătatea Bucureşti «plasându-se» pe ultima poziţie fără contracandidată. Din această dispută n-am reuşit să ieşim cu faţa curată, deşi am fost foarte aproape*", îşi aminteşte Nicu Roibescu. *După cinci întâlniri, CSMS Iaşi acumulase două victorii şi suferise trei înfrângeri. "Aveam nevoie de un meci câştigat în următoarele două şi ne salvam. În prima partidă am întâlnit CSO Craiova, liderul seriei, care n-avea griji. Am condus cu 2-0 la seturi (15-8, 15-11), dar fetele au crezut, probabil, că lucrurile sunt rezolvate. N-a fost aşa. Am cedat următoarele două runde cu 8-15 şi 11-15. Ce le-am zis nu mai ştiu, dar în setul cinci am dominat şi am ajuns la 14-11. Un punct şi rămâneam în «A». Nu l-am reuşit, pierzând cu 14-16 şi 2-3, după două ore de joc. Pasionantă a fost şi disputa hotărâtoare, cu Progresul Bucureşti. Adversarele ne-au învins cu 3-2, după cinci seturi de infarct. Fetele s-au «bătut» extraordinar, dar şansa ne-a ocolit*". CSMS a ocupat locul 15 şi a retrogradat, alături de Sănătatea Bucureşti, în divizia inferioară. "*A fost multă tristeţe la Iaşi, dat altfel, poate, n-ar mai fi apărut Penicilina*", ne mărturiseşte doamna Natalia Dănăilă, una dintre cele care au trăit la intensitate maximă această perioadă.

Scanned with OKEN Scanner

Originară din Murgeni (Vaslui), Natalia Dănăilă a făcut un "popas" la Liceul "Iorgu Radu" din Bârlad. Şi-a continuat drumul în viaţă ajungând studentă la Universitatea din Bucureşti, secţia filozofie-ziaristică. Îi plăcea să citească mult. Îi plăcea şi să scrie. Dar, o pasiona şi sportul. Tenis de masă, handbal, volei. A fost inclusă în echipa Universităţii şi în 1958 a ajuns la Iaşi, la finalele Campionatelor Universitare. S-a remarcat, şi antrenorul A. Savin i-a propus să se transfere la Ţesătura Iaşi, odată cu sfârşitul studiilor. Aşa a ajuns Natalia Dănăilă să joace la echipa de primă divizie şi să lucreze la Staţia de radioficare a oraşului Iaşi. *"Nu mi-am închipuit în adolescenţă că viaţa mea va fi atât de plină, că voi călători şi voi cunoaşte oameni de tot felul. Am iubit sportul, chiar dacă marile împliniri au venit de la ziaristică şi de la teatru. Amintirile sunt multe. Jucam la CSMS. Serveam «roată» şi, într-un meci, am reuşit să fac douăsprezece puncte din serviciu. Am câştigat acel meci şi am devenit «vedeta» publicului şi a presei. Pentru mine au contat nu numai rezultatele, ci şi faptul că mi-am format o personalitate robustă. În acea perioadă mi-am definit caracterul, învăţând mult de la viaţă. Antrenorul Nicu Roibescu a avut un rol important. Era foarte exigent în pregătire şi în timpul jocurilor. Dovedea noblеţe şi demnitate, dar manifesta o grijă extraordinară faţă de noi. A ştiut să creeze un colectiv unit, ne oferea posibilitatea să fim nu doar coechipiere, ci şi prietene. Vremurile nu erau uşoare. Eu coordonam ziarul Fabricii «Ţesătura». Aveam mult de lucru şi nu puteam pleca în deplasări odată cu echipa. Mergeam singură, de cele mai multe ori noaptea, cu trenul. Odată trebuia să ajung la Miercurea Ciuc, oraş care în anii '60 avea o formaţie foarte bună. Oboseala ne-a*

Scanned with OKEN Scanner

doborât şi am adormit în tren. Prin somn am simţit că cineva îmi fură mănuşile, care erau pe banchetă, lângă mine. Pendulam între vis şi realitate. N-am avut puterea să mă trezesc. Când am făcut-o, spre dimineaţă, am constatat că nu fusese un vis. Mănuşile dispăruseră. Ajunsă la destinaţie, am mers la hotelul unde erau cazate fetele. O clădire mare, cu o arhitectură tradiţională. La intrare, o sală mare, elegantă, cu multe coloane şi un pian. Se auzeau acorduri muzicale. M-am apropiat şi am descoperit-o la pian pe colega mea Iuca Roman (Elena Roman II). Aşa am aflat de pasiunea ei. Am vorbit mult despre muzică, dar şi despre artă în general. Am rămas prietene mulţi ani. După ce a terminat facultatea de istorie la Iaşi, s-a întors acasă la Sibiu, unde a fost mai mult timp directorul Muzeului Bruckental", încheie povestea doamna Natalia Dănăilă. De la volei, drumul vieţii a purtat-o mulţi ani în presă şi apoi în lumea teatrului pentru copii şi tineret. Astăzi, Natalia Dănăilă este profesor la Academia de Arte din Iaşi.

Scanned with OKEN Scanner

MAREA AVENTURĂ

Scanned with OKEN Scanner

O ŞANSĂ PENTRU ROIBESCU

În anul 1961, la Fabrica de Antibiotice se constituise aşadar o echipă de volei feminin, dar activitatea era sporadică. Lipsa unei săli şi a unui antrenor specializat a menţinut formaţia la nivelul întrecerilor orăşeneşti. În luna octombrie a avut loc alegerea unui nou Consiliu de conducere al A.S.Penicilina cu obiectivul de a revigora întreaga activitate sportivă din fabrică. Printre cei care au primit această misiune se numărau Ion Rotaru, Gh. Lucachi, Marin Tigă, Ion Nistor, Aurel Voronca. Apar primele măsuri. Se reânfiinţează echipa de fotbal. La cârma formaţiei de volei feminin este adus antrenorul Nicu Roibescu, pentru a ajunge în prima categorie a ţării. Aşa începe frumoasa şi pasionanta poveste a Penicilinei Iaşi, o echipă cu personalitate în voleiul românesc. "*CSMS, echipa pe care o antrenasem, retrogradase din Divizia A. Mă gândeam încotro s-o apuc, ce ar urma să fac*" - mărturiseşte antrenorul Nicu Roibescu. „*Într-o zi am fost invitat la Fabrica de Antibiotice. Director era Veronica Ardelean, contabil şef - Gh.Lucachi. Mi s-a propus să mă ocup de pregătirea echipei feminine*". În cadrul Asociaţiei Sportive "Penicilina" existau secţii de atletism, fotbal şi volei, dar nivelul nu era unul competitiv. Se dorea stimularea voleiului feminin, dar şi al celui masculin, ambele formaţii fiind înscrise în calificările pentru campionatul republican.

"*Porneam, practic, de la zero. Era însă o şansă pe care nu puteam s-o ratez. Din vechea echipă am chemat câteva jucătoare, apoi le-am promovat de la Şcoala Sportivă pe Aurelia Căunei şi pe Florica Tacu. Am plecat la Bucureşti să găsesc şi vreo două-trei voleibaliste mai experimentate,*

Scanned with OKEN Scanner

pentru a atinge obiectivul dorit. Aşa au ajuns la Iaşi Ecaterina Rog, Greta Marcu, Mona Iepure, Mariana Pavel, Paula Alexandru, Elena Tesaro, Mariana Anca". Acesta avea să fie nucleul Penicilinei. Lot foarte tânăr. Antrenamentele se făceau afară, la Voinţa. "*Nicu Roibescu ne chema la pregătire de dimineaţă. Vecinii din zonă ne urmăreau şi ne compătimeau. Lucram cu cărămizi pentru forţă*", îşi aminteşte Florica Tacu-Humă.

Parcursul voleibalistelor ieşene spre eşaloanele superioare a început cu Etapa inter-regională a Campionatului republican de calificare, desfăşurată în vara anului 1963. Penicilina, campioană a regiunii Iaşi, a evoluat în grupa a doua alături de alte trei campioane de regiune, Cauciucul Oneşti, Energia Suceava şi Constructorul Brăila. În paralel, se disputau şi întrecerile masculine, Iaşul fiind reprezentat tot de Fabrica de Antibiotice. După meciurile din tur, fetele lui Nicu Roibescu aveau punctaj maxim (6) şi pierduseră un singur set (9-1). Cel mai important meci din retur, decisiv, s-a disputat la Iaşi cu Energia Suceava, care viza şi ea promovarea. Partida a fost pasionantă, dar ieşencele au câştigat cu 3-2. Antrenorul oaspetelor, Gheorghe Căldare, promotor al voleiului la Suceava, a declarat că Penicilina a fost mai bună şi merita să meargă mai departe.

Toată lumea privea cu încredere spre următoarea etapă, dar lucrurile nu erau chiar... roz. Marţi, 6 august 1963, într-un articol din ziarul "Flacăra Iaşului", Gheorghe Matei trage un semnal de alarmă: "*Jucătoarele de la Penicilina vădesc încă slăbiciuni la capitolul «preluări». Lotul este restrâns şi nu vedem cum, într-un «maraton» voleibalistic, cum va fi turneul de calificare în categoria A, Penicilina va putea face faţă numai cu şase jucătoare*".

Scanned with OKEN Scanner

Echipa lui Nicu Roibescu se clasează pe locul întâi în grupa interregională cu 12 puncte (18-3). După doar nouă zile, oraşul Iaşi este desemnat să găzduiască Finalele campionatului republican de calificare. Participau Confecţia Bucureşti, Progresul Târgovişte şi Corvinul Deva. "*Ne aştepta un examen dificil. Fetele erau foarte tinere, dar şi foarte ambiţioase. Am discutat mult cu ele şi am încercat să le sădesc mentalitatea de învingător. Lumea ne urmărea cu atenţie. Voleiul se afla în acea perioadă în prim-plan. Amintiţi-vă că în 1963, România a găzduit Campionatele Europene şi a câştigat «aurul» la masculin şi «bronzul» la feminin. Fabrica ne sprijinea cu angajarea jucătoarelor care nu erau studente. Aveam un colectiv bun. Mona Iepure era ridicătoare, Ecaterina Rog - trăgătoare principală, veneau din urmă Aurelia Căunei, Greta Marcu - trăgătoare secundă. O bună perioadă de timp ne-am bazat şi pe Elena Tesaro, venită de la Buzău, studentă la Iaşi. Florica Tacu-Humă era junioară când am luat-o în lot. Avea vreo 17 ani, dar a crescut repede în valoare. M-am străduit să le rezolv toate problemele, pentru a fi cu mintea limpede la volei*".

Medicul stomatolog Florica Tacu-Humă îşi aminteşte cu plăcere şi cu nostalgie de acele vremuri. Argeşeancă, venită cu părinţii la Iaşi, a început voleiul la Şcoala Sportivă. Avea calităţi şi nu a fost greu să fie repede remarcată şi promovată în echipa mare a Penicilinei. "*Roibescu a avut un merit deosebit. A creat coeziune în lot, indiferent de vârsta jucătoarelor. Armonia dintre noi în afara terenului a determinat şi consolidarea relaţiilor de joc. Şi de aici, succesele*". După intrarea la facultatea de stomatologie, Florica Tacu-Humă n-a mai putut continua voleiul de

Scanned with OKEN Scanner

performanță. Obligațiile școlare erau mari, timpul scurt. A fost nevoită să renunțe în 1967 și să mai joace, din când în când, de plăcere. După numai trei ani, Penicilina avea să devină campioană națională. Lauri pe care, poate, i-ar fi meritat și Florica Tacu-Humă. "*Așa a fost să fie drumul vieții. M-am bucurat foarte mult atunci, mai ales că rămăsesem prietenă cu Aurica și cu celelalte colege*".

Până la titlu, însă, Penicilina a avut de trecut multe obstacole. Primul, cel de la Iași. Un turneu puternic, la sfârșitul căruia trei echipe din patru, după câte două victorii, se aflau la egalitate de puncte, 7. Și promovau doar două. Ordinea în clasament a fost dictată de setaveraj: 1. Penicilina Iași (7 puncte), 2. Progresul Târgoviște (7), 3. Corvinul Deva (7), 4. Confecția București (5). Mare bucurie! Penicilina și Progresul urcau în prima divizie a țării. "*Simțeam că suntem pe drumul bun. La fabrică lumea era mulțumită și se întrevedea o creștere a sprijinului, pentru că întrecerile din primul eșalon aveau să fie mult mai tari*" (Nicu Roibescu).

„MECI DE MECI, AVEAM UN SINGUR GÂND: SĂ ÎNVINGEM"

Reușitele voleibalistelor de la Penicilina Iași s-au datorat faptului că jucătoarele au înțeles repede ideea de înaltă performanță, promovată și susținută de Nicu Roibescu chiar din anii '60. Una dintre cele mai valoroase componente ale formației a fost Aurelia Căunei-Ichim, astăzi aflată pe banca tehnică a Penicilinei. Viața Aureliei Căunei înseamnă volei și Penicilina. "*Ascensiunea mea în acest sport n-a avut momente spectaculoase. Am crescut odată cu echipa și am*

Scanned with OKEN Scanner

realizat totul datorită unei munci extraordinare şi unui colectiv închegat şi serios". Cu modestie, prea multă poate pentru valoarea dovedită ani la rândul în întrecerile interne şi în cele internaţionale, Aurelia Căunei (numele de domnişoară) ne-a povestit multe despre drumul parcurs în volei. Mereu a subliniat faptul că nimic nu s-a câştigat fără seriozitate, dăruire şi ambiţie.

"*Am crescut în zona străzii Gh. Dimitrov, astăzi b-dul Independenţei, pe lângă Mănăstirea Golia. Erau multe case vechi în anii 1955-1960. Eram înălţuţă şi subţire, zvăpăiată. În zonă, pe terenurile virane, alergam, jucam fotbal cu băieţii şi poate aşa s-a sădit pasiunea pentru sport. În plus, la Liceul «V.Alecsandri», aflat atunci în spatele Sălilor CSM şi Penicilina, am avut adevăraţi profesori de educaţie fizică, promotori ai sportului. Îmi amintesc de doamna Alice Luca, care încerca, cu multă pasiune, să ne atragă spre gimnastică, cu explicaţii şi demonstraţii*". Pe Aurelia Căunei a atras-o mai întâi handbalul, dar prof. Alexandru Călugăriţa, antrenor la Şcoala Sportivă, i-a "redirecţionat" traseul sportiv spre volei, sesizând calităţile de care eleva din clasa a VII-a dispunea. Avea doar 15 ani când antrenorul Nicu Roibescu a adus-o pe Aurelia, împreună cu Florica Tacu, la noua echipă Penicilina. "*Nu, nu m-a surprins. Consideram probabil că era un lucru firesc. Atmosfera era plăcută, deşi se muncea pe brânci. Vacanţele ni le petreceam pe terenul Voinţa (vara) şi în Sălile CSM şi Voinţa (iarna). Antrenamentele nu aveau o durată. Începeam dimineaţa, pe răcoare. Pe la prânz, antrenorul nostru ne dădea bani şi mergeam să cumpărăm de mâncare, de la magazinele de pe strada Gării. Ne odihneam apoi, nu foarte mult, şi o luam de la capăt. Pregătire fizică, forţă, tehnică. Uneori apărea doamna Roibescu la teren şi spunea «Mai lasă-le, Nicule!»*".

Scanned with OKEN Scanner

Aurelia era fascinată de acest sport şi încerca să fie la înălţime. Urmărea de multe ori, fără să-i ceară cineva, antrenamentele echipei masculine, aflată în prima divizie. Tarlev, Popovici, Uglea erau jucători de la care aveai ce învăţa.

"Pentru că eram printre cele mai tinere, m-a luat sub «aripa» ei Paula Pâslaru. Avea grijă de mine ca o mamă. Acest lucru a determinat integrarea mea rapidă în formaţie. La Fabrica de antibiotice echipa se bucura de sprijin. Doamna director Ardelean, contabilul şef Lucache, inginerii Munteanu şi Dumitrescu erau prezenţi la majoritatea meciurilor şi ne încurajau extraordinar".

Ascensiunea Penicilinei a continuat, atmosfera din jurul echipei în anii 1962-1965 fiind un factor important. *"Eram apreciate în fabrică. După terminarea liceului, în 1964, am lucrat câte patru ore pe zi în secţie. A fost un lucru bun, pentru că intram în contact cu cei care se aflau duminica în tribune. Se consolida ideea de colectiv. Îi ştiam pe cei care ne susţin, şi la jocuri nu puteam să ne facem de râs. De fiecare dată aveam un singur gând: să învingem".*

UN CAMPIONAT AGITAT ÎNCHEIAT CU BINE

Federaţia Română de Volei a stabilit ca întrecerile categoriei A să se desfăşoare la feminin după o nouă formulă cu două serii valorice. În prima urmau să evolueze zece echipe, iar în cea de-a doua - opt formaţii. Penicilina Iaşi, pregătită de Nicu Roibescu, proaspăt promovată în "A", a fost repartizată în seria a II-a, alături de Progresul Târgovişte,

Scanned with OKEN Scanner

Partizanul Roşu Braşov, Metalul Bucureşti, Corvinul Deva, Voința Miercurea Ciuc, Voința Bucureşti şi CFR Timişoara.

Pentru ediția de campionat 1963-1964 voleibalistele ieşene au început pregătirile la 7 septembrie, turul urmând să înceapă la 15 decembrie. Această "întârziere" a sezonului de toamnă s-a datorat desfăşurării în țara noastră a Campionatelor Europene de volei (masculin şi feminin), în perioada 24 octombrie - 4 noiembrie. Jucătoarele de la Penicilina s-au pregătit în toamna anului 1963 mai mult în aer liber. *"Datorită modului defectuos de planificare a antrenamentelor echipelor ieşene, ele n-au efectuat în Sala Voința decât şapte şedințe de pregătire în loc de 16, cât ar fi trebuit"*, se sublinia la 13 noiembrie 1963, în "Flacăra Iaşului".

Lotul era tânăr, cu sportive dornice de afirmare: Aurelia Căunei (componentă a lotului de tineret), Paula Alexandru, Victoria Fronea, Greta Marcu, Mariana Iepure, Elena Tesaro, Steaua Stoenescu, Ana Tatomir, Florica Tacu şi junioarele Rodica Popescu şi Artezia Popa. Debutul în categoria A a însemnat un insucces: 2-3, acasă, cu Partizanul Roşu Braşov. Gheorghe Matei consemna în ziarul local: *"Crisparea jucătoarelor şi temperatura scăzută din sală şi-au pus amprenta asupra calității partidei"*.

Primul succes va veni abia la începutul anului 1964: 3-0 cu Corvinul Deva, la Iaşi. După nouă zile, Penicilina reuşeşte o altă frumoasă ispravă, câştigând în deplasare, la Târgovişte, cu 3-2. Presa centrală apreciază rezultatul drept o surpriză şi remarcă faptul că ieşencele au fost bine conduse de pe bancă de Nicu Roibescu. Este remarcată coeziunea în joc a formației, alcătuită din Elena Roman II, Aurelia Căunei, Greta Marcu, Mariana Pena, Elena Tesaro, Paula

Scanned with OKEN Scanner

Alexandru, Ana Tatomir, Victoria Andronic, Florica Tacu şi Mioara Tufescu. Media de vârstă era de 20 de ani.

Junioară la acea vreme, avea doar 16 ani, Florica Tacu-Humă, îşi aminteşte: "*La începutul turului am fost uşor speriate de valoarea adversarelor şi am început cu stângul. Metalul Bucureşti, Braşovul şi Miercurea Ciuc aveau jucătoare talentate şi cu experienţă. Antrenorul Nicu Roibescu n-a transformat înfrângerile în drame, dar a sporit exigenţa în pregătire şi uşor, uşor am urcat în clasament*". La sfârşitul turului, jucătoarele din Iaşi s-au clasat pe locul 5, cu trei victorii, trei înfrângeri şi un meci amânat.

Un meci cu "scântei" a fost cel cu Voinţa Miercurea Ciuc disputat pe teren propriu, în retur, la 15 martie 1964. Arbitrul principal, Anton Ionescu, a întârziat la meci şi secundul a condus primul set, câştigat de ieşence cu 15-11. După primul act a apărut "principalul" şi conducerea Voinţei a cerut rejucarea primului set. Nu s-a acceptat acest lucru şi Penicilina a învins cu 3-0. Contestaţia oaspeţilor depusă la Federaţia Română de Volei n-a avut sorţi de izbândă şi rezultatul a rămas cel din teren.

"*Încet, încet echipa se închega. Fetele erau foarte receptive şi ambiţioase. Încrederea mea sporea şi simţeam cum creşte valoarea formaţiei. Penicilina începea să devină un adversar incomod pentru multe echipe*", subliniază antrenorul emerit Nicu Roibescu.

"*În acea primăvară viaţa sportivă a Iaşului a fost extrem de efervescentă. Poate şi acest lucru ne-a stimulat. S-au disputat meciuri internaţionale de fotbal şi baschet. Îmi amintesc că în luna mai, pe stadionul din Copou, a jucat o selecţionată profesionistă de baschet masculin din Statele Unite cu o selecţionată din ţara noastră, în care au evoluat*

Scanned with OKEN Scanner

şi jucători de la CSMS Iaşi. Ce de lume, ce spectacol... Bineînteles, oaspeţii au câştigat lejer, dar nici noi n-am jucat rău".

Primul an al Penicilinei în categoria A s-a încheiat promiţător: locul 4, cu 6 victorii şi 8 înfrângeri, din opt echipe participante în seria a II-a. Clasamentul arăta astfel: 1. Partizanul Roşu Braşov (26 de puncte), 2. Metalul Bucureşti (25), 3. Voinţa Miercurea Ciuc (24). 4. Penicilina Iaşi (20), 5. Progresul Târgovişte (19), 6. Corvinul Deva (19), 7. Voinţa Bucureşti (18), 8. CFR Timişoara (17).

INTRAREA ÎN ELITĂ!

La 40 de ani de la înfiinţare, echipa de volei Penicilina Iaşi poate fi considerată un mit. Nu este o metaforă, ci o realitate. Penicilina constituie un simbol, un exemplu de bună organizare şi de înaltă performanţă. Penicilina este cea mai durabilă "construcţie" a sportului ieşean. Un un moment foarte important pe itinerariul performanţei l-a constituit intrarea cu adevărat în elita naţională, la sfârşitul campionatului 1964-1965.

"*A fost un adevărat eveniment pentru noi şi o mare surpriză pentru voleiul românesc. Odată cu prima etapă s-au aplicat şi câteva noi reguli de joc referitoare la blocaj, la trecerea mingii peste fileu şi altele introduse de Federaţia internaţională. S-a transpirat mult, fetele au fost receptive şi am reuşit un mare pas - promovarea în prima grupă valorică a Categoriei A*", îşi reaminteşte Nicu Roibescu. Greta Marcu, Aurelia Căunei, Elena Tesaro, Ana Chiriţescu, Florica Tacu, Ana Tatomir, Lucreţia Androne, Elena Alexandru, Victoriţa

Scanned with OKEN Scanner

Andronic au format nucleul echipei care a început întrecerile seriei a II-a valorice din cadrul primei categorii. Alături de Penicilina s-au aflat Corvinul Deva, Flacăra Roşie Bucureşti, Progresul Târgovişte, Voința Miercurea Ciuc şi Sanitarul Tg.Mureş. Primul meci în deplasare al Penicilinei s-a încheiat cu surpriză: victorie la Tg.Mureş în fața voleibalistelor de la Sanitarul cu 3-1. Ziarul de specialitate a menționat jucătoarele remarcate: Chiriţescu, Căunei, Tatomir. Acest succes a dat mare încredere tinerelor ieşence. După cinci etape ele se aflau pe locul al doilea, cu 9 puncte (setaveraj 14-7), după Voința Miercurea Ciuc, tot cu 9 puncte (13-6). În fapt, lupta pentru promovare s-a dat între aceste două echipe. Aurelia Căunei îşi aminteşte: "*Colegele din Miercurea Ciuc alcătuiau o formație omogenă şi aveau o forță de atac remarcabilă. În acel campionat le-am învins la Iaşi, cu 3-1. Meciul retur, hotărâtor, în deplasare. Antrenorul Nicu Roibescu a reuşit să creeze o atmosferă excelentă, eram conştiente de dificultatea întâlnirii, dar priveam cu încredere duelul ce avea să urmeze. În sala din Miercurea Ciuc am început încălzirea cu un joc de fotbal. Râdeam, glumeam şi încercam să nu ne lăsăm copleşite de miza partidei. Toate acestea au avut efectul scontat şi asupra adversarelor. Publicul ne privea cu mirare. Primul set a fost cel hotărâtor, încrâncenarea - nemaipomenită. Gazdele au ajuns la 12-7. Ne-am adunat forțele şi am întors soarta setului, câştigând cu 15-12. În continuare, voleibalistele din Miercurea Ciuc s-au prăbuşit psihic. Am învins cu 3-0, în următoarele două seturi reuşind 15-6 şi 15-9*". Ziaristul Gheorghe Matei îşi intitula cronica din "Flacăra Iaşului" astfel: *"Un pas important spre seria I a categoriei A"*. Acesta

Scanned with OKEN Scanner

era adevărul, pentru că nimeni n-a reuşit să stăvilească parcursul Penicilinei până la sfârşitul campionatului.

Cu nouă victorii şi o înfrângere, ieşencele s-au clasat pe primul loc în serie, urmate fiind de Voinţa Miercurea Ciuc. Aşa a ajuns Penicilina Iaşi între cele mai bune 12 formaţii din ţară.

PERFORMANŢELE AU TOPIT "GHEŢARII"

Perioada de glorie a echipei feminine de volei Penicilina Iaşi a început în 1967. Timp de 13 ani jucătoarele pregătite de Nicu Roibescu nu au coborât de pe podium, la sfârşitul fiecărui campionat aflându-se între primele trei formaţii ale ţării. Perioada cea mai dificilă a acestor succese a fost între 1962 şi 1965, când Penicilina a parcurs drumul din calificările regionale până în prima categorie a ţării.

– *Domnule Nicu Roibescu, eraţi foarte tânăr şi cu puţină experienţă ca antrenor. A existat un "secret"?*

– Secretul a fost munca şi ambiţia extraordinară. Vă spuneam că eu am jucat la Ştiinţa Iaşi, unde am "furat" din secretele voleiului. Antrenorul Baloş, ceilalţi colegi de echipă, mi-au transmis câte ceva. Receptam tot. Şi arbitrajul m-a ajutat foarte mult. În plus, în acea perioadă, voleiul românesc, feminin şi masculin, era bine cotat în Europa, avea succese cu echipele naţionale şi de club. Eu mergeam des în Capitală şi urmăream antrenamentele de la Dinamo (feminin), unde antrenor era un mare tehnician, Gică Constantinescu, şi de la Rapid (masculin). De echipa din Giuleşti se ocupa Horaţiu Nicolau. Jucau aici valori continentale. Aveam ce învăţa. În plus, studiam mult. Am

Scanned with OKEN Scanner

urmat cursurile şcolii de antrenori, care se făceau foarte serios, cu examinatori avizaţi şi exigenţi. Îmi amintesc ca la una dintre probe din 28 de candidaţi am trecut doar şapte, printre cei "picaţi" fiind şi absolvenţi ai Facultăţii de educaţie fizică. Totul se făcea temeinic. Am publicat numeroase articole de specialitate în reviste din ţară şi de peste hotare.

– Vă acceptau antrenorii consacraţi printre ei? Eraţi, practic, un tânăr concurent. Simţeau "pericolul" Penicilina?

– În timpul acela lumea era parcă altfel. Exista şi concurenţă, firește. Dar fiecare tehnician şi club îşi vedeau mai mult de problemele interne. Nu ştiu dacă urmăreau sau anticipau evoluţia Penicilinei, dar acceptau că există un antrenor la Iaşi care are intenţii bune legate de voleiul românesc. Pentru că acest sport se afla atunci într-o perioadă de creştere calitativă, de dezvoltare. Am primit un sprijin important de la secretarul general al Federaţiei, dl Aurel Dobincă, om de aleasă noblețe sufletească, devotat voleiului naţional. Am ştiut, cred, să colaborez cu ceilalţi colegi de breaslă. Eram un ambiţios, dar nu şi un trufaş.

– Aţi avut linişte din toate părţile şi aţi putut să vă concentraţi asupra pregătirii echipei.

– Ei, nu chiar. Să nu vă închipuiţi că toată lumea era numai "miere" când era vorba de Panicilina, dar oamenii din "punctele cheie" au înţeles că vreau să realizez o performanţă înaltă. La întâlnirile cu ceilalţi antrenori din ţară sau cu colegii din Iaşi le spuneam: "Nu mă las până când nu câştig titlul naţional". Aveam doar 30 de ani şi unii zâmbeau cu neâncredere.

– Dar, aţi reuşit...

– Am plecat din '62 cu o echipă tânără şi tot timpul am acordat credit tinereţii. Fetele au fost mereu receptive. Odată

Scanned with OKEN Scanner

ajunşi în prima linie aveam asigurate şi fondurile de la Consiliul Naţional al Sindicatelor. Aşa am creat şi invidii. Îmi amintesc că la Fabrică s-a hotărât refacerea echipei de fotbal Penicilina, valoroasă cu ani în urmă, dar a cărei activitate scăzuse. S-a propus reducerea cheltuielilor la volei pentru sprijinirea mai consistentă a fotbalului. M-am supărat foarte tare şi am readus fondurile respective la destinaţia pe care o aveau. Mai existau discuţii şi datorită faptului că nu eram membru de partid şi că ar fi fost necesar să fiu. Au existat tot felul de obstacole, dar am rezistat împreună cu jucătoarele pe care le-am pregătit. Iar performanţele noastre au "topit" orice "gheţar" întâlnit în cale.

DUPĂ SUCCESE, SE PRACTICA ŞI... AUTOCRITICA !

Anul competiţional 1964-1965 a constituit un prag important în evoluţia echipei de volei feminin Penicilina Iaşi. Cum scriam în capitolul precedent, în primăvara anului '65 a fost făcut pasul cel mare - intrarea în seria I a Categoriei A. Acest lucru a constituit un nou semn că antrenorul Nicu Roibescu nu lucra la întâmplare; avea o strategie şi un obiectiv.

Presa ieşeană şi centrală arătau în acea perioadă interesul cuvenit evenimentelor voleibalistice aflate în derulare. La 24 noiembrie 1964, în rubrica "Opinii", Penicilina devenea un exemplu pentru alte echipe din Iaşi: *"Acum vreo trei ani, această formaţie se zbătea între frică şi speranţă. Va retrograda sau nu? Se lucra la marea întâmplare, totul era incoerent, multe jucătoare fiind plafonate, capriciile se ţineau lanţ, o victorie acasă însemna*

Scanned with OKEN Scanner

un eveniment istoric. S-au auzit, însă, voci energice: - Nu! Aşa nu mai merge! Şi echipa a fost întinerită, iar antrenamentele, conduse de un tehnician tânăr, au realizat simbioza plăcut - util. Se cântă, se glumeşte, se învaţă, se corectează erorile, se schimbă opinii, se călește voința de a fi tot mai bun şi mai la curent cu noul sport".

Perseverența a propulsat formația Fabricii de antibiotice acolo unde suporterii doreau. În "Flacăra Iaşului" din 22 iunie 1965, Gh.Matei îşi exprimă ideile legate de acest succes, dar oferă şi celor implicați posibilitatea de cântări performanța, uneori cu spirit critic accentuat. Ana Tatomir: *"M-am făcut vinovată de unele abateri. În ajunul unui meci, susținut la Iaşi, am fost la dans. La antrenamente n-am depus suficient interes"*. Elena Tesaro: *"În echipă domneşte un spirit de înțelegere bun. S-a creat o omogenitate sufletească... Într-un meci sunt şi momente grele pentru echipă. Tocmai atunci, unii spectatori nu ne sprijină. Încurajările lor ne-ar ajuta foarte mult"*. Nicu Roibescu: *"Scopul urmărit de noi a fost atins. Am promovat în seria I în urma unei comportări de ansamblu bune. Avem însă multe de făcut... De exemplu, Elena Alexandru. Aceasta este un element cu calități deosebite. Dar e foarte comodă în pregătire, complăcându-se în situația de jucătoare de rezervă. Ea şi celelalte componente ale echipei vor trebui să insiste mult mai mult la antrenamente pentru a reprezenta cu cinste Iaşul în competiția rezervată celor mai bune echipe din țară"*.

Alături de aceste mărturii se află şi cea a preşedintelui Asociației Sportive, Gheorghe Lucachi, contabil şef al Fabricii, care solicita un interes mai mare al secției de volei pentru întărirea lotului formației de seniori.

Scanned with OKEN Scanner

Nu vom comenta aceste declarații. Sunt elemente de istorie, astăzi având chiar și o undă de pitoresc.

În toamna anului 1965, Penicilina Iași s-a aliniat la startul întrecerilor Categoriei A – seria I alături de Rapid, Dinamo, Farul Constanța, Combinatul Poligrafic București, CSM Sibiu, Știința Cluj, Știința Craiova, Partizanul Roșu Brașov și Metalul București.

Antrenorul Nicu Roibescu a pornit la drum cu următoarea garnitură: Aurelia Căunei, Elena Tesaro, Ana Chiriţescu, Carolina Nan, Victoria Andronic, Ana Tatomir, Mariana Burincă, Mioara Stănculescu, Florica Tacu, Greta Marcu. Parcursul nu a fost unul ușor. Victorii, dar și înfrângeri. Uneori, insuccese neașteptate. Așa s-a întâmplat la 14 noiembrie 1965, când ieșencele au pierdut acasă în fața formației Metalul București. Scor 1-3 cu o grupare slab cotată. Dușul rece le-a priit voleibalistelor din Iași, pentru că sezonul de primăvară a fost unul bun. Penicilina s-a clasat pe locul 7, poziție considerată onorabilă după primul an în elită. Pe podium au urcat, în ordine, Dinamo, Rapid și Farul Constanța. Au retrogradat Partizanul Roșu Brașov și, culmea, Metalul București.

Scanned with OKEN Scanner

IZBÂNZILE UNEI GENERAȚII

Scanned with OKEN Scanner

13

De ce acest titlu? Răspunsul este simplu şi sugestiv. Timp de 13 ani, din 1967 şi până în 1979, echipa de volei feminin din Iaşi a încheiat fiecare ediţie a Diviziei A pe podium. 13 ani de satisfacţii, 13 ani de muncă. Penicilina a reuşit în această perioadă două titluri naţionale şi un loc 3 în Cupa Cupelor, plus alte succese la nivel de lot reprezentativ.

"Perioada de aur" a voleiului feminin ieşean a început odată cu ediţia 1966-1967 a Campionatului naţional - Divizia A. Antrenorul Nicu Roibescu a început cu un lot tânăr, alcătuit din Aurelia Căunei, Ana Chiriţescu, Viorica Goia-Bindreci, Carolina Nan, Ana Petrescu, Mioara Stănculescu, Lucreţia Andronic, Mariana Burincă şi Florica Tacu.

Voleibalistele ieşene au atras atenţia specialiştilor din ediţia anterioară, când au ocupat locul 7. Oricum, principalele favorite la locurile fruntaşe erau formaţiile bucureştene Dinamo, Rapid şi CPB, precum şi constănţencele de la Farul. Tot în toamna anului 1966 a promovat în prima divizie şi o altă formaţie din Moldova, Ţesătura Piatra Neamţ. Elevele lui Nicu Roibescu, fără mult zgomot, s-au instalat în apropierea podiumului prin jocurile bune. Ambiţiile mari ale ieşencelor începeau să-şi găsească răsplata.

În luna februarie 1967, Penicilina a fost invitată la "Cupa 16 Februarie", competiţie internaţională organizată de clubul Rapid Bucureşti. Bilanţul: 0-3 cu echipa gazdă, 0-3 cu Selecţionata feroviară a Cehoslovaciei, 3-0 cu Spartak Subotica şi locul 3 în clasament. "Nu mă interesau, la acea vreme, rezultatele în sine. Trebuia să jucăm mult, cu echipe de volei diferite şi cu stiluri diferite. Era necesară acumularea experienţei", mărturiseşte Nicu Roibescu.

Scanned with OKEN Scanner

Un eveniment al anului competiţional l-a constituit meciul cu Dinamo Bucureşti, disputat la Iaşi în ziua de 9 aprilie 1967. După 11-15 şi 15-10, la 1-1 la seturi, oaspetele au accelerat:10-3, 11-4, 14-8. Câteva schimbări inspirate ale lui N.Roibescu au readus prospeţimea în rândul voleibalistelor de la Penicilina. Au refăcut diferenţa pas cu pas şi au câştigat setul al treilea cu 16-14. Oaspetele au căzut psihic şi în următorul set scorul a fost 15-5. 3-1 pentru ieşence, prima victorie în faţa unei formaţii cu un palmares de invidiat. Ziarul "Flacăra Iaşului" titra la acea dată: "*Viitorul a învins trecutul*".

În miez de aprilie, la finalul returului, ordinea podiumului era următoarea: 1. Dinamo (33 de puncte), 2. Rapid (33), 3. Penicilina Iaşi (30 de puncte, după 12 victorii şi 3 înfrângeri), 4, Farul (29 de puncte). Aceste patru formaţii au luat parte, la Bacău, la Turneul final al Categoriei A, la început de mai. Ordinea nu s-a modificat. Echipa Dinamo a învins cu 3-2 pe Rapid şi a devenit campioană naţională. Penicilina Iaşi s-a clasat pe locul al treilea şi a primit medaliile de bronz. "*Bucuria noastră era însă generată şi de faptul că învinsesem campioana ţării*", subliniază Aurelia Căunei, amintindu-şi de acel frumos succes.

Anul competiţional s-a încheiat pentru Penicilina cu un turneu în RSS Moldovenească, în luna iunie. Patru meciuri, patru victorii realizate în compania formaţiei ţării gazdă, la Bender şi Chişinău.

Scanned with OKEN Scanner

" FETELE AU CRESCUT !"

Acesta este titlul unui articol apărut la 4 iunie 1966, în ziarul "Flacăra Iaşului". Am hotărât să transcriu însemnările respective, fiind sugestive pentru perioada de formare a unei echipe redutabile în perspectiva câştigării titlului naţional.

"Fără îndoială, Fleming nu şi-a închipuit niciodată că numele medicamentului descoperit de el - Penicilina - va fi scandat de nenumărate ori, de sute de oameni, şi că nişte fete, plus antrenorul lor, vor lupta până la ultima picătură de energie, pentru gloria sportivă a Penicilinei.

Şi totuşi aşa este, faptele sunt fapte. Dintr-un exces de dragoste sau poate din lipsă de fantezie denominativă, echipa de volei fete de pe lângă fabrica de antibiotice din Iaşi se cheamă Penicilina. Dar, în rândurile de faţă nu ne-am propus să criticăm pentru numele ei echipa de volei ieşeană, ba dimpotrivă, să spunem nişte cuvinte de laudă pentru componentele ei pe care, adesea, îndrăgostiţii de sport din bătrânul târg moldovean le dezmiardă, zicându-le "cele mai frumoase fete".

Şi, să începem ca-ntr-o poveste: A fost odată un oltean... Da, da, un oltean - Nicu Roibescu - care a ajuns cumva la Iaşi. Lui Nicu Roibescu îi plăcea voleiul şi-l practica cu pasiune şi - de ce să n-o spunem - cu talent. Dar, vine o vreme (poate că ar fi mai bine zis, o vârstă) când simţi că trebuie să laşi locul altora mai tineri pentru că...

Şi Nicu a înţeles şi l-a lăsat... Asta se întâmpla prin 1959. Dar nu-l lăsa voleiul pe el! Ce-i de făcut? Unii când se lasă de sport, se lasă DE TOT, nici nu mai dau prin sală. Alţii devin arbitri şi - cei mai mulţi - antrenori. Roibescu intră în ultima categorie. Şi cum la echipele existente erau

Scanned with OKEN Scanner

antrenori, Nicu şi-a îndreptat ochii spre "antibiotice" unde a "plouat" cu fete. Năltuțe, zvelte, puternice, tocmai bune de volei.

Asta se întâmpla prin 1961. E anul de naştere al echipei Penicilina. Antrenorul avea 32 de ani, fetele fiecare câte 16. Pe jumătate. Cel mai greu a fost în... '62-'63: campionatul de calificare şi mai ales începutul. Fetele erau prea tinere, ori prea vesele, ori prea supărăcioase. Un succes însemna o mare de entuziasm, o înfrângere era egală cu un fluviu negru de supărare şi descurajare. Dar totul e bine când se termină cu bine! În 1963, fetele de la Penicilina au mai crescut cu un an şi cu o categorie: promovaseră în seria a doua a "diviziei" A.

A urmat un an de acomodare, încheiat cu obținerea locului 4 în clasament. Dacă nu eşti oltean de la Iaşi, poți să te declari mulțumit şi cu atât. Dar, dacă pe lângă asta mai ai în lot şi o fată ca Aurelia Căunei, care se înfurie din te miri ce şi vrea şi luna de pe cer, iar în jurul ei se învârt şapte-opt codane la fel, atunci?... Atunci, în... '65 forțezi intrarea în prima serie iar în... '66 "vii" cu fetele pe locul şapte, la egalitate cu locul şase (Ştiința Cluj) şi-ți făgăduieşti ca în campionatul viitor să "vezi" cum e aerul la înălțimea primelor locuri. Totul pare simplu de tot! Ce bine ar fi dacă ar fi aşa simplu!

Au fost însă ani de muncă îndârjită, ceasuri îndelungate de antrenament în care fetele au despicat de mii de ori în patru firul tehnicii voleiului. Şi dacă acum e frumos şi fetele au crescut la propriu şi la figurat (au 19-20 de ani, Aurelia Căunei este în lotul echipei naționale, iar Ana Chiriţescu şi Carolina Nan la „tineret"), asta nu e altceva decât răsplata muncii lor, desfăşurată atunci când totul nu era decât speranță şi vis.

Scanned with OKEN Scanner

Fetele au crescut! Bravo lor! Şi ele - spunem asta gândindu-ne şi la Mioara Stănculescu, Lucreţia Andronic, Mariana Busincă, Florica Tacu, celelalte componente ale Penicilinei - nu sunt decât parte dintre cele peste şapte sute de fete de la „Antibiotice" care poartă în buzunar carnetul de membru al asociaţiei Penicilina. Deci..."

10 - PE TRICOU, 10 - ÎN CARIERA SPORTIVĂ

Ana Chiriţescu. Un nume pe care oamenii din lumea sportului îl rostesc cu respect şi admiraţie. Ana Chiriţescu (astăzi, Martinaş) constituie una dintre valorile incontestabile ale voleiului ieşean şi românesc. Cariera sportivă a jucătoarei Ana Chiriţescu coincide, dar nu întâmplător, cu perioada de aur a Penicilinei. În teren purta tricoul cu numărul 10. Păstrează şi astăzi ţinuta distinsă de acum două decenii. Am convins-o greu să accepte un dialog. De ce? Zâmbeşte. Poate, zic eu, din modestie şi datorită discreţiei care au caracterizat-o toată viaţa. Poate şi de altceva. "*Voleiul a fost, într-adevăr, viaţa mea. Am trăit momente extraordinare. Sportul, făcut cu pasiune şi seriozitate, îţi oferă şansa de a trăi cu intensitate fiecare oră, fiecare zi, fiecare an. Cele mai plăcute amintiri sunt legate de titlurile naţionale câştigate. Ce-i mai frumos decât să fii cel mai bun din ţară ?*".

Ana Chiriţescu a cunoscut prima dată acest sentiment la 16 ani. Atunci, la Alba Iulia, împre1ună cu colegele de la Şcoala Sportivă din Piatra Neamţ a câştigat campionatul naţional de junioare. După aproape zece ani, la Penicilina Iaşi, a reuşit o extraordinară izbândă - primul titlu naţional al unei formaţii din provincie. Şi, în anul următor, o nouă

Scanned with OKEN Scanner

medalie de aur. "*Îmi amintesc, în 1970, după ce am învins pe Dinamo pe propriul teren, în meciul decisiv, am primit doar tricourile de campioane. Medaliile nu ne-au mai fost înmânate deoarece erau pregătite pentru bucureştence şi gravate cu «Dinamo la al X-lea titlu»*".

Începutul drumului sportiv al micuței Ana poate fi considerat şi o transmitere de ştafetă. Elevă în clasa a VI-a la Piatra Neamț, Ana a impresionat-o prin calitățile ei pe prof. Maria Săvinescu, care selecționa voleibaliste pentru echipa Şcolii Sportive. Maria Săvinescu, jucătoare de primă divizie la Țesătura Iaşi, se întorsese acasă după terminarea facultății. Dorea să realizeze şi aici performanțe. Cu copiii. Nu peste mult timp, în 1961, a reuşit acest lucru, cu Ana Chiriţescu pe post de trăgător. "*În 1963 am fost solicitată, împreună cu Ana Gheorghe, să vin la Iaşi. Familia mea a fost de acord. Iaşul avea perspective superioare pe toate planurile şi am venit. Pe colega mea n-au lăsat-o părinții, ea rămânând la Piatra Neamț. Prezența la facultate, aici, a fratelui meu a constituit un sprijin. În plus, ni se acorda o atenție mare din partea fabricii. Au fost mulți pasionați la Antibiotice. Unii aveau funcții de răspundere, dar la sfârşit de săptămână ne însoțeau în deplasări. Atmosfera propice, pregătirea serioasă şi susținută condusă de antrenorul Nicu Roibescu şi prezența unor jucătoare valoroase în aceeaşi perioadă de timp au generat succesele Penicilinei*". La Iaşi, Ana Chiriţescu a devenit ridicător-coordonator. Era practic "turnul de control" al formației. A făcut totul cu o mare pasiune. La fel ca şi Aurelia Căunei, Florentina Demetrescu Itu, Viorica Bincheci, Lucia Dobrescu, Carolina Nan-Hatură, Ana Zabara, Ana Petrescu, Mioara Stănculescu, Doina Apostu şi Lucia Vasiliu.

Scanned with OKEN Scanner

Penicilina Iaşi nu mai era o necunoscută. Locul al treilea în ediția 1966-1967 atenționase chiar şi cluburile Dinamo şi Rapid asupra ce-ar fi putut urma. De la un an la altul, echipa din Copou creştea în valoare. La începutul anului 1968, în luna februarie, ieşencele au fost invitate la Constanța, la un "triunghiular": selecționata Japoniei - Farul - Penicilina. "*Am văzut atunci lucruri care ne-au fost utile în jocurile noastre. Japonia era o forță a voleiului şi venise în România pentru un turneu de promovare a acestui sport*", mărturiseşte Ana Chiriţescu. După o lună doar, Penicilina, aflată pe locul al III-lea la sfârşitul turului avea să dea prima mare lovitură - victorie în fața Rapidului.

SCRISOARE DIN GERMANIA

"*Pentru mine a fost o surpriză mare că cineva şi-a mai amintit de echipa de acum 30 de ani, de rezultatele noastre. Când am aflat acest lucru am simțit că am reprezentat şi noi ceva în istoria sportului românesc şi retrăiesc cu drag cei 14 ani de volei la echipa Penicilina*".

Carolina Nan-Hatură, componentă de bază a Penicilinei şi a echipei naționale în anii '70, trăieşte de câtva timp în Germania. N-a uitat însă Iaşul, n-a uitat nici voleiul. Solicitarea noastră de a rememora perioada de timp petrecută pe terenul de volei a avut un răspuns favorabil, fapt pentru care îi mulțumim şi din acest colț de pagină. Printre rândurile scrisorii primite de la Carolina Nan-Hatură am sesizat emoția şi trăirea intensă. De aceea transcriem întocmai mărturisirea unui om devotat sportului, despre pasiunea vieții sale.

Scanned with OKEN Scanner

„M-am născut în 1946 în comuna Hărman, județul Brașov, într-o familie minunată. Mama, o femeie energică, cu mari ambiții pentru mine, tata, un mare iubitor de sport. Am început voleiul în 1962 la Școala Sportivă din Brașov, datorită colegei de bancă. Antrenorul Borbil Octavian s-a ocupat mult de mine pentru că celelalte jucătoare aveau doi ani de când jucau. Cel mai greu a fost cu «atacul la fileu». Deși aveam detentă bună, nu reușeam să trec mingea peste fileu. Am muncit mult și după un an, la Campionatul Școlilor Sportive, am primit titlul de cea mai bună trăgătoare. Până atunci mai făcusem atletism (100 m) și baschet, dar pentru volei am simțit o mai mare atracție. Când mi-a fost mai greu, când am fost mai supărată, în sală, în fața fileului, am găsit tăria să trec peste toate și să merg mai departe.

În 1964 jucam la Politehnica Brașov în divizia B, pierzând promovarea în prima divizie la baraj. La acest turneu am fost remarcată de un observator din Iași, lucru care l-am aflat mai târziu. În anul competițional 1964-1965 am intrat la Școala Sanitară și am fost legitimată la Partizanul Roșu Brașov, în categoria A. Păstrez de atunci amintiri frumoase. Îmi plăcea ceea ce făceam, dar nu puteam ști ce surprize îmi va rezerva soarta.

După terminarea practicii școlare, la 27 august a fost prima mea zi de vacanță în vara anului 1965, când a venit acasă la noi domnul Câșlaru din Iași. Dânsul mă remarcase cu un an în urmă și acum dorea să mă transfer la Iași, la Penicilina. Doar în câteva fraze a lămurit-o pe mama. Nici acum nu știu ce m-a făcut să-mi iau valiza și să-l urmez. Nu cunoșteam mai nimic despre voleiul ieșean și nici despre oraș. Seara eram deja în Iași. Întâlnirea cu fetele din echipă, la căminul Fabricii de Antibiotice din Copou, a fost

Scanned with OKEN Scanner

nemaipomenită. Ana Chiriţescu m-a cucerit din prima clipă prin felul ei debordant de a fi. Pe domnul Roibescu l-am cunoscut la Restaurantul Iaşul, unde mă aştepta pentru masa de seară. Prima impresie - un om dur şi foarte hotărât. Pentru el nu exista decât echipa şi interesele acesteia.

Plecarea mea la Iaşi a constituit un şoc pentru echipa din Braşov şi chiar pentru familie. După câteva zile, părinţii mei, antrenorul şi conducerea formaţiei au început cu insistenţă să mă convingă să mă întorc acasă. Promisiunile erau tot mai tentante. În zadar. Ceva m-a legat de Penicilina, de fetele minunate din lot. Eram cam de aceeaşi vârstă şi ca nişte surori. Ne ajutam mult una pe alta, atât la antrenamente, cât şi în viaţa de zi cu zi.

Antrenamentele erau foarte dure. Se desfăşurau în Sala Voinţa, dar şi pe terenul de alături. Nu aveam sală de forţă, echipată cu haltere, corzi, spaliere. În loc de haltere lucram cu cărămizi. Cărămizile au fost, la acea vreme, o nenorocire pentru mine (nu găsesc o altă expresie care să exprime mai bine necazurile care le-am avut cu acest «tip de haltere»). Cu două cărămizi sub braţ trebuia să alergăm, să sărim, să facem plonjoane. Cu cele două cărămizi plecam de la sală, în mână sau în sacoşă, cu cele două cărămizi veneam la antrenamente.

Sala Voinţa era înconjurată de un gard de sârmă înalt de 1,20 metri. Pentru detentă am sărit peste acest obstacol de milioane de ori. Pentru forţa în braţe am folosit tăvălugul metalic pentru tasarea terenului de handbal. Trebuia să-l tragem pe un plan înclinat. La început trăgeam câte trei fete şi abia reuşeam să-l urnim. Cu timpul tăvălugul a devenit «uşor». Alergările noastre pe străduţele din jurul sălii Voinţa trezeau tot cartierul datorită câinilor «deranjaţi» de

Scanned with OKEN Scanner

agitația noastră. În sală, însă, era extraordinar, deşi uneori abia ne mai mişcam. Cam aşa s-au desfăşurat antrenamentele câțiva ani. Aşa s-a «clădit» campioana României din anii '70 şi '71.

Se apropia începutul sezonului 1967-1968. Sala «Voința», de pe strada Arcu, era mică, antrenamentele se desfăşurau într-un ritm, mingea circula foarte repede, de nu aveai timp respiri. Îmi amintesc că majoritatea antrenamentelor în sală aveau profil tehnico-tactic. Vara era pe trecute, meciurile oficiale se apropiau şi noi nu apucasem să jucăm volei. Numai scheme, numai plonjoane şi preluări, numai atacuri şi blocaje. Toate repetate secvențial, la infinit. După multe insistențe şi rugăminți, domnul Roibescu a acceptat să jucăm un meci patru la patru (atâtea jucătoare eram). La sfârşitul timpului pe care îl aveam rezervat în sală, scorul a fost 1-1. Altă echipă aştepta să înceapă antrenamentul. Am hotărât atunci să ne reîntâlnim la 12 noaptea, în sala mică de box de la grupul de săli CSM, pe care o mai foloseam şi noi, pentru a continua partida. Am avut noroc că una dintre ferestre era deschisă. Cu acceptul paznicului, care ne cunoştea, am scos câteva gratii şi am intrat. A fost o noapte de neuitat. Am jucat până la 5 dimineața fără să simțim oboseala. Sigur, antrenamentul de dimineață n-a mai avut loc, dar după-amiază am reintrat în programul normal ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Atmosfera de lucru era grozavă cu toate că antrenamentele, cum spuneam, erau obositoare până la epuizare. Poate acesta a fost «secretul» Penicilinei. Nimeni nu a crezut că doar într-un an de zile vom reuşi să ne batem cu echipele din Bucureşti, Rapid, Dinamo şi Constructorul, de la egal la egal.

Scanned with OKEN Scanner

Tot în preajma campionatului 1967-1968 am plecat la Bucureşti să disputăm câteva meciuri de verificare cu acestea. Rapid şi Constructorul au acceptat după mari insistenţe, iar Dinamo ne-a cedat doar o oră de antrenament în sala lor, fără ca jucătoarele lor să participe. Vă daţi seama ce a fost în sufletul nostru? Ne-a îndârjit atât de tare infatuarea lor, încât la un turneu de pregătire în Bucureşti, la care am luat parte şi noi, prima «victimă» a fost Dinamo." - încheie Carolina Nan-Hatură

TINA ŞI "MÂINILE EI DE AUR"

Greu, foarte greu s-a lăsat înduplecată să vorbească despre cariera ei de sportivă. *"Ce rost mai are ? Lumea a uitat de mult de noi."* – mi-a replicat de câteva ori la telefon. Am avut răbdare şi am convins-o. Tocmai pentru că timpul a trimis în istorie izbânzile ei şi ale coechipierelor trebuie să rememorăm faptele, întâmplările, bucuriile şi chiar neâmplinirile acelor vremuri. Intr-un târziu, după ce a trecut suferinţa pricinuită de pierderea neaşteptată a soţului, a acceptat. Florentina Itu – Danielescu şi-a păstrat trăsăturile fizice din tinereţe. În vremea când juca, spun cronicarii vremii, suporterii nu ştiau ce să admire mai întâi frumuseţea sau talentul. Originară din Codlea, Tina, cum îi spun apropiaţii, a ajuns la Iaşi trecând prin Piatra Neamţ. Işi aminteşte de prof. Viorel Papuc, cel care a lansat-o spre marea performanţă în volei, la Braşov."*Am muncit mult la junioare. Milioane de atacuri am făcut în acea perioadă. "Diagonală, block-out, mâna întinsă, hai sus, atacă..." Parcă îl aud şi acum. Făcusem atletism şi aveam o detentă bună, lucru care m-a ajutat mult."*

Scanned with OKEN Scanner

Campioană națională de junioare în 1966 și componentă a lotului Romaniei, ea a atras repede atenția specialiștilor . Profesoara Maria Săvinescu a adus-o la Piatra Neamț, să joace în divizia B. Pentru scurt timp. Antrenorul Penicilinei, Nicu Roibescu, a determinat-o să vină la Iași. *"Era vorba de divizia A și de un obiectiv curajos, câștigarea campionatului. Domnul Roibescu a folosit și o cale sentimentală, sora mea fiind studentă la Conservatorul ieșean. Așa că am venit."*

În 1967, la doar 19 ani, frumoasa jucătoare se căsătorește cu...un volebalist, Petru Itu. *"La început am locuit la căminul fabricii, în Copou, pe strada Culturii. Apoi am primit un apartament în Tătărași, la etajul nouă. Viața mea se împărțea între echipă și casă."* Florentina Itu a devenit repede una dintre cele mai valoroase jucătoare ale țării. *"Extrem de utile au fost jocurile și antrenamentele comune cu selecționata Japoniei, de la Constanța. De la japoneze am învățat mișcarea în linia a doua, precum și faptul că pentru a reuși un element tehnic, o acțiune, trebuie să o repeți până îti intră în sânge. Așa că la antrenamente am început să facem sute de plonjoane, să trimitem sute de mingi la perete și să atacăm succesiv de 50-60 de ori fără ca mingea să atingă fileul."* Spune că Roibescu era exigent, uneori parcă era un dictator, dar avea și grijă să nu ne lipsească ceva. *"Imi amintesc câtă mâncare băga în noi. Să avem calorii, să fim capabile de efort. Spre exemplu, în cantonamente, era obligatoriu un litru de lapte la masa de prânz și cantități "industriale" de unt. Il întindeam uneori pe sub farfurii căci nu-l puteam mânca."*

Scanned with OKEN Scanner

A fost şi greu, dar şi frumos, pare să spună jucătoarea declarată în 1971 "cea mai bună trăgătoare a tuturor timpurilor" în voleiul românesc.

PREGĂTIREA MARILOR VICTORII

Echipa de volei feminin Penicilina Iaşi a reuşit în anii 1967 şi 1968 să urce pe treapta a doua a podiumului național, după Dinamo şi Rapid. Aveau să fie aceste succese începutul unei perioade faste a voleiului ieşean. Clubul ieşean a folosit în campionatul 1968-1969 următorul lot: Aurelia Căunei, Ana Zabara, Ana Chiriţescu, Carolina Nan, Florentina Demetriu-Itu, Viorica Goia-Bincheci, Mioara Stănculescu, Liuba Vasiliu, Doina Apostu, Lucia Dobrescu.

La sfârşitul lunii noiembrie a anului 1968, echipa a fost invitată în Polonia la un turneu internațional prilejuit de împlinirea a 15 ani de activitate a formației Start din Lodz, campioană a țării respective. Penicilina a întâlnit în primul meci din seria A pe Wisla Cracovia, vicecampioana Poloniei. Meciul a constituit un adevărat spectacol. Ieşencele au condus cu 2-1 la seturi şi 14-10, dar au cedat cu 2-3. A fost singura înfrângere. A urmat 3-0 cu Start Gdynia şi 3-1 cu Spartak Sofia în meciul pentru medalia de bronz.

În "Flacăra Iaşului" din 28 noiembrie 1968, jurnalistul Gheorghe Matei scria: *"Aş vrea să subliniez că rezultatele obținute de Penicilina, lipsită de experiența meciurilor internaționale, sunt valoroase. Nu trebuie să uităm că națională Poloniei, alcătuită în cea mai mare parte din jucătoare de la cluburile Start Lodz şi Wisla Cracovia, a câştigat medalia de bronz la Olimpiada din 1968, din Mexic".*

Scanned with OKEN Scanner

În campionatul intern, elevele lui Nicu Roibescu s-au plasat din tur pe poziția de "bronz" a clasamentului, în urma unor succese spectaculoase pe teren propriu, dar şi în deplasare. După victoria cu 3-0 de la Bucureşti, cu IEFS, Gh.Vasiliu consemna: *"Să ne bucurăm aşadar, pentru că, după ani de aşteptare, avem posibilitatea să părăsim cu fruntea sus orice sală de sport din țară, pentru că am reuşit să spargem monotonia unui campionat în care, de mai bine de un deceniu poate, supremația se decidea doar între două formații: Dinamo şi Rapid"*. Penicilina nu mai avea complexe nici în fața celor două valoroase formații din Bucureşti, meciurile cu acestea fiind întotdeauna echilibrate şi pasionante.

În acelaşi sezon, la Iaşi, jucătoarele de la Penicilina au învins cu 3-1 pe Dinamo. După 15-9 şi 15-13, oaspetele revin şi reduc diferența la seturi, 15-7. "Actul" cu numărul 4 a fost dramatic. După 2-6, gazdele egalează, 6-6, şi se detaşează, 11-6. Finalul este de mare emoție, pentru că dinamovistele, cu Lia Vanea, Helga Bogdan şi Marilena Ştefănescu, se apropie amenințător, 11-10. Florentina, Ana, Viorica, Aurelia, Ana, Carolina, Lucia şi celelalte coechipiere nu pot pierde: 15-10 şi 3-1 pentru ieşence.

La capătul turneului final 1968-1969, Penicilina se clasează, pentru a treia oară consecutiv, pe locul al treilea. Aurelia Căunei a fost declarată cea mai bună "trăgătoare" a turneului care a stabilit podiumul.

Aproape de sfârşitul anului 1969, volebalistele din Copou au participat la un puternic turneu amical la Baku, în R.S.S. Azerbaidjan. Penicilina a câştigat cu Kiev (3-1), dar a pierdut în fața celor din Leningrad şi Baku cu acelaşi scor: 1-3. După turneu, ziarul azer "Sport" scria: "Suporterii din Baku au putut să aprecieze puterea

Scanned with OKEN Scanner

volebalistelor române, care şi în meciurile pierdute au prezentat un joc excelent. În echipa din Iaşi aproape că nu există locuri vulnerabile. Acest colectiv este în posesia unei tactici moderne, combină mult, iar în faţa trăgătoarelor Itu şi Căunei nu rezistă nici un blocaj."

"JAPONEZELE DIN MOLDOVA"

Gheorghe Matei este un nume binecunoscut în presa ieşeană. A slujit-o 38 de ani. A fost părtaş la numeroase evenimente petrecute în ultimul sfert de veac, dar capitolul "Penicilina" este unul aparte. Cunoaşte voleiul feminin ieşean ca nimeni altul, pentru că a trăit alături de conducători, antrenori şi jucătoare marile bucurii, uneori însă şi tristeţile sau frământările echipei.

"În urmă cu zece ani m-am gândit că ar fi bine dacă aş aşterne pe hârtie «istoria» Penicilinei. Erau două decenii de la primul titlu naţional. N-am găsit audienţa necesară atunci, aşa că este bine ce faceţi acum. Aveam şi un titlu pentru carte: «Japonezele din Moldova». Aşa erau numite elevele lui Nicu Roibescu peste tot, comparate fiind cu valoroasele voleibaliste asiatice. Linia a doua juca fantastic. Recupera toate mingile venite de la adversare. Spectacol, ce mai!".

Cronicar sportiv, Gheorghe Matei s-a apropiat, firesc poate, de fotbal şi de echipa CSMS Iaşi. Până într-o zi. *"M-a impresionat zbuciumul acestui extraordinar antrenor. Nicu Roibescu avea obiective clare, dar ştia şi că numai prin muncă se poate ajunge la ţintă. M-am ataşat de Penicilina şi am cunoscut pas cu pas drumul spre succes. Roibescu a*

Scanned with OKEN Scanner

început în anii '60 un drum foarte greu. A avut intuiția de a-şi alege fetele pentru acest parcurs istovitor, dar fericit. Toate au înțeles că aceasta este rețeta izbândei, deşi nu le-a fost uşor. Fabrica prin oamenii săi minunați, a înțeles şi a sprijinit demersul. Şi victoria finală a venit. Titlul național. Nu-i puțin lucru."

Gheorghe Matei spune toate acestea cu ochii uşor umeziți, şi-mi dau seama că amintirile l-au răvăşit. Sute de meciuri urmărite cu sufletul la gură în săli din întreaga țară, zeci de mii de kilometri parcurşi în România, dar şi în străinătate, câte şi mai câte amintiri...

"Secretul Penicilinei a fost sinteza între truda la antrenamente, talentul jucătoarelor, priceperea antrenorului, atmosfera de prietenie şi înțelegere între fete, bazată pe o educație venită din familie. Fetele erau foarte îndrăgite la fabrică, obțineau rezultate bune, dar nu aveau manifestări de vedetism. După meciuri mergeau în secții şi stăteau de vorbă cu oamenii, cu sentimentul apartenenței la acel spațiu, nu doar pentru că de acolo îşi primeau salariul. Îmi amintesc, la o partidă decisivă pentru promovarea în prima divizie, cu Progresul Târgovişte, regretatul Marin Țigă, un om de mare noblețe sufletească, aflat mereu în preajma echipei, le-a spus fetelor: «Dacă vom câştiga, eu vă fac cadou câte o pereche de pantofi». Era ceva pe atunci. Penicilina a învins şi Marin Țigă s-a ținut de cuvânt. Şi să ştiți că meritau cu prisosință. Vorbeam de educație. «Chimistele» alcătuiau o formație de fete cuminți, poate prea cuminți. În tren, pe drum, când mergeam în deplasări, fiecare îşi găsea ceva util de făcut. Unele citeau, altele croşetau sau împleteau. În fiecare oraş din țară sau din străinătate erau interesate să vadă şi să afle cât mai mult. Penicilina s-a dovedit mereu o familie."

Scanned with OKEN Scanner

1970 -ANUL TRIUMFULUI

Campionatul Național 1969-1970 avea să consacre echipa Penicilina Iași și să-i confirme valoarea la care ajunsese. Voleibalistele ieșene au atins între anii 1969-1971 nivelul maxim al performanțelor interne, cucerind două titluri naționale. Era pentru prima dată când o echipă din afara Capitalei reușea acest lucru – câștigarea campionatului.

La startul Diviziei A s-au aliniat în toamna anului 1969 formațiile Rapid București, Dinamo București, Penicilina Iași, Farul Constanța, Universitatea Timișoara, Medicina București, IEFS București, Combinatul Poligrafic București, CSM Sibiu, Ceahlăul Piatra Neamț, Progresul București și Voința Miercurea Ciuc. În anul competițional anterior, Dinamo câștigase titlul, ieșencele clasându-se pe locul al treilea. Lupta pentru prima poziție se anunța și în acest sezon extrem de dură. Jumătate din numărul formațiilor participante erau din Capitală. Dintre jucătoarele acestora au fost selecționate aproape toate componentele "naționalei". Nume sonore ale voleiului feminin românesc: Marta Szekely, Constanța Bălășoiu, Mariana Baga, Eugenia Rebac, Helga Bogdan, surorile Vanea, etc.

Antrenorul Nicu Roibescu și tinerele sale jucătoare nu s-au lăsat, însă, impresionate. Programul de pregătire minuțios începea să dea roade. Până la ora primului joc din campionat, voleibalistele ieșene au susținut câteva meciuri internaționale. Acasă, în cadrul "Cupei Penicilina", au învins de două ori, cu 3-1, pe Start Lodz, la mijlocul lunii septembrie. În luna octombrie s-au deplasat în Iugoslavia pentru două meciuri în "Cupa Confederației Europene" cu O.K. Crevna Zvezda Belgrad. Au fost partide fără probleme

Scanned with OKEN Scanner

pentru Penicilina: 3-0 (8, 2, 7) şi 3-0 (2, 7, 4), dar un bun prilej pentru rodarea tinerelor Doina Apostu, Marilena Cârţan şi Liuba Vasiliu.

La sfârşitul lunii noiembrie, chimistele au fost invitate, în semn de respect pentru valoarea la care ajunseseră, la Turneul Internaţionale de volei, organizat în Sala "Dinamo" din Bucureşti. În prima întâlnire, experimentatul "sextet" din Şos. Ştefan cel Mare a învins Penicilina cu 3-1. Ieşencele nu s-au regăsit nici în următoarele două jocuri, pe care le-au pierdut: 0-3 cu Rapid şi 2-3 cu selecţionata Berlinului. După aprecierea cronicarilor ziarului "Sportul", "*Abia în ultima parte a setului secund, Penicilina începe să devină ea însăşi şi, după ce s-a văzut condusă cu 11-4, obţine victoria, egalând situaţia la seturi (1-1)... În sfârşit, Penicilina face un set IV magistral, în care Aurelia Căunei şi Florenţina Itu îşi dovedesc imbatabilitatea în atac, readucând egalitatea pe tabela de marcaj*". Setul decisiv aparţine berlinezelor şi 2-3 (-9, 14, -8, 5, -6).

"*A fost, poate, un duş rece necesar pentru noi - spune Nicu Roibescu. Turneul fusese foarte util, eu ştiam cu adevărat ce pot elevele mele şi n-avea rost să mă consum. În plus, este posibil ca rezultatele din aceste meciuri să fi dat formaţiilor Dinamo şi Rapid o linişte prematură*". Cine putea şti atunci care va fi deznodământul campionatului ?

După şase etape, tinerele şi talentatele jucătoare din Copou se aflau pe locul al treilea, în urma formaţiilor Dinamo şi Rapid. Părea că "podiumul" ultimilor ani se va repeta. Un prim derbi al diviziei A s-a disputat la 30 noiembrie 1969 în Sala "Voinţa" din Iaşi: Penicilina - Rapid. Gazdele s-au încălzit, din nou, mai greu şi au pierdut primul set: 11-15. Publicul şi-a susţinut, însă, extraordinar

Scanned with OKEN Scanner

favoritele, care n-au acceptat să părăsească sala învinse. Aurelia Căunei, Florentina Itu, Carolina Nan, Viorica Bincheci, Lucia Dobrescu, bine conduse de Ana Chirițescu au spulberat, apoi, orice speranță a bucureștencelor: 15-11, 15-8, 15-12 şi 3-1, într-o oră şi 18 minute de joc. Singura înfrângere din tur s-a produs în Sala "Dinamo". În rest, numai victorii. La sfârşitul primei părți a campionatului, Penicilina se afla pe locul al doilea, cu 21 de puncte, la egalitate cu liderul, Dinamo Bucureşti. Ceahlăul Piatra Neamț s-a situat pe locul 10, din lotul nemțencelor remarcându-se Ana Tatomir (fostă jucătoare la Penicilina), Ana Gheorghe, Adriana Albiş (viitoare jucătoare a Iaşului).

Sezonul de primăvară se anunța de foc, cu unsprezece etape palpitante şi un turneu final (tur-retur) al primelor patru clasate. La 23 februarie 1970, campionatul primei divizii s-a reluat. Din păcate, condițiile oferite de Sala "Voința" nu erau la nivelul importanței întrecerilor care se disputau aici. Lipsa încălzirii a determinat îmbolnăvirea, în perioada de pregătire, a cinci jucătoare (Căunei, Nan, Itu, Zabara şi Dobrescu). Tinerețea, vigoarea, ambiția şi dăruirea au constituit atuurile Penicilinei în marşul său triumfal.

"O revanşă strălucită" este titlul cronicii din *Flacăra Iaşului* de la meciul Penicilina - Dinamo din retur, meci disputat în ziua de 8 martie 1970. "*Un număr impresionant de amatori ai voleiului a fost atras de «capul de afiş» al etapei de duminică, nota Gh. Matei. Fericiții posesori ai biletelor s-au înghesuit cum au putut în Sala «Voința», improprie pentru astfel de derbiuri, fiind invidiați de cei rămaşi afară*". Jocul a fost sufocant, extrem de pasionant, cu faze de real spectacol. Ieşencele şi-au luat o binemeritată revanşă după înfrângerea din tur, de la București. După 15-7

Scanned with OKEN Scanner

pentru Penicilina, a urmat 18-16 pentru Dinamo, într-un set maraton, plin de neprevăzut. Din nou, ieşencele au accelerat şi n-au mai oferit adversarelor vreun moment de respiro, câştigând următoarele două seturi cu 15-8 şi 15-7. Scor final, 3-1.

În rubrica sa din revista *Cronica*, Mircea Radu Iacoban contura cu expresivitate "fenomenul" Penicilina – 1970, în derbiul cu Dinamo: *"Duminică dimineaţa am fost la sala «Voinţa» din Iaşi. Ca să văd marele meci de volei Penicilina – Dinamo. A fost un meci colosal. Mi-a spus mie cineva. Cineva, un fericit, care a văzut, din locul din care se afla, piciorul stâng al arbitrului secund şi un colţ al tabelei de marcaj. Subsemnatul, ca şi alţi 1.000 (!) de ieşeni care n-au avut cum să încapă în sală, în aşa zisa «sală», am... ascultat meciul. Nu la radio, ci cu urechea lipită de scândura pereţilor. Dacă ştiam din vreme, îmi aduceam un stetoscop. Când lemnul vibra la do de sus, înţelegeam c-a punctat Penicilina. Când scândura de brad gemea cu şapte octave mai jos, pricepeam c-a marcat Dinamo. Totalizând notă cu notă (m-a cam încurcat, e drept, zgomotul de fond produs de un cariu ce nu-şi respecta repausul duminical), mi-a ieşit scorul de 3-1 pentru Penicilina. Cifra exactă, oricum, o dă «Sportul». Şi uite-aşa, având ureche muzicală, nici nu-i nevoie să încapi în sală. Dacă mă gândesc bine, poate că nici n-avem trebuinţă de-o adevărată sală de sport la Iaşi. E bună cea care este: a fost durată din lemn de rezonanţă, ce mai, adevărat Stradivarius, oferind tuturor bucuria de a trăi gratuit emoţiile oricărui meci. Încă puţin şi vom fi fericiţi atunci când, prin cine ştie ce ochi de geam, vom zări un colţişor din zâmbetul lui Căunei. Cum am admirat echipajul lui «Apolo XI» prin sticla adăpostului-carantină de pe «Hornet - 3»".*

Scanned with OKEN Scanner

Un obstacol fusese depăşit. Urma un altul - meciul cu Rapid, în Giuleşti.

Derbiul campionatului s-a aflat în atenţia întregii prese. Cornel Văleanu nota în *Scânteia Tineretului* din 30 martie 1970: *"Toţi doreau să vadă la lucru, într-o companie redutabilă, team-ul provincial care a răsturnat ierarhia voleiului feminin"*. De la Iaşi au venit numeroşi simpatizanţi, care *"au pus în inferioritate vestita galerie giuleşteană"*, scria în *Sportul,* Aurelian Brebeanu.

Miza era mare şi pentru că Penicilina nu învinsese niciodată Rapidul în Bucureşti. Au făcut-o de această dată, de o manieră categorică, lăsând fără replică întreaga grupare "vişinie". Primul set este echilibrat, dar oaspetele îl câştigă cu 15-10. În al doilea "act", rapidistele conduc cu 5-1 şi 7-4, dar soarta se întoarce împotriva gazdelor. Blocajele perfecte ale Florentinei Itu şi atacurile necruţătoare ale Aureliei Căunei permit "provincialelor" să facă nouă puncte consecutiv şi... 15-11 pentru ele. Setul al treilea avea să fie unul de infarct. Jucătoarele de la Rapid nu pot accepta situaţia. Mariana Baga şi Constanţa Bălăşoiu îşi mobilizează colegele şi reuşesc să conducă pe tabela de marcaj cu 7-1, 10-5, 11-6, 14-9. Da, 14-9 şi mai multe mingi de set. Fetele lui Roibescu simt însă că este ziua lor fastă, revin, egalează la 14 şi într-o atmosferă incendiară câştigă cu 19-17. Peniclina - Rapid 3-0, după o oră şi 23 de minute de joc. Antrenorul bucureştean Davila Plocon şi jucătoarele sale nu şi-au revenit mult timp după meci.

„Echipa din «dulcele târg al Ieşilor», calmă, cu o siguranţă în joc exemplară, blocaje reuşite şi apărare impenetrabilă în linia a II-a - practicând un joc variat şi agresiv de atac continuu - a avut în Itu cea mai bună

Scanned with OKEN Scanner

finalizatoare şi după cum a evoluat o putem numi «mâna de aur» a Penicilinei". (Scânteia tineretului)

"Ca nivel tehnic, partida a depăşit pe toate cele pe care ni le-au oferit echipele feminine în retur. Penicilina este, într-adevăr, o ECHIPĂ mare, având două individualităţi de primă clasă, care au oferit un adevărat recital: Aurelia Căunei şi Florentina Itu. Am nedreptăţi pe celelalte echipiere ale Penicilinei dacă nu am sublinia contribuţia lor la victorie: Viorica Bincheci, Carolina Nan, Ana Chiriţescu, Marilena Cârţan (Lucia Dobrescu, Ana Zabara). Înfrângerea Rapidului, atât de severă, este justă". (Sportul)

Acest succes demonstra maturitatea la care ajunsese formaţia din Copou, dar până la titlul naţional mai era ceva drum de parcurs. Penicilina s-a clasat pe primul loc în prima divizie, după tur şi retur. Conform sistemului de desfăşurare a competiţiei, primele patru clasate (Penicilina, Dinamo, Rapid şi Universitatea Timişoara) urmau să participe, pe teren neutru, la turneul final (tur-retur).

Sala Floreasca a fost aleasă ca teren neutru şi lupta a reânceput: 3-0 cu Universitatea, 3-2 cu Rapid şi 1-3 cu Dinamo (în tur), 3-1 cu Universitatea, 3-0 cu Rapid (în retur). Meciul decisiv pentru cucerirea mult râvnitului trofeu urma să se dispute între Penicilina şi Dinamo. Un meci istoric pentru ambele echipe. Ieşencele s-ar fi aflat la prima izbândă, bucureştencele la a zecea reuşită. Tensiunea înaintea partidei era maximă, chiar dacă clubul din Şos Ştefan cel Mare avea mari şanse de succes.

Scanned with OKEN Scanner

TRIUMF !

Momentul hotărâtor al câştigării titlului naţional de către voleibalistele de la Penicilina Iaşi l-a constituit meciul cu Dinamo Bucureşti, ultimul din turneul final al Diviziei A. Cine învingea, era campioană. Istorica partidă s-a desfăşurat în sala "Florească", la 29 aprilie 1970.

Ora 18. Sala este arhiplină. Se simte emoţia evenimentului. Temperatura creşte, la propriu şi la figurat. Galeriile celor două formaţii şi-au început cu mult timp înainte sarabanda. Arbitrul principal Valerian Arhire, din Braşov, dă semnalul de începere a jocului. De o parte a fileului favoritele: Mariana Popescu, Helga Bogdan, Alexandra Constantinescu, Lia Iliescu, Margareta Şorban, Lucia Zeteş. De cealaltă, candidatele Aurelia Căunei, Carolina Nan, Viorica Bincheci, Florentina Itu, Lucia Dobrescu, Ana Chiriţescu.

Aurelia Căunei serveşte şi 1-0 pentru Penicilina. Bucureştencele preiau iniţiativa şi conduc cu 3-1, 10-6, 13-10. Nicu Roibescu solicită timp de odihnă pentru ieşence. Explică ceva. Este calm. În vacarmul din sală se face, oare, înţeles de fete? Intră Ana Zabara, care aduce un plus de siguranţă. Pe serviciul Florentinei Itu, Penicilina egalează, 13-13. Galeria ieşeană scandează: "Setul, setul". Loviturile fulgerătoare şi blocajele ferme aduc, într-adevăr, punctele victoriei: 15-13. Un pas. Doar unul, însă. Antrenorul advers, Gheorghe Constantinescu, cu o vastă experienţă, ştie că meciul nu este jucat.

Penicilina începe setul doi cu încredere (2-1, 6-5, 9-6), dar se opreşte la 10-8. Bucureştencele accelerează brusc şi realizează pe serviciile Marianei Popescu (3 atacuri reuşite)

Scanned with OKEN Scanner

şi Helgăi Bogdan (4) şapte puncte şi câştigă cu 15-10. Sala Florească este un vulcan. Balanța este, din nou, în echilibru, deşi au trecut 50 de minute. "Ştiam că puteam câştiga. Nu ne era frică" (Aurelia Căunei Ichim). Ce a urmat, a fost într-adevăr spectacol. Combinațiile derutante şi precizia în execuții au lăsat fără replică gruparea din Şos. Ştefan cel Mare. După 8-4 şi 8-6, "tăvălugul" ieşean şi-a adjudecat actul al treilea cu 15-6. În doar 16 minute. Replica nu s-a lăsat aşteptată şi în setul al patrulea, Dinamo conducea la un moment dat cu 13-6. Va fi 2-2, îşi spuneau spectatorii. Dar, nu. Inimoasa echipă din Moldova "renaşte". Pe serviciul Carolinei Nan, Penicilina valorifică şapte atacuri şi 13-13. „Vom fi campioni?", se întrebau entuziaştii suporteri ai Penicilinei. N-au timp să-şi răspundă pentru că dinamovistele punctează de două ori şi 13-15, 2-2 la seturi.

Acum ori niciodată. Este momentul hotărâtor. Jucătoarele ambelor formații par epuizate de efort, dar şi de căldura din sală. Emoție de ambele părți. Dinamo, la al zecelea titlu sau Penicilina, la primul? "*Ce le-am spus atunci? Că avem valoare, că trebuie să jucăm ce ştim şi că vom câştiga*", îşi aminteşte antrenorul Nicu Roibescu.

Au fost 23 de minute de infern. Mâna Viorică Bincheci trimite mingea cu precizie din serviciu, coechipierele ei valorifică şi este 4-1. Dar, nimeni nu riscă. Se joacă cu mare atenție: 5-5, 6-6, 8-7. Experimentata Ana Zabara îşi stimulează colegele prin servicii excelente, Florentina Itu şi Aurelia Căunei plasează cu precizie mingile în terenul advers şi tabela indică 12-7 pentru chimiste. Margareta Şorban şi Lia Iliescu încearcă să oprească iureşul ieşencelor, dar este prea târziu. Chiar şi spectatorii bucureşteni simt că Penicilina merită să câştige. Şi ieşencele

Scanned with OKEN Scanner

câştigă: 15-10 şi 3-2. Suporterii veniţi de la Iaşi invadează terenul.

Cele 9 fete şi "meşterul" lor sunt sufocate de îmbrăţişări. Zâmbete printre şiroaiele de lacrimi. Publicul aplaudă cu fair-play. Aurelia Căunei (23 de ani), Florentina Itu (22), Ana Chiriţescu (24), Viorica Bincheci (24), Carolina Nan (23), Lucia Dobrescu (26), Ana Zabara (31), Doina Apostu (18), Marilena Cârţan (18) primesc tricourile de campioane, dar nu şi medaliile de aur. De ce? Pe ele era inscripţionat "Dinamo - al X-lea titlu". N-a fost să fie. Penicilina a devenit noua vedetă a voleiului românesc. Visul tânărului antrenor s-a împlinit. După zece ani de muncă, Nicu Roibescu este fericit, chiar dacă nu se exteriorizează pe deplin. A învins. A câştigat pariul cu profesiunea, cu viaţa.

"CÂNTA FANFARA ÎNTR-O GARĂ..."

Primăvara anului 1970 a fost cu adevărat însorită pentru sportul ieşean. Penicilina a cucerit primul titlu naţional la volei. Evenimentul îl putem numi istoric, dacă ţinem seama de faptul că de atunci şi până astăzi nici o altă formaţie ieşeană n-a reuşit o astfel de ispravă la jocurile sportive.

"*Meciul cu Dinamo a fost epuizant*", îşi aminteşte antrenorul Nicu Roibescu. "*Am câştigat pe valoare. Echipa ajunsese la nivelul maxim al capacităţii de exprimare. Adversarele noastre principale, Dinamo şi Rapid, ne-au tratat cu superioritate şi superficialitate. Secretul nostru? Reuşisem să instaurez mentalitatea de profesionist. Nu uşor. Cu dureri şi sacrificii. Dar, am reuşit*".

Scanned with OKEN Scanner

Iaşul le-a primit cu braţele deschise pe noile campioane. Gheorghe Vasiliu, cronicarul meciului decisiv din Capitală, nota la întoarcere: "*Freamătul marii familii a iubitorilor sportului şi-a atins apogeul în momentul în care, în sunetele fanfarei şi în uralele celor prezenţi, şi-a făcut apariţia rapidul «Moldova»*". În comentariul său intitulat "Cânta fanfara într-o gară...", scriitorul Mircea Radu Iacoban redă atmosfera sosirii: "*Am văzut oameni plângând. Noapte, ploaie straşnică şi sute de umbrele, ca-n vestitul Cherbourg. Rapidul 61 a frânat lung şi lin, potrivind, cu o precizie de rendez-vous cosmic, uşa vagonului exact în faţa covorului roşu aşternut pe peronul gării. Când a izbucnit fanfara şi uralele şi ovaţiile ce cutremurau gara, când au apărut fetele, îmbrăcate în tricourile tricolore, atunci, va rog să mă credeţi, am văzut oameni serioşi şi echilibraţi, şi deloc sentimentali, lăcrimând*".

Printre martorii acestui moment cu mare rezonanţă, alături de Veronica Ardeleanu, directorul Fabricii de antibiotice, s-au aflat şi câţiva dintre cei care au susţinut voleiul din interiorul întreprinderii: ing Veniamin Munteanu, şef de secţie la acea dată, Marin Ţigă, ing Mihalache Dumitrescu, preşedintele Asociaţiei Sportive, ec. Gheorghe Lucache, contabilul şef din acea vreme, tehnicianul Mircea Radu. Toţi erau prezenţi mereu în preajma fetelor, încurajându-le şi susţinându-le.

După câteva zile, componentele echipei Penicilina şi antrenorul Nicu Roibescu au fost primiţi de Miu Dobrescu, prim-secretar al Comitetului judeţean de partid. "*A fost o întâlnire plăcută. Mai multe unităţi economice ne-au răsplătit cu premii în bani şi cu produsele pe care le fabricau. Lumea, ca şi noi dealtfel, era emoţionată.*

Scanned with OKEN Scanner

Felicitările nu erau protocolare, ci spuse din inimă. Simțeam că lumea se bucura de succesul nostru. Miu Dobrescu era un om deosebit. Când se întâmpla să ne întâlnim întreba de echipă, de problemele care există", povestește Nicu Roibescu.

La 13 mai 1970, la Fabrica de antibiotice, Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport a organizat o festivitate în cadrul căreia a oferit o serie de distincții. A fost acordat titlul de "Maestru al sportului" jucătoarelor Aurelia Căunei și Ana Zabara. Diploma și insigna "Merite în activitatea sportivă" au primit celelalte componente ale lotului și antrenorul Nicu Roibescu.

Presa centrală și locală au alocat spații largi performanței reușite de Penicilina. În "Sportul", Aurelian Brebeanu își intitula articolul "O apariție fulminantă în voleiul românesc", în timp ce "Scânteia Tineretului" titra: "Mitul s-a spulberat...".

„Ascensiunea Penicilinei se datorează mai mult pasiunii pe care a manifestat-o antrenorul Roibescu și sprijinului din ce în ce mai consistent pe care l-a primit din partea secției de volei și a întreprinderii. Imbucurător pentru voleiul feminin ieșean este înființarea unui centru de copii, subvenționat de Penicilina și încadrat cu doi profesori, V. Istrate (care conduce și echipa din divizia școlară) și Petru Itu. Centrul a funcționat la început cu 60 de fete, apoi numărul lor a fost redus la 40-45 ca urmare a unei selecții riguroase și a insuficienței sălilor. Echipa din divizia școlară are câteva speranțe, care vor împrospăta în curând lotul campioanei." (A.Brebeanu – Sportul)

Anii 1970 și 1971 au marcat apogeul unei generații de jucătoare, cu succese și pe plan internațional.

Scanned with OKEN Scanner

– Au fost sacrificii pentru acest titlu...

– Ei, nici chiar aşa. Fetele au avut timp să-şi trăiască şi viaţa personală, şi-au făcut şi studiile universitare, s-au căsătorit... Ce a fost hotărâtor în tot acest demers, plăcerea. Chiar şi lucrurile foarte grele le făceau cu plăcere. În plus, la vremea aceea, cu ce se putea ocupa un tânăr în timpul liber? Nu existau prea multe posibilităţi de relaxare, de distracţie. Televiziunea era cât era, discotecile puţine şi rare. Rămânea sportul, preţuit şi sprijinit. Însemna ceva să fii sportiv de performanţă. Erai în centrul atenţiei, presa se ocupa îndeaproape de valorile din arene. Era o şansă să-ţi creezi o carieră profesională, precum şi o imagine publică. Aşa că merita efortul.

– Puţine jucătoare erau din Iaşi. Aţi făcut multe "importuri" de valoare. Lumea spune că eraţi un bun "spion".

– Nu ştii câte spune lumea... Pentru Iaşi, cred că a reprezentat un fapt pozitiv venirea unor jucătoare talentate. Aici nu exista o pepinieră nemaipomenită. Eu doream să fac înaltă performanţă şi am apelat la sportive din alte centre. Mergeam la turnee de junioare şi urmăream partidele echipelor naţionale de la aceste categorii de vârstă. Reţineţi, n-am adus jucătoare afirmate sau la apogeul carierei. Ele au atins pragul maxim, aici, la Penicilina, după doi-trei ani de pregătire intensă. Performanţa a venit în mod firesc după atâta muncă. Ar fi fost trist să nu fi reuşit. În plus, Penicilina s-a aflat în ascensiune într-o perioadă în care generaţiile marilor jucătoare de la Dinamo şi Rapid "băteau în retragere".

Scanned with OKEN Scanner

– Un aport important la crearea atmosferei de spectacol au avut şi suporterii

– Voleiul ieşean a avut mereu un grup constant de susţinători, alcătuit din foşti jucători, foşti arbitri sau doar simpatizanţi ai acestui sport. În anii 60, la Voinţa, aceiaşi oameni veneau meci de meci. Începusem să-i şi cunosc. La fel , acum, la Penicilina. După ce am câştigat campionatul s-a creat o emulaţie în rândul studenţilor. Apreciau succesele şi preţuiau spectacolul oferit de fetele noastre. Astfel s-a născut senzaţionala galerie a Penicilinei din anii 70, condusă de Radu Ruscior. Spectacol pe teren, spectacol în tribune. Cântece, catrene ironice, toate însă în deplin fair-play.

– Prima prezenţă în Cupa campionilor europeni a fost ceea ce vă aşteptaţi ?

– În acei ani, U.R.S.S. constituia o forţă mondială şi în acest sport. Noi am intâlnit în meci tur-retur o adevărată maşină de volei, Dinamo Moscova. Ştiţi ce palmares avea atunci? 10 titluri ale U.R.S.S şi 6 Cupe ale Campionilor, scheletul naţionalei ţării lor fiind formaţia pe care noi am întâlnit-o. Aveau jucătoare înalte şi robuste. Liudmila Buldakova era lidera. Avea 31 de ani şi 1,71 talie. O secondau Liubov Tiurina (27 – 1,84) şi Nina Smoleeva (22 – 1,75). Rusoaicele jucau în forţă. Primul meci s-a disputat la Iaşi, în ianuarie 1971, la Sala "Voinţa". Lume peste lume. După ce am pierdut primul set la 13, l-am câştigat pe cel de-al doilea cu 15-12. Presiunea psihică a fost însă prea mare şi fetele n-au mai rezistat, adversarele câştigând apoi cu 15-4şi 16-14 şi meciul cu 3-1. Jucătoarele mele s-au dăruit extraordinar, dar partenerul a avut valoarea pe care a avut-o. Returul, la Moscova, l-am pierdut, dar nu ne-am făcut de râs. Antrenorul moscovit, Ghivi Ahvlediani, a declarat presei că a fost impresionat de calităţile volebalistelor ieşene.

Scanned with OKEN Scanner

DIN NOU, CAMPIOANE!

Echipa feminină de volei Penicilina Iaşi a reuşit o nouă izbândă în anul competiţional 1970-1971, cucerind al doilea titlu naţional. Tot în această perioadă Penicilina a avut şi câteva prezenţe reuşite pe plan internaţional la competiţii amicale sau oficiale. Stimulată de succesul înregistrat în campionatul '69-'70, formaţia din Copou a început în forţă, reuşind să încheie turul de campionat fără înfrângere. Firește, pe primul loc:

1. Penicilina	11	11	0	33- 2	22
2. Rapid	11	10	1	32-12	21
3. Dinamo	11	9	2	28-8	20

La victoriile echipei au contribuit jucătoarele de bază din ediţia precedentă (Aurelia Căunei-Ichim, Florentina Itu, Carolina Hatură, Ana Chiriţescu, Viorica Bincheci, Lucia Dobrescu, Ana Zabara), la care s-au adăugat Nadia Brumă şi Doina Dobrescu. În retur a fost adusă de la Piatra Neamţ şi Adriana Albiş, componentă a lotului naţional de tineret. În pauza competiţională, în luna decembrie, elevele lui Nicu Roibescu au făcut un turneu în Italia, jucând patru partide la Reggio-Emilia, Modena, Florenţa şi Veneţia. Chimistele au petrecut Revelionul departe de casă, ele întorcându-se la Iaşi la 3 ianuarie 1971.

Datorită participării la Campionatele Europene din Italia, Federaţia Română de Volei a hotărât ca returul să se desfăşoare pe parcursul a trei turnee, pentru a reduce perioada disputării Diviziei A. Ultimul turneu s-a disputat la Constanţa, unde, din nou, Penicilina Iaşi şi-a demonstrat

Scanned with OKEN Scanner

valoarea câştigând toate meciurile. Neânvinsă, formaţia ieşeană a cucerit al doilea titlu de campioană în formula prezentată anterior. La începutul lunii martie a anului 1971 a fost, din nou, sărbătoare la Iaşi. Fanfară, flori, lacrimi, aplauze, îmbrăţişări, emoţie. Iaşul şi-a primit, iarăşi, cu braţele deschise campioanele. În semn de preţuire pentru rezultatele înregistrate de Penicilina, Iaşul a fost desemnat să găzduiască o serie de partide internaţionale în perspectiva participării la campionatele Europene din Italia şi a celor Balcanice din Iugoslavia.

Echipa Repubicii Populare Democrate Coreene a fost primul oaspete al oraşului de pe cele şapte coline. În sala Voinţa au avut loc două partde încheiate cu 3-0 şi 1-3. Din echipa ţării noastre au făcut parte Aurelia Căunei, Florentina Itu şi Ana Chiriţescu de la Penicilina, alături de alte voleibaliste de valoare, Rodica Popa, Mariana Baga, Eugenia Rebac,

În luna mai, reprezentativa României, a obţinut două succese de prestigiu în faţa reprezentativei Cubei. Primul meci s-a disputat la Bacău şi scorul a fost 3-0 (10, 10, 5) pentru România, iar al doilea s-a jucat la Iaşi: 3-2 (-10, -13, 7, 6, 6) pentru voleibalistele noastre.

La Campionatele Balcanice desfăşurate în Iugoslavia, "naţionala" României a cucerit locul întâi şi medaliile de aur. La "europenele " din Italia sportivele noastre s-au clasat doar pe locul şapte, formaţia pregătită de Nicu Roibescu şi Nicolae Meadu n-a găsit soluţiile necesare pentru a depăşi formaţii puternice precum Republica Democrată Germană.

Scanned with OKEN Scanner

"COSTELUŞ" CEL NĂRĂVAŞ

Pentru Lucica Dobrescu provocarea destăinuirilor nu este un fapt oarecare. Marea voleibalistă trăieşte la Brăila, alături de mama sa, în linişte, după ani de zbucium, marcaţi de evenimente vesele şi triste. *"Penicilina a fost o etapă grea în viaţa mea. Una dintre cele trei. Pe strada Kogălniceanu din Brăila, împreună cu fratele meu, Ştefan, am construit o gospodărie de invidiat. Am refăcut casa, am ridicat un garaj, am săpat un şanţ în lungime de 33 de metri pentru canalizare. Cu mâinile acestea. A fost trudă, la fel ca şi în perioada cât am jucat la Iaşi"* Lucica Dobrescu emană aceeaşi personalitate puternică, la fel ca în tinereţe. În copilărie a avut o dezvoltare rapidă, de la 1,38 metri în clasa a V-a a sărit la 1,73 în clasa a VIII-a. *"Am schimbat patru uniforme într-un an, spre disperarea mamei. Începusem voleiul, aveam calităţi, dar şi o antrenoare pe care n-am uitat-o toată viaţa, doamna Brandabur de la Galaţi. Am terminat Şcoala profesională, m-am angajat la Combinatul siderurgic şi jucam volei cu o mare plăcere."* Influenţată de Ana Zabara, care plecase tot din Brăila şi ajunsese deja maestră a sportului, Lucica Dobrescu ajunge în 1966 la Iaşi, după o experienţă nereuşită la Constanţa. Un an nu a jucat pentru că nu primise dezlegarea de la Piatra Neamţ, unde se afla din 1963. *"Fratele meu, Ştefan m-a susţinut în permanenţă, m-a încurajat să aleg voleiul şi-mi spunea Costel, pentru că eram mai băieţoasă. La Penicilina eram jucătoarea cu forţa cea mai mare de lovire a mingii. Aveam eu forţă, dar am şi muncit din greu. Când a început dl. Roibescu să schimbe stilul de joc al echipei, să renunţăm la pasele înalte şi să ne obişnuim cu jocul iute, cu atac pe*

Scanned with OKEN Scanner

zonă, ni se rupeau vasele de sânge în palmă. N-aveam unghii la mâini, dar aveam apărători la coate şi la genunchi. Aşa am ieşit campioane. După stagiul de pregătire cu echipa Japoniei, Florentina Itu şi cu mine am fost solicitate să plecăm acolo. Ne propuseseră un contract pe cinci ani. Ceauşescu nu ne-a dat voie. Apropiată am fost de Ana Zabara, noi îi spuneam Zabi. Era ca mama noastră şi-i plăcea să ne protejeze. Imi amintesc de o întâmlare dramatică, cu iz hazliu însă. Cele mai multe dintre noi stăteam la Căminul Fabricii de Antibiotice de pe strada Culturii. Trebuia să facem o deplasare cu trenul la Timişoara, pentru un meci. Mergeam prin Bucureşti cu rapidul de ora 5,00. Zabi avea misiunea să ne trezească pe toate pentru a merge la gară. Ce s-a întâmplat nu ştiu, dar ceasul nu a sunat. Pentru că dormisem cu grijă, la un moment dat ne-am sculat una pe alta, am bătut şi la Zabi în geam, dar eram convinse că ea a plecat. Fuga spre gară. La fereastra unui vagon, Roibescu gesticula şi striga la impegat să nu pornească trenul. Reuşim să urcăm, dar aflăm că Ana nu venise. Agitaţia era extraordinară, trenul se pune uşor în mişcare când pe peron apare Zabi alergând. De la fereastră, toate strigam hai Zabi, hai Zabi. Şi reuşeşte să se urce în ultimul vagon. Pe la Vaslui, apare adusă de Roibescu, îmbrăcată în pijama peste care avea haina de blană şi cu picioarele goale în cizme. Intră în compartiment, ne priveşte cu mânie pe mine şi pe Viorica şi zice – Costele, şi tu mai trădat !!!! – Noi eram pe jos de râs. Supărarea i-a trecut târziu, abia după ce ne-am întors de la Timişoara"

Lucica Dobrescu n-a fost întotdeauna în cele mai amicale relaţii cu antrenorul ei. Era ambiţioasă şi orgolioasă şi de multe ori se afla în contradicţie cu Nicu Roibescu. După

Scanned with OKEN Scanner

o neînțelegere apărută înaintea Revelionului 1973 a urmat meciul cu Slavia Bratislava din "Cupa Cupelor", în Cehoslovacia. Antrenorul Roibescu intenționa să n-o introducă în primele șase în teren, dar a intervenit secretarul general al Federației, Aurel Dobincă și Lucica a fost titulară. A fost, poate, meciul vieții, la sfârșit, deși gazdele au pierdut, românca a fost dusă pe brațe până la vestiar. *"La Iași am reușit să termin liceul și să trec examenul de bacalaureat. Mergeam în deplasări cu cărțile și caietele după mine, aveam ambiția să fac o facultate. Slăbisem mult. După ce am terminat cu examenul m-am dus la Brăila. Mama s-a speriat când m-a văzut. Eram epuizată. I-am zis: am venit să mănânc și să dorm. Singurul regret rămâne că n-am reușit la Facultatea de chimie, cum îmi doream. Am dat doi ani la rând examen. Descurajată și de faptul că nimeni nu m-a ajutat, m-am întors la Galați. Am urmat cursurile facultății de educație fizică, am mai jucat în divizia A și apoi am pus bazele echipei de senioare Braiconf Brăila, fiind antrenoare din 1976. Și uite așa a trecut timpul..."*

"AM FOST O ECHIPĂ"

Acesta este secretul Penicilinei anilor '70, în viziunea Anei Zabara. Un adevăr simplu în aparență, dar care înglobează atâtea și atâtea elemente care au determinat constituirea întregului numit valoare. Nicu Roibescu a apelat la Ana Zabara tocmai pentru a crea atmosfera necesară înaltei performanțe. Avea un palmares bogat, era autoritară, dar și apropiată față de mai tinerele sale colege. Zabi a însemnat liantul în crearea echipei. Era o profesionistă...

Scanned with OKEN Scanner

"Roibescu a avut știința de a aduna talente dar și de a le armoniza calitățile în folosul țelului final. Penicilina acelui timp nu avea vedete, dar fiecare jucătoare era o vedetă." Ana Zabara își amintește de o situație în care echipa, mereu subliniază acest lucru, i-a uluit pur și simplu pe cei care nu o cunoșteau. *"După câștigarea primului titlu național, Federația o oferit Penicilinei un turneu în Iugoslavia, răspuns la invitația adresată de clubul Steaua Roșie Belgrad. Era într-un fel o recompensă pentru succesul nostru, în condițiile în care Rapid și Dinamo, cele mai titrate formații feminine romanesti, nu puteau onora invitația. Ne-am urcat în tren și am plecat. După o noapte de călătorie am ajuns la Belgrad. În gară, nimeni din partea clubului gazdă. Domnul Roibescu avea o adresă, așa că am pornit într-acolo. Oboseala începea să se facă simțită. La sediul clubului Steaua Roșie Belgrad am citit surprinderea pe fața celor care ne-au primit. Cu greu au înțeles numele echipei noastre. Ei știau de Rapid, de Dinamo. Ni s-a spus că prima lor formație are programate două jocuri cu Polonia în Palatul Sporturilor. Domnul Roibescu, deși era un pachet de nervi, le-a solicitat, cu calm, să ne organizeze totuși două partide, pentru că, ne costase ceva drumul. Am fost cazate la un cămin curat, civilizat, dar cămin și am luat masa la o cantină. După ce ne-am odihnit, am aflat că urma să jucăm cu o selecționată de tineret-rezerve a orașului. Vestea nu ne-a entuziasmat, mai ales că Iugoslavia nici la primul nivel nu avea o valoare deosebită. Dar ce să facem ? Ne-am echipat și la treabă. Am jucat cu o vervă nemaipomenită, încât adversarele n-au avut timp să se dezmeticească. Din curiozitate câțiva conducători ai clubului iugoslav, oamenii cu banii, precum și componenții formației masculine au venit*

Scanned with OKEN Scanner

să ne vadă. Noi am făcut demonstrație de volei, cu pase scurte și atacuri în viteză. Gazdele au rămas cu gura căscată... Nu exagerez, vă rog să mă credeți... După meci, brusc, am simțit o schimbare radicală de atitudine din partea gazdelor. Am fost mutate la un hotel elegant și după două zile ni s-a organizat un meci cu "națională" Iugoslaviei. Așa a fost prima ieșire în lume a campioanei."

Valori între valori, voleibalistele Penicilinei s-au stimulat reciproc, lucru benefic pentru succesul final al echipei. Florentina Itu mărturisește că avea o ambiție nebună." *Nu concepeam să nu fiu între primele șase. Munceam pe rupte. La club, dar și la lotul național. Din cauza efortului, am făcut și ulcer. În 1973 am rămas însărcinată. Eram fericită, dar în jurul meu am simțit ostilitate. Se apropia Campionatul Mondial din Mexic și se dorea o performanță. În octombrie am născut-o pe Laura, fetița mea."* Florentina Itu-Danielescu se oprește din destăinuire. Parcă n-ar vrea să continuie. Se hotărăște totuși: *"Am avut mari probleme. Aveau nevoie de mine. Așa că m-au determinat să trimit copilul la Codlea, la mama, și să mă prezint la lot. N-am făcut-o de frică sau de dragul cuiva. Doream să le demonstrez ce puteam încă. V-am spus, eram extrem de ambițioasă. Am făcut o adevărată cură de slăbire și până în octombrie 1974 am ajuns la parametrii fizici optimi."*

Florentina spune că cele mai frumoase amintiri cu reprezentativa României le are din Mexic, acolo unde a reușit și cel mai bun rezultat la acest nivel, locul 5. Aici echipa noastră a reușit surpriza competiției, învingând formația U.R.S.S. cu 3-1, reprezentativă care avea să ajungă totuși vicecampioană a lumii. Marea jucătoare a României a avut

Scanned with OKEN Scanner

propuneri de a rămâne în Italia, apoi în Mexic. De fiecare dată a refuzat gândindu-se la necazurile pe care le-ar fi putut avea cei de acasă. *"De ce, pentru binele meu, să sufere cei apropiaţi?"* De Penicilina s-a despărţit în 1973, în ciuda opoziţiei clubului. A primit o suspendare de doi ani, poate nemeritată, pentru că datoria şi-o făcuse mereu. Cariera şi-a încheiat-o la Galaţi, unde a mai cunoscut bucuria succesului, dar nu la nivelul celor de la Iaşi. *"Toată viaţa am mers cu trenul, cu avionul şi cu autocarul. Am colindat lumea în lung şi-n lat, cum să nu ai amintiri. Când am plecat în Mexic, am trecut Oceanul în zbor. Cum să nu ai emoţii? Aşa stând lucrurile cineva din echipaj ne-a arătat locul în care un avion căzuse în ocean. Vă închipuiţi cum ne-a fost până la aterizare. Ca să vedeţi de ce era în stare Roibescu. Ne întorceam odată de la Baku. Cei care ne-au cumpărat biletele, din cauza aglomeraţiei, au rezervat şase bilete la o cursă şi cinci la o cursă mai târziu. Antrenorul nostru nici să nu audă să ne despărţim. Aşa că a făcut ce a făcut, ce le-o fi spus...Cert este că ne-a urcat pe toate într-un avion, de se minuna toată lumea, căci stăteam două pe un loc."*

Forţa psihică a colectivului a însemnat mult în disputele cu adversarii. Carolina Hatură îşi aminteşte de obstacole, dar şi de felul în care ele erau depăşite.

"În meciurile pe care le-am susţinut, a trebuit să luptăm cu trei adversari: echipa de dincolo de fileu, arbitrii şi, în deplasare, publicul. Arbitrii bucuresteni erau obişnuiţi să conduca meciuri în care Dinamo şi Rapid aveau în faţă formaţii considerate de la început victime. Pentru echipa noastră un mare handicap la constituit faptul că în Iaşi nu activa o altă formaţie de volei cu care să facem meciuri amicale. La un moment dat s-a constituit la Liceul nr.8

Scanned with OKEN Scanner

"Dimitrie Cantemir" o echipă masculină. Ani de-a rândul, a fost partenerul nostru de antrenament. Un grup de baieți minunați care ne-au ajutat să ne pregătim şi nu au lipsit de la antrenamente cu toate că uneori atmosfera nu era cea mai amicală. Înaintea campionatului, trebuia să colindăm prin țară pentru a face meciuri de verificare. Acomodarea cu publicul din deplasare a fost un alt element al pregatirii noastre. La Craiova, Sibiu, Timişoara şi Constanța formațiile erau susținute de suporteri entuziaşti dar, uneori, lipsiți de simpatie față de noi. Pentru a ne obişnui cu ostilitatea lor, domnul Roibescu a folosit o metodă inedită. În jurul sălii Voința roiau o groază de copii din cartier. Deşi nu aveau voie sa intre in sală când faceam antrenament, intr-o zi un grup destul de mare a luat loc în tribună. La început au stat liniştiți dar pe măsură ce noi repetam scheme tactice, unde trebuia să ne concentram mai mult, ei au început să ne fluiere, să ne huiduie şi să se manifeste zgomotos. Antrenorul parcă nici nu-i auzea şi ne cerea să lucrăm tot mai bine. Noi eram surprinse şi încercam să ne facem treaba cât mai bine, deşi în micuța sală din apropierea gării era un vacarm de nedescris. Mai târziu, am aflat că totul a fost o înscenare pentru a ne obişnui să jucam în condiții de acest fel. Aşa am căpătat robustețe psihică şi am rezistat timp de 14 ani la atacurile verbale din tribune".

Pentru Marilena Cârțan-Dubinciuc, "aşezată" împreună cu familia pe malul Oltului, la Rm.Vâlcea, cei cinci ani petrecuți la Iaşi, sub culorile Penicilinei, au fost şi cei mai bogați în realizări sportive, profesionale şi...sentimentale. Campioană națională, studentă la hidrotehnică şi căsătorită cu Dionisie Dubinciuc, student la medicină şi interpret de muzică folk. *"Amintirile de la Iaşi nu se pot uita niciodată.*

Scanned with OKEN Scanner

Am învățat multe despre viață și am cunoscut în acei ani fete minunate în echipa la care am jucat. Ascensiunea mea s-a datorat și celor deprinse de la "durul" Nicu Roibescu. Pot fi uitate acele zile care au urmat câștigării titlurilor naționale?"

Marilena Cârțan-Dubinciuc a jucat volei de înaltă performanță vreme de 20 de ani, la Iași, Craiova și Rm. Vâlcea. A făcut-o cu pasiune și plăcere, îmbinând armonios obligațiile de serviciu și casnice cu cele sportive. *"La prima participare în Cupa Campionilor Europeni, în turul întâi, sorții ne-au adus față-n față cu campioana Israelului. Am jucat în deplasare și am câștigat. Lotul nostru a mai zăbovit în Israel câteva zile pentru deconectare. Făceam antrenamente, dar ne și scăldam în Marea Mediterană și stăteam la soare. Intr-o după-amiază, eram în cameră cu Tina Itu. Am început să mă joc cu scala aparatului de radio. Auzim vorbindu-se românește și devenim mai atente. O fi vreun post israelian în limba română. La un moment dat recunosc genericul emisiunii"Estudiantina" de la Radio Iași. Nici una dintre noi nu mai spune nimic. Stăm cu urechile ciulite, mute de mirare. După câteva minute aveam să trăiesc un sentiment extraordinar, datorită unei întâmplări irepetabile. Din depărtări, pe calea undelor, aud vocea soțului meu. Vorbea despre prima lui compoziție muzicală, intitulată „Ninsoare", pe versurile poetei Ana Mâșlea. Il ascultam cum îmi dedică această piesă, fără să știe că aflu acest lucru peste mări și țări. El cânta și mie îmi curgeau lacrimile de emoție. Tina mă privea fără să spună nimic. Cuvintele erau de prisos...Este una dintre amintirile legate de frumoasa perioadă petrecută la Iași."*

Scanned with OKEN Scanner

MEREU ÎNVINGĂTOR

Scanned with OKEN Scanner

PRESTIGIUL INTERNAȚIONAL, MAI PRESUS DE TOATE

Fără a spune nimănui, Nicu Roibescu a studiat mult jocul echipelor din estul Europei, cele mai puternice de pe continent la acea oră. Infrângerile din meciurile cu Dinamo Moscova, din Cupa Campionilor Europeni 70-71, îi răniseră orgoliul. Pentru el, un învingător, acest lucru constituia un motiv serios de meditație. Chiar dacă rusoaicele dovedeau peste tot super valoare. Avea un sprijin moral în Aurel Dobincă, secretarul general al Federației, care îi admira zbuciumul în slujba voleiului romanesc, şi-l încuraja. Prilejul revanşei a venit repede

În anul competițional 1972–1973, Penicilina Iaşi urma să reprezinte țara noastră în Cupa Cupelor. Primul tur a fost "floare la ureche" pentru ieşence. Adversar modest, joc constant bun şi 3-0 de două ori cu Ein Hamifraz din Israel. În etapa următoare, sorții au decis ca formația din Copou să întâlnească o echipă bine cotată pe continent, Slavia Bratislava. La 14 ianuarie 1973, noua Sală a Sporturilor din Iaşi era neincăpătoare. Gazdele au evoluat cu multă încredere în forțele lor, valorificând experiența şi talentul de care dispuneau la acea oră. Spectacolul a fost total, *"adversarele, cu o medie de înălțime apreciabilă, au practicat un joc plin de vigoare şi de rafinament în care au excelat cele trei componente ale lotului național al Cehoslovaciei"* titra cotidianul Flacăra Iaşului. În primele două seturi, însă, ieşencele au jucat magistral, sextetul Penicilinei, funcționând ca un ceasornic, s-a impuse categoric în fața prestigioasei partenere de întrecere: 15-6 (în 15 minute), 15-5 (în 16 minute). Au fost două seturi strălucitoare, în care toate

Scanned with OKEN Scanner

jucătoarele au excelat: Florentina Itu, Aurelia Ichim şi Lucia Dobrescu, prin precizia şi varietatea loviturilor de atac, Ana Chiriţescu, prin mobilitate şi inteligenţă ca ridicătoare, Adriana Albiş, prin serviciul de mare eficienţă şi jocul bun la fileu, Carolina Hatură şi Cristina Popa, printr-o remarcabilă prezenţă în linia întâi. O uşoară relaxare a fetelor noastre permite partenerelor de joc să capete curaj şi să câştige setul al treilea:11-15. "Actul" al patrulea avea să fie cel mai dramatic: 8-0, 10-9, 15-10 şi 3-1.

După această victorie istorică, Ana Chiriţescu declara: *„A fost greu, dar am învins. Sperăm într-o comportare bună la Bratislava, şi în calificare, desigur."* Toate fetele păreau destinse. La fel şi Nicu Roibescu. În fapt, toată lumea se gândea la meciul retur. Această victorie nu însemna prea mult fără calificarea în turneul final.

Meciul se anunţa foarte dificil şi unii sceptici se gândeau că ieşencele nu vor reuşi să-şi valorifice potenţialul pe terenul unei dintre cele mai puternice formaţii europene. *„Înainte cu o seară*, povesteşte Nicu Roibescu, *am făcut un antrenament metodic de peste două ore. Am insistat asupra blocajului, serviciului şi jocului pe linia a II-a.*" Meciul a fost antologic. Atmosfera, creată de galeria gazdelor, incendiară şi plină de speranţe în calificarea favoritelor. Partida a fost echilibrată, dar Penicilina şi-a dovedit luciditatea pe finalurile primelor două seturi, pe care le-a şi câştigat: 15-12, 15-9. "Eroina" partidei s-a numit Lucia Dobrescu. Ea a avut o evoluţie răsunătoare, poate cea mai bună din cariera sa, iar coechipierele au secondat-o perfect, după cum transmitea de la faţa locului redactorul ziarului Flacăra Iaşului, I.Ştiru.

Scanned with OKEN Scanner

La 2-0 la seturi, Penicilina era calificată. Gazdele, deşi afectate, au avut orgoliul de a câştiga meciul şi au egalat: 15-12, 15-8. *"În vacarmul produs de cei peste 2000 de spectatori, se distinge, totuşi un glas baritonal: – Trebuie să câştigăm! Vă cer să luptaţi nu numai pentru calificatre ! Şi sextetul ieşean s-a conformat apelului antrenorului, care era, de fapt şi dorinţa întregului lot român."* (Flacăra Iaşului – 26 ianuarie 1973). Voleibalistele ieşene s-au mobilizat exemplar şi în urma unor servicii excelente ale Adrianei Albiş au câştigat setul cu 15-6 şi meciul cu 3-2. I. Ştiru consemna de la Bratislava: *"E greu de descris entuziasmul declanşat în lotul Penicilinei după cele două ore de joc care au consfiinţit cea mai mare performanţă a unei echipe feminine de volei din România: calificarea într-un turneu final continental. Bucuria era justificată. Toate jucătoarele s-au dăruit şi au dovedit o tenacitate admirabilă, stârnind ropote de aplauze pentru jocul lor tehnic, de înaltă clasă, care a impus o nouă echipă în ierarhia valorilor Europei."* Lucia Dobrescu a fost port-drapelul echipei în această întâlnire, publicul ducând-o pe braţe până la vestiare, în ciuda amărăciunii pe care o trăiau. Alături de ea s-au aflat Ana Chiriţescu, Aurelia Ichim, Florentina Itu, Carolina Hatură, Adriana Albiş, Nadia Brumă şi Cristina Popa.

Sportivitatea a fost deplină şi din partea conducătorilor, antrenorilor şi jucătoarelor clubului Slavia. După meci, ieşencele au participat la un banchet într-o cochetă cabană haiducească, în stil tradiţional slovac, la 25 de km de Bratislava. Valoarea hotărâse învingătorul! Ziarul local "Sport" şi-a intitulat sugestiv cronica:"Pilulele amare ale Penicilinei". La rândul său antrenorul Nicu Roibescu declara: *" Sunt fericit, în primul rând, că toate jucătoarele au respectat indicaţiile*

Scanned with OKEN Scanner

tactice şi s-au dăruit total jocului, aducând Iaşului în dar o mare performanţă. Când am mărturisit că că vom realiza o victorie la Bratislava mulţi au strâmbat din nas, în semn de neâncredere. Dacă se va adopta propunerea noastră ca turneul final al "Cupei Cupelor " să se dispute la Iaşi, vom lupta pentru locul al doilea sau chiar pentru prima poziţie."

„N-AM FOST MEMBRU DE PARTID, DAR AM FĂCUT POLITICA SPORTULUI"

– Chiar n-aţi fost membru al P.C.R., domnule Roibescu?

– Nu domnule, n-am fost, dar acest lucru nu m-a împiedicat să-mi fac treaba bine şi să fiu cu toată lumea în relaţii amiabile. Performanţele Penicilinei au impus respectul celor aflaţi în conducerea judeţului. Şi înainte, şi după cucerirea titlului, Miu Dobrescu, care era prim - secretar al judeţului Iaşi, ne-a apreciat foarte mult, nu doar pentru faptul că una dintre fetele lui, Doina, juca volei. Venea la meciuri, se interesa de ce mai avem nevoie. Mulţi nici nu-şi închipuiau că nu sunt membru de partid, alţii nu prea îndrăzneau să fie mai categorici cu această problemă, ştiind că sunt preţuit la un anumit nivel. Foloseam toate posibilităţile pentru a sprijini echipa şi voleiul. Ştiţi cum s-a născut Sala Penicilina ?

– Era nevoie de ea?

– Cum să nu. La Sala Polivalentă era mereu aglomeraţie şi nu puteam face două antrenamente pe zi sau la ore care conveneau fetelor. "Polivalenta" a fost inaugurată în 1972 cu un joc de volei, Penicilina – Universitatea (echipă

Scanned with OKEN Scanner

care se afla în divizia B). La un meci cu Dinamo Bucureşti, prin 1974, a asistat şi Ion Iliescu. Era prim-secretar la judeţ. Venise cu soţia. Îi plăcea sportul, auzise de formaţia pe care o antrenam, mai ales după locul al treilea în "Cupa Cupelor". Am câştigat cu 3-0, după un meci spectacol, cu galerie, cu tot ce trebuie. După meci, m-a felicitat şi mi-a spus: *"Mi-a plăcut. Ai jucătoare de valoare."* Auzind asta, şi cum eu nu puteam scăpa prilejul să solicit ceva pentru club, îi zic: *" Valoarea noastră ar creşte, dacă am avea o sală de antrenament proprie, cum au Rapid şi Dinamo, la Bucureşti. Ar fi foarte utilă."* Il vede în preajmă pe preşedintele CJEFS-ului, Ion Şorcaru, şi ne invită pe amândoi, a doua zi, să reluăm discuţia pe această temă. Şorcaru a fost de acord să cedeze terenul de baschet de la grupul de săli C.S.M. pentru sală şi aşa a început o adevărată odisee care a durat până prin 1983. Se poate scrie o carte despre acest efort care a durat câţiva ani, de a construi Sala Penicilina. Am reuşit cu ajutorul multor oameni de suflet din Iaşi. Sala asta s-a făcut fără buget şi fără aprobări de la Bucureşti, cum era pe atunci. Le mulţumesc şi acum celor care au sprijinit, într-un fel sau altul construirea ei.

– Anii au trecut, dar entuziasmul nu vi l-aţi pierdut...

– Mie mi-a plăcut voleiul foarte mult şi am încercat să-i descopăr toate tainele. Am studiat diverse sisteme de joc pe care le-am adaptat la condiţiile echipei mele. Chiar dacă n-am făcut o facultate de specialitate, am citit mult despre pregătire, metodică şi alte elemente ale jocului de volei. Am publicat articole de specialitate în reviste din ţară şi de peste hotare. Mereu am vrut mai mult, am format echipe. Deci am avut o preocupare permanentă pentru perfecţionare, pentru găsirea soluţiilor optime de lot şi de joc. Să ştiţi, eu am dorit

Scanned with OKEN Scanner

şi al treilea titlu de campion, şi-l mai vreau şi acum. Am fost un luptător toată viața. Eu trebuia să detectez talentele şi să le formez, în timp ce colegii mei, antrenori la Rapid sau Dinamo, aveau şansa să preia voleibaliste gata formate. Ca să fiu pe locul al doilea sau al treilea trebuia muncă, nu glumă.

– Ați pus în practică şi o ideie nouă pentru voleiul romanesc.

– Idei n-am avut ? Gândul acesta mi-a dat târcoale după cucerirea celui de-al doilea titlu de campioană de către echipa pe care o antrenez. De pe atunci eu ştiam ce însemnă profesionismul în sport şi încercam să-l introduc şi la noi, adaptându-l la condițiile care erau. Aşa că am convins Sindicatul să înființăm un club feminin de volei, separat de celelalte secții ale Asociației sportive, cu salariații săi, susținut financiar de Fabrică şi de sindicat. Clubul trebuia să se constituie într-o adevărată pepinieră de talente, pentru a nu mai aduce jucătoare de prin alte părți. L-am înființat în 1974, cu grupe de junioare şi cu echipa de senioare din divizia A.

– V-ați simțit vreodată invidiat ?

– Cum să nu. Cine a izbândit într-un domeniu, a avut asupra sa ațintiți şi ochi critici. Uneori obiectiv, alteori subiectiv. Eu nu am avut discuții neprincipiale cu cei din breaslă. Chiar dacă unora nu le-a convenit poziția mea, au fost nevoiți să respecte realitatea. Am prețuit valoarea şi mi-am respectat partenerii de joc

– Ca antrenor al lotului reprezentativ al României, ați reuşit o participare onorabilă la Jocurile Olimpice din 1980.

– Dumneata zici, onorabilă. Cei de atunci au spus că a fost o performanță calificarea echipei României la Olimpiadă. Trecuseră 16 ani de când nu mai participase

Scanned with OKEN Scanner

formația țării noastre la turneul olimpic de volei feminin. Și de atunci au mai trecut 20. Turneul de calificare s-a disputat în Bulgaria, la Pazardjic. Am avut o evoluție apreciată de toți tehnicienii prezenți la competiție, printre echipele învinse aflându-se Bulgaria, Ungaria, Brazilia, R.P.D. Coreană și Mexic. Ne-am clasat pe locul întâi și am obținut biletele de avion pentru Moscova. Am primit numeroase invitații la diferite turnee de pregătire. În luna iunie se disputa, în fiecare an, la Constanța, Trofeul Tomis. În 1980, l-am mutat la Iași și i-am zis "Turneul internațional de volei feminin al României", pentru ca și ieșenii să vadă volei de calitate. Au onorat invitația noastră echipe tari, Bulgaria, R.D. Germană, Cehoslovacia, R.P.Chineză, Cuba, Peru, Polonia. U.R.S.S.-ul a declinat inițial partciparea și am invitat Ungaria. Când rușii au aflat ce formații urmau să joace la Iași, au făcut toate demersurile la Federația noastră pentru a fi primiți. Și a trebuit să renunțăm la Ungaria. Timp de cinci zile s-au disputat câte cinci meciuri, șase dintre formații: U.R.S.S., Cuba, Peru, Bulgaria, R.D.G. și România, urmând să se întâlnească în luna iulie, la turneul de la Olimpiadă, care reunea opt reprezentative. Acolo mai veneau Ungaria și Brazilia. În Sala Polivalentă a fost un spectacol greu de uitat.

Pentru gestul care îl făcusem, Federația de volei a U.R.S.S. ne-a invitat la Moscova cu câteva zile înainte de startul competiției, pentru alte meciuri de pregătire cu echipa lor. Ei, atunci am mers și noi ca șefii de state. De la Satul Olimpic la Sala "Lujniki", în fiecare zi, autocarul nostru avea o escortă de mașini și motocicliști înarmați până în dinți. Noi ne amuzam, dar pentru ei era o treabă foarte serioasă asigurarea protecției delegațiilor participante.

Scanned with OKEN Scanner

– Prestația jucătoarelor dumneavoastră a fost la nivelul întrecerii olimpice?

– Fetele noastre au evoluat la Moscova cu mult trac, eram între primele opt din lume, şi ne-am clasat pe ultima poziție. Dar a contat mult şi jocul rezultatelor din grupă, unde noi, cu două victorii (3-2 cu Ungaria şi 3-2 cu Brazilia) şi o înfrângere (1-3 cu Bulgaria) ne-am clasat pe locul al treilea. În urma acestor întâlniri mi-am dat seama că medaliile erau împărțite, funcție de înfluența la Federația Internațională, mai ales că valorile erau apropiate. România a câştigat medalia de bronz la masculin. Incă una la fete, ar fi fost prea mult. Simov, antrenorul Bulgariei, îmi spunea:"Nicule, noi ne luptăm degeaba aici, nu putem lua medalie." El a luat-o pe cea de bronz, in extremis, după 3-2 cu Ungaria. Rusoaicele au ieşit campioane olimpice, iar R.D.G. a primit "argintul".

– Ați avut şi o ieşeancă în lot.

– Da. Gabriela Coman-Copcea a făcut parte din lotul deplasat la Moscova, spun eu pe valoare. Ştiți cum era atunci, ca şi acum, fiecare sportiv prezent la o mare competiție puncta pentru județul său. Eu aş fi putut atunci să includ mai multe jucătoare de la Penicilina în lotul reprezentativ al României, fără să afecteze rezultatele echipei. În voleiul de înaltă performanță te bazezi, în general, pe şase jucătoare şi maximum trei rezerve. Aşa că, până la 12 mai era loc pentru încă două-trei ieşence. N-am folosit prilejul. Am fost cinstit cu mine şi cu voleiul românesc pentru că de aici am mâncat pâine o viață. Gabi a meritat să meargă la Moscova, unde a şi jucat ca ridicător.

– În cariera dumneavoastră ați colindat țara în lung şi-n lat, ați umblat în toată lumea. Familia nu s-a simțit neglijată ? Mai ales sâmbăta şi duminica...

Scanned with OKEN Scanner

– Ştii cum este în viaţă ? Omul se adaptează la situaţie. Mai ales că eu am căutat şi cred că am reuşit să compensez absenţa mai îndelungată din familie. Soţia mi-a înţeles pasiunea şi mi-a preţuit zbuciumul pentru a realiza lucruri deosebite. Ne-am căsătorit foarte tineri. Eu aveam vreo 21 de ani, nevastă-mea ceva mai puţin. Eu jucam volei, ea făcea atletism şi baschet. Ne-am cunoscut în tren, mergând la finalele unei competiţii sportive regionale care avea loc la Paşcani. Ne-am plăcut, ne-am întâlnit şi apoi ne-am căsătorit. A înţeles că voleiul este serviciul meu şi ceea ce fac este necesar să fac. Acesta era regimul. Nu după mulţi ani şi serviciul ei a impus deplasări, drumuri în afara Iaşului. Nu am avut niciodată discuţii neprincipiale. Mereu am incercat să aducem lucrurile pe un făgaş normal, fără consum de nervi sau energie prea mare. Ci, cu înţelegere. Din aceste strădanii a învăţat şi fetiţa noastră. Astăzi este medic. Să vă povestesc o întâmplare nostimă. Eram antrenorul lotului naţional şi ne pregăteam pentru Olimpiada de la Moscova. Fiica mea era foarte bună la matematică şi la fizică şi toată familia ştia că va susţine admiterea la Institutul Politehnic. Cu câteva zile înainte de plecare îmi spune că s-a răzgândit şi că va da la Medicină. Închipuiţi-vă, asta îmi mai trebuia. Pe lâgă grijile echipei, hop încă una. La Politehnică eram sigur că va intra. Am încercat s-o aduc pe "drumul cel bun", dar ea nu şi nu. "Medicină vreau" Concurenţa era mare, emoţiile la fel. Fiecare părinte îşi doreşte ca "puiul" său să reuşească în viaţă. Ca s-o încurajez, nu ştiu cât pe ea, cât pe mine, i-am spus că dacă nu va obţine media de intrare, voi găsi bani să se pregătească încă un an pentru Medicină. Şi am decolat spre Olimpiadă. Prea multe n-am mai ştiut din acel moment de acasă. Legăturile telefonice cu Moscova nu erau prea

Scanned with OKEN Scanner

lesnicioase. Competiția ne ocupa tot timpul zilei. Intr-o seară, eram la masă in Satul olimpic, vine un organizator şi anunță: "Roibescu – România – la telefon." M-am şi speriat. Fug la telefon şi-l aud pe doctorul Zamfir, amic de-al meu, cadru didactic la I.M.F: "Felicitări, Manuela a intrat a patra la medicină generală." Mi s-au tăiat picioarele de emoție. El aflase rezultatul înainte de afişare şi a vrut să-mi facă o surpriză. Fac eforturi, şi în aceeaşi seară, sun acasă şi le dau vestea. Doctorul nu apucase să le comunice şi lor. I-am lăsat cu gura căscată, la Moscova, eu ştiam rezultatul, iar ei, la Iaşi, nu. Le-am spus: "Nu ştiți că la Moscova se află tot ?"

– În ce țară v-a plăcut mai mult ?

– Am umblat toată Europa, am fost în America Centrală şi în Asia. Mi-a plăcut în Franța, mi-a plăcut în Germania, mi-a plăcut în Olanda, dar toate sunt cam la fel. China însă, am constatat, este altceva. Are un parfum aparte.

ÎN ELITA EUROPEANĂ

După spectaculoasa eliminare a Slaviei Bratislava, în primăvara anului 1973, Penicilina Iaşi a avut de susținut un alt examen dificil, dar onorant în acelaşi timp: partciparea la turneul final al Cupei Cupelor. Alături de ieşence mai erau calificate Ț.S.K.A. Moscova, Ț.S.K.A. Sofia şi Wisla Cracovia. Dorința antrenorului Nicu Roibescu de a juca la Iaşi nu s-a împlinit. Forul european a hotărât ca întrecerile să se desfăşoare pe teren neutru, în Palatul Sporturilor din Lyon.

Francezii au onorat competiția, tribunele fiind pline la fiecare meci. În fața voleibalistelor din U.R.S.S., Penicilina a cedat datorită diferenței de valoare cu 0-3. O partidă foarte importantă a fost cea cu formația Wisla Cracovia. Începutul

Scanned with OKEN Scanner

întâlnirii a aparţinut Penicilinei, care a condus cu 4-1, 7-4, 12-6 şi a câştigat setul cu 15-8. Polonezele au incercat să profite de uşoara relaxare a adversarelor şi au preluat iniţiativa în setul al doilea: 6-2. Din acest moment elevele lui Nicu Roibescu au trecut la cârma jocului, recuperând terenul pierdut: 9-6, 11-8,15-8. Serviciile excelente ale Adrianei Albiş, Carolinei Hatură, şi Aureliei Ichim, precum şi blocajul au dus scorul la 2-0 la seturi pentru române. Formaţia Wisla Cracovia nu cedează şi al treilea act este cel mai disputat. Se merge umăr la umăr până aproape de finalul setului: 10-10, 11-11, dar precizia în execuţiile la fileu înclină balanţa în favoarea Penicilinei: 15-11 şi 3-0.

În urma acestei victorii, întâlnirea cu Ţ.S.K.A. Sofia a devenit hotărâtoare pentru desemnarea ocupantei locului secund. De această dată jucătoarele din România nu au mai reeditat evoluţia anterioară, atacului lipsindu-i vigoarea cunoscută, iar coordonatoarelor luciditatea de a dirija trăgătoarele.

În aceste condiţii, istoria întâlnirii a fost scurtă, voleibalistele din Bulgaria câştigând în trei seturi: 15-10, 15-11, 15-8. Cu o victorie şi două înfrângeri, Penicilina s-a clasat pe locul al treilea în "Cupa Cupelor", rezultat excelent dacă ţinem seama că nici o altă formaţie românească n-a mai atins această performanţă. Presa vremii a subliniat faptul, precum şi aportul jucătoarelor Florentina Itu, Cristina Popa, Aurelia Ichim, Adriana Albiş, Lucia Dobrescu, Nadia Brumă, Ana Chiriţescu, Carolina Hatură.

"Aventura franceză" a ieşencelor a început cu un uşor ocol pe aeroportul din Bruxelles, datorită grevei transportatorilor aerieni din Franţa. Nadia Brumă avea doar 21 de ani şi era cea mai tânără din formaţie. Îşi aminteşte că datorită

Scanned with OKEN Scanner

grevei, de la Bruxelles la Lyon au mers cu un autocar. Îi plăcea să-şi noteze lucrurile pe care le vedea într-un mic bloc-notes. Îl mai are şi acum. Când îl răsfoieşte, ochii i se umezesc. Au trecut anii... *"După cele trei meciuri disputate la Lyon, ne-am întors la Paris. Miu Dobrescu ne-a aranjat să mai stă două zile în Capitala Franței. Era o ocazie, poate unică, să vedem minunățiile orașului de pe Sena. Noi eram pregătite pentru prelungirea sejurului. Venisem de acasă cu saci cu conserve pentru că bani nu prea aveam. A fost nemaipomenit. Am colindat Parisul în lung şi-n lat. Dornice să vedem cât mai mult am avut de suferit cu picioarele. Majoritatea dintre noi purtasem nişte cizme foarte elegante, argintii, care însă nu mai ieşeau din picioarele noastre."*

Băcăuanca Nadia Brumă-Sava a fost una dintre puținele jucătoare din "generația de aur" a Penicilinei care a rămas pe malul Bahluiului. Poate şi pentru că a venit foarte devreme la Iaşi, la 17 ani. Şi nu singură. Cu prietenul Ştefan Sava, voleibalist şi el, care i-a devenit repede soț. *"Voleiul mi-a plăcut foarte mult, dar aş fi vrut să urmez arhitectura sau construcții. Programul era foarte încărcat. Mă împărțeam între lotul național şi Penicilina. Mereu pe drumuri. La un moment dat era atât de obositor încât am renunțat la reprezentativa țării."*

Scanned with OKEN Scanner

PERFORMANȚĂ ȘI PRESTIGIU

Scanned with OKEN Scanner

PENICILINA ÎN FRUNTE ŞI ÎNTR-O LUME ZBUCIUMATĂ

După Revoluția din decembrie 1989, viața cluburilor și asociațiilor sportive a fost agitată. Multe echipe, în special cele sindicale, n-au mai avut sprijinul necesar pentru a-şi continua activitatea, unele dispărând de pe harta competițională a țării.

Şi Clubul feminin de volei Penicilina a trecut prin încercări dificile, dar nu datorită lipsei de sprijin din partea S.C. Antibiotice Iaşi. Apele s-au limpezit şi Penicilina a reuşit să mențină imaginea performanței şi tradiției. Mereu preocupat în a forma o grupare puternică, antrenorul Nicu Roibescu a adus de peste Prut două jucătoare valoroase, Cati Covaliciuc şi Tatiana Vahniuc.

În 1995 formația ieşeană a înregistrat un nou succes, clasându-se pe treapta a treia a podiumului Campionatului Național. În urma turneului play-off din cadrul Superligii, voleibalistele ieşene au întâlnit pentru medaliile de bronz una dintre eternele sale rivale, Dinamo Bucureşti. La 4 aprilie s-a disputat primul joc la Bucureşti. Elevele lui Nicu Roibescu şi Aureliei Ichim n-au pierdut ocazia să se afirme din nou, câştigând cu 3-1. Era un pas, dar nu era totul. Urma o altă partidă, poate mai grea, la Iaşi. Şi după numai patru zile.

Cezara Ruxăndoiu, Tatiana Popa, Amalia Popa, Mihaela Formagiu, Cati Covaliciuc, Tatiana Vahniuc şi Adriana Giurgea s-au mobilizat exemplar şi au câştigat tot cu 3-1, după o evoluție aplaudată la scenă dechisă. Aceasta, în condițiile în care Sorina Marian, una dintre jucătoarele de bază, nu a fost prezentă în teren datorită unei accidentări.

Scanned with OKEN Scanner

Performanța Penicilinei înseamnă foarte mult, confirmând o experiență de înalt nivel acumulată în timp. La sfârşitul meciului, Tatiana Popa mărturisea: *"Mi-am dorit foarte mult medalia. Fie ea şi de bronz. La jocuri sportive nu este uşor să izbândeşti, succesul fiind dependent de mulți factori. Cu atât mai mult avem acum o mare satisfacție."*

Fosta campioană a țării, Aurelia Ichim, acum antrenor secund, aprecia:*"Fetele şi-au dorit cu toată ardoarea victoria în cele două meciuri. Le-am simțit într-o formă bună încă de la Bucureşti. Au crezut în valoarea lor şi au învins. Mă bucur că munca noastră şi-a găsit împlinirea."*

Titlul național a fost câştigat de Rapid , echipa bucureştenă repetând isprava şi în anul următor. Penicilina s-a numărat şi în sezonul 1995-1996 printre animatoarele primei divizii. Play-off-ul desfăşurat în Sala echipei campioane a "plasat" gruparea din Iaşi pe locul patru al clasamentului final. Amalia Popa, una dintre longevivele jucătoare, spunea că: *"de obicei, un loc fruntaş, care îți dă şi dreptul să participi într-o cupă europeană, nu poate crea decât satisfacție. Noi ne-am fi dorit să urcăm, din nou, pe podium. Am fost foarte aproape, dar n-am reuşit."* Aceasta era starea de spirit în rândurile formației. Ele au încercat să forțeze performanța în turneul preliminar al Cupei Confederației Europene, la care au luat parte în luna noiembrie a anului 1996. La Pula, în Croația, Penicilina a avut o evoluție apreciată, învingând cu 3-1 pe Istarska Banka Pula şi cu 3-0 pe G.C. Vilacondense din Portugalia. Față-n față cu puternicele jucătoare de la Romanelly Firenze, Cezara Ruxăndoiu, Tatiana Popa, Cristina Androhovici şi celelalte au luptat cu mare ambiție, dar forța superioară de atac a adversarelor şi-a spus cuvântul. Italiencele au câştigat cu 3-1 şi au mers mai departe.

Scanned with OKEN Scanner

Este de remarcat faptul că în ultimii zece ani Penicilina a avut cinci partcipări în Cupele Europene. Si acest lucru înseamnă ceva. La sfârşitul anului 2000, sportivele din oraşul celor şapte coline au fost, din nou, foarte aproape de a se califica în fazele superioare ale Cupei Confederației Europene de volei. La Zagreb, în Croația, ele au reuşit prestații apreciate, câştigând în fața formației gazdă, Mladost, cu 3-0 şi ucrainencelor de la Ternopil cu 3-1. Singurul obstacol a fost Proton Balakovo: 3-0 pentru rusoaice şi iarăşi locul al doilea în grupă, poziție care nu aduce promovarea într-o etapă superioară.

În toată această perioadă, Nicu Roibescu şi fetele sale au continuat să aibă sprijinul permanent al conducerii Societății Comerciale Antibiotice, precum şi a salariaților fabricii. Ei, care ştiu că performanța în sport înseamnă talent, sacrificii şi muncă multă. Managerii generali Veniamin Munteanu şi Ioan Nani, actualul director economic Constantin Nicuță, s-au aflat mereu lângă echipa fanion a societății şi a Iaşului. *"Din 1988 şi până în 1998 am activat direct în cadrul clubului. Am descoperit astfel universul sportului de performanță, puțin cunoscut, dar atât de judecat de mulți."* - se confesează economistul Constantin Nicuță. *"Pentru a atinge cotele înalte ale sportului sunt necesare calitățile native ale jucătoarelor, priceperea antrenorului, dar şi condiții optime de pregătire, de participare la competiții şi de viață. Această armonie am încercat s-o realizăm la Penicilina."*

Început din joacă, în cantonament la mare, voleiul pe plajă le-a cucerit repede pe voleibalistele ieşene. În vara anului 1999, Cristina Androhovici şi Laura Dulceanu – Lupeică au câştigat titlul național. Câteva săptămâni mai

Scanned with OKEN Scanner

târziu, talentatele jucătoare ieşene au demonstrat la Atena că acest sport le vine ca o mănuşă, primind medaliile de bronz la Campiontul European de volei pe plajă.

Primăvara anului 2001, a adus echipa în lupta pentru câştigarea Cupei României, în finală, urmând să întâlnească pe Universitatea Amici Bacău.

TRADIȚIA OBLIGĂ

Pe economistul Ioan Nani, directorul general al Societății comerciale Antibiotice, l-am smuls greu de la importantele obligații profesionale. Unitatea pe care o conduce este una de elită în țară, dar, pentru a o menține la acest nivel, ziua lumină nu ajunge de multe ori echipei manageriale. Ioan Nani urmăreşte cu atenție şi viața clubului de volei feminin.

– *Sunt convins, doriți foarte mult ca fetele să câştige Cupa...*

– Eu aş fi vrut ca Penicilina să termine pe primul loc şi în Campionat. Dar şi "Cupa României" este la fel de prețioasă.

– *Vă place voleiul?*

– Ca toți adolescenții anilor 70, am făcut şi eu sport. Nu de performanță. Am jucat tenis, fotbal şi chiar un pic de volei. Când am venit în fabrică, în 1980, am aflat de Penicilina, de isprăvile ei. Generațiile vechi de salariați de la Antibiotice erau şi sunt legate de formația lui Roibescu. Au crescut împreună şi au realizat succese împreună. Pentru mine apropierea de echipă s-a produs din 1994. Atunci am revenit aici, după o absență de circa patru ani. Eram director financiar şi era firesc să mă implic.

Scanned with OKEN Scanner

– *Pofta de volei v-a venit, deci, treptat.*

– Eu sunt un observator al fenomenului sportiv de când mă ştiu. Mergeam şi înainte la meciurile fetelor. Acum este vorba de implicare directă, pentru că probleme sunt suficiente.

– *Simţiţi echipa ca pe o povară pentru întreprindere?*

– Poate fi o povară atunci când nu obţine succesele aşteptate sau când investiţiile făcute nu se regăsesc în rezultate. Facem eforturi pentru a asigura condiţiile necesare înaltei performanţe. Şi fiţi convins, nu-i uşor. Consider, că Penicilina constituie un simbol pentru sportul românesc. Există o tradiţie de 40 de ani de volei, pe care suntem obligaţi s-o respectăm şi s-o continuăm. În ţară, doar câteva unităţi industriale de tradiţie mai au cluburi sportive: Sidex Galaţi, Dacia Piteşti şi mă ~~cam~~ opresc aici. Sunt embleme respectate şi în economia românească, şi în sport. Sportul contribuie la imaginea societăţii. Emblema Penicilina este cunoscută în toată ţara şi peste hotare. Acest lucru face bine şi oraşului, dar nu toată lumea înţelege străduniile noastre.

– *Sunteţi mândru de echipă ?*

– Cum să nu fiu. Uneori nu pricep de ce unii care trăiesc bine de pe urma sportivilor şi antrenorilor nu încercă să determine o răspândire mai mare voleiului şi să-i creeze o mai mare popularitate. Este unul dintre puţinele sporturi în care contactul fizic între parteneri lipseşte şi acest lucru îi conferă o anume eleganţă. Noi ne facem treaba fără mult zgomot, cu discreţie, dar parcă un gând de recunoştinţă pentru fabrică, pentru cei mai vechi şi cei mai noi, care împărtăşesc crezul, s-ar fi cuvenit din partea unora. Formaţia se numeşte Penicilina Iaşi, nu ?

Scanned with OKEN Scanner

– Au trecut patru decenii de activitate. Nu-i puțin lucru.

– Pentru a atinge obiective inalte sunt necesare, în primul rând, două elemente, valoarea şi stabilitatea. La Antibiotice, şi în producție, şi în sport, aceste două lucruri au fost asigurate. În ambele direcții am reuşit prin continuitate şi calitate.

– Ce vă frământă acum?

– Câte nu sunt...Aş dori să amplificăm, spuneam şi anterior, imaginea voleiului şi a echipei Penicilina. Cred că am putea realiza obiectivul cucerind un nou titlu național.

– Vă dorim să vi se împlinească gândul.

Multe au rămas nepovestite despre generațiile de voleibaliste care au creat gloria clubului din estul țării. Frumoasele poveşti ale pasiunii s-ar putea întâlnde pe multe pagini. Dar, vorba neobositului nostru erou Nicu Roibescu: "Mai lasă dragă şi pentru aniversarea de jumătate de veac. Atunci ce-ai să mai scrii ?"

Scanned with OKEN Scanner

TALENT, PERSEVERENȚĂ, SUCCESE

Biografii neromanțate

Scanned with OKEN Scanner

Aurelia Căunei-Ichim

S-a născut la Iaşi, la 10 ianuarie 1947. A urmat cursurile primare, gimnaziale şi liceale la Liceul "V.Alecsandri" din Iaşi. La şcoală a făcut handbal şi atletism, dar în clasa a VII – a a fost selecționată pentru volei de prof. Alexandru Călugărița, datorită constituției fizice optime, şi legitimată la Şcoala Sportivă din Iaşi.

La 14 ani este inclusă în lotul echipei C.S.M.S. de către antrenorul Nicu Roibescu şi apoi devine "fondatoare" a echipei Penicilina. După terminarea liceului este angajată la Fabrica de Antibiotice. Urmează cursurile Facultății de educație fizică şi sport din Iaşi.

Aurelia Căunei – Ichim a fost părtaşă la toate marile succese ale echipei Penicilina, precum şi la cele ale reprezentativei Romaniei din perioada anilor '70. A fost una dintre cele mai valoroase jucătoare din voleiului romanesc, evoluînd pe postul de trăgător principal.

În palmaresul voleibalistei se află numeroase trofee. Cele mai importante sunt: două titluri de campioană națională (1970-1971), unsprezece medalii de argint şi de bronz în campionatul României.

Pe plan internațional, Aurelia Căunei-Ichim se mîndreşte cu medalia de bronz obținută în 1973 cu Penicilina în "Cupa Cupelor", cu titluri şi medalii la Campionatele balcanice. La Campionatele mondiale din 1970 şi la cele europene din 1971 s-a clasat pe locul 7, în calitate de componentă a echipei naționale.

S-a retras din activitatea competițională în anul 1981. În 1983 a fost încadrată ca antrenor la C.S.S. Unirea din Iaşi, din anul 1990 este antrenor secund la echipa de senioare Penicilina Iaşi.

Scanned with OKEN Scanner

Ana Chirițescu-Martinaș

Este originară din Piatra Neamț. S-a născut la 25 iunie 1945.

A învățat voleiul la Scoala sportivă din orașul natal sub îndrumarea profesorilor Costin și Săvinescu. Se remarcă în mod deosebit la un turneu național de junioare și este solicitată să se transfere la Penicilina Iași. Face acest lucru în 1964 și devine titulară după primele meciuri, evoluînd pe postul de ridicător – coordonator.

Este angajată ca operator principal la Fabrica de antoibiotice, iar în peroada 1969 – 1973 urmează cursurile Facultății de educație fizică și sport din Iași.

A jucat numai sub culorile Penicilinei, cele mai mari succese fiind: două titluri de campioană națională (1970-1971), unsprezece medalii de argint și bronz în campionatul Romaniei, pe plan intern.

Pe plan internațional, Ana Chirițescu - Martinaș se mîndrește cu medalia de bronz obținută în 1973 cu Penicilina în "Cupa Cupelor", cu titluri și medalii la Campionatele balcanice. La Campionatele europene din 1971 s-a clasat pe locul 7, în calitate de componentă a echipei naționale.

S-a retras din activitatea sporivă în 1979 și locuiește în Iași. Are un băiat student la Științe Economice.

Scanned with OKEN Scanner

Florentina Demetriu-Itu

Viitoarea mare volebalistă a văzut lumina zilei la Codlea (Braşov), la 7 martie 1948. Calitățile fizice de care dispunea din copilărie au trezit interesul antrenorilor de atletism, baschet şi volei. În şcoala generală a fost propusă pentru lotul național de atletism – juniori, dar tradiția volebalistică a Liceului din Codlea, de unde au pornit multe jucătoare de valoare, a avut cîştig de cauză în inima Florentinei.

Se transferă la Braşov şi sub îndrumarea prof. Viorel Papuc, devine campioană națională de junioare, cu echipa Liceului nr.4 în 1966. Urmează convocarea la lotul național de junioare. Are mai multe propuneri pentru activitatea de senioară. Pentru scurtă vreme, se află la Piatra Neamț, în divizia B, dînd apoi curs solicitării clubului Penicilina de a juca la Iaşi.

Aici cunoaşte cele mai mari satisfacții sportive: dublă campioană națională, alte patru medalii de argint şi bronz în campionatul Romaniei, în 1970-1971 apreciată cu titlul "cea mai bună trăgătoare a tuturor timpurilor" în voleiul românesc.

Florentina Demetriu – Itu are în palmares medalia de bronz obținută în 1973 cu Penicilina în "Cupa Cupelor", titluri şi medalii la Campionatele balcanice. La Campionatele mondiale din 1974, desfăşurate în Mexic, s-a clasat pe locul 5, iar la C.M.- 1970 şi C.E. - 1971 s-a situat pe locul 7, în calitate de componentă a echipei naționale.

A evoluat şi sub culorile echipei C.S.U. Galați, cu care a cucerit medalia de argint în Campionatul național, 1978-1979.

Scanned with OKEN Scanner

A urmat cursurile Facultății de educație fizică la Galați, devenind în 1977 antrenoare la C.S.S. din oraş. A lucrat cu echipe de băieți şi de fete, reuşind să ajungă cu acestea pînă la turneele finale ale C.N. de juniori. În prezent, locuieşte la Galați. Are o fiică care locuieşte în străinătate.

Lucia Dobrescu

S-a născut la 22 aprilie 1944, în comuna Bascovele, jud.Argeş. Din motive profesionale, tatăl era militar, familia se mută la Brăila, unde se află şi în prezent. Atletismul este primul sport care apare în calea Luciei şi în clasa a V–a sare în înălțime 1,38 m, clasându-se pe locul al treilea la un concurs național.

Spectaculozitatea voleiului şi faptul că în perioada pubertății creşte foarte mult o determină să îmbrățişeze sportul care îi va aduce gloria. La 16 ani se afla la Galați, sub îndrumarea doamnei prof. Brandabur. În paralel urmează şcoala profesională. Este dorită în echipa de volei de la Braşov, dar ajunge la Piatra Neamț, apoi la Constanța. Este selecționată în reprezentativa de tineret a Romaniei.

În 1966, Nicu Roibescu o aduce la Penicilina Iaşi, dar nu joacă un an neavând dezlegare. Face parte din "echipa de aur" a Iaşului, contribuind la performanțele acelor ani: două titluri naționale, medalii de argint şi de bronz. S-a clasat pe locul al treilea în "Cupa cupelor"

A jucat la Iaşi pînă în 1973, după care s-a transferat la Galați, fiind legitimată la C.S.U. În 1976 devine profesoară de educație fizică şi se întoarce la Brăila.

Pune bazele echipei feminine Braiconf din Brăila, cu care promovează în prima divizie a țării. A jucat volei pînă la vîrsta de 44 de ani.

Scanned with OKEN Scanner

Carolina Nan-Hatură

Locul naşterii valoroasei volebaliste este comuna Hărman din judeţul Braşov, iar data naşterii: 2 februarie 1946. Primii paşi în sport i-a făcut învăţând abc-ul atletismului şi baschetului la Liceul "Unirea" din Braşov. Abia în 1962, la 16 ani, face cunoştinţă cu voleiul la Scoala Sportivă din localitate. Prof.Octavian Borbil o ajută să recupereze timpul pierdut, sesizînd calităţile fizice, dar şi isteţimea şi ambiţia adolescentei.

După numai doi ani de volei este legitimată la Politehnica Braşov, care evolua în divizia B. Din toamna anului 1964 urmează cursurile Scolii Postliceale sanitare şi este promovată în divizia A la formaţia Partizanul Roşu Braşov.

Un an mai tîrziu este solicitată la Penicilina Iaşi. Dă curs propunerii, deşi familia şi conducerea echipei braşovene insistă să rămînă acasă.

Timp de 14 ani Carolina va fi jucătoare de bază a echipei ieşene, realizînd performanţe pe măsura valorii ei: două titluri naţionale, unsprezece clasări pe podiumul primei divizii, locul al treilea în "Cupa Cupelor", componentă a reprezentativei de volei feminin a Romaniei.

Carolina Nan-Hatură a absolvit Facultatea de ştiinţe economice din Iaşi. În prezent locuieşte în Germania.

Scanned with OKEN Scanner

Ana Păunoiu - Zabara

Una dintre cele mai valoroase componente ale echipei Penicilina a văzut pentru prima data lumina zilei dincolo de Prut, la Chilia Nouă, astăzi Ucraina, la 6 decembrie 1937.

Şcoala primară a urmat-o la Brăila unde s-a stabilit cu familia. Tot aici a descoperit tainele voleiului. Constituția fizică, dar şi îndemânarea, i-a permis să ajungă repede la una dintre cele mai puternice formații din țară, cea a CFR-ului, care a purtat diverse denumiri, Locomotiva, CFR şi Rapid Bucuresti.

Aici, timp de zece ani, a obținut performanțe remarcabile, titluri naționale şi medalii în Campionatul Romaniei, iar peste hotare, cu echipa Romaniei, locul 4 la Campionatele europene – Praga, 1958.

La solicitarea antrenorului Nicu Roibescu vine la Iasi in 1965. Joacă la Penicilina până în 1971, fiind părtaşă la cele doua titluri de campioană a României. După o scurtă escală la Bucureşti, se stabileşte la Brasov, unde işi incheie cariera de jucătoare. A urmat cursurile Facultătii de educație fizică şi sport, la Iaşi şi Bucuresti. În perioada 1974 – 1989 a fost profesoară la Liceele Auto şi Astra din Brasov. În prezent, este pensionară.

Scanned with OKEN Scanner

Viorica Goia - Bincheci

Viorica este originară din Copşa Mică, judeţul Sibiu. Aici s-a născut la 29 ianuarie 1946. Cursurile liceale le-a făcut la Blaj, unde a aflat ce este voleiul prin grija profesorului Mihu. A fost "reperată" de prof. Viorel Papuc şi transferată la Braşov. Aici, deşi junioară, s-a impus prin calităţile deosebite şi a evoluat la echipele de senioare Voinţa şi Partizanul din localitate.

Părăseşte Braşovul pentru a urma cursurile Institutului de educaţie fizică şi sport din Bucureşti şi joacă în prima divizie a ţării la echipa din cadrul Institutului.

În toamna anului 1966, antrenorul Nicu Roibescu o convinge să vină la Penicilina. Transferul se realizează şi Viorica Bincheci devine, în scurt timp, una dintre cele mai cunoscute şi mai valoroase jucătoare ale ţării. În cei şase ani petrecuţi la Iaşi îşi înscrie în palmares două titluri naţionale, o medalie de argint şi trei medalii de bronz. Este selecţionată în lotul reprezentativ al Romaniei şi se clasează pe locul şapte la Campionatul Mondial din Bulgaria – 1970.

Se întoarce la Braşov şi joacă la formaţia Voinţa din localitate. După încheierea activităţii sportive de performanţă profesează la Braşov. În prezent este pensionară. Are un băiat şi o fată.

Scanned with OKEN Scanner

Marlena Carțan – Dubinciuc

S-a născut la 10 septembrie 1950 la Carțișoara, județul Sibiu. Studiile generale şi liceale le-a făcut la Braşov. A practicat în copilărie şi în adolescență gimnastica, atletismul, fiind considerată o speranță a probei de săritură în înălțime. La 16 ani sărea 1,50 metri. A fost "deturnată" spre volei de antrenorul Octavian Borbil şi după numai trei ani făcea parte din lotul național de tineret.

În 1969 a fost convinsă de Nicu Roibescu să se legitimeze la Penicilina Iaşi. A cunoscut aici numeroase satisfacții, între succese, numărîndu-se două titluri naționale şi locul al treilea în "Cupa Cupelor". La Iaşi, timp de cinci ani, a urmat şi cursurile Facultății de hidrotehnică.

A primit repartiție la Craiova, a evoluat la echipa locală de primă divizie nouă ani, perioadă în care şi-a îmbogățit palmaresul cu încă două medalii de bronz în Campionatul Național.

La vârsta la care alte voleibaliste îşi încheie cariera sportivă, Marilena Dubinciuc a început o nouă etapă competițională, la Chimia Rm.Vîlcea. A evoluat şapte ani, retrăgându-se la vârsta de 40 de ani, cu alte două medalii în palmares. A fost una dintre cele mai longevive jucătoare din voleiul romanesc. În prezent este inginer la Regia Apele Romane – Filiala Rm.Vîlcea. Este căsătorită cu medicul primar Dionisie Dubinciuc şi are un fiu, Ciprian, absolvent al A.S.E. Bucureşti.

Scanned with OKEN Scanner

Adriana Albiş – Bobeanu

Jucătoarea face parte din pleiada de talente a centrului de volei de la Piatra Neamț. S-a născut în oraşul de la poalele Pietricicăi la 20 august 1951. Aici a descoperit tainele voleiului, remarcîndu-se printr-un serviciu foarte puternic.

La 19 ani este transferată la Penicilina Iaşi şi face parte din formația care a cucerit al doilea titlu de campioană națională. A făcut parte din reprezentativa de tineret a Romaniei.

A urmat cursurile facultății de drept din Iaşi, în prezent fiind jurist la S.C. Unic Piatra Neamț.

Doina Apostu - Dumitriu

S-a născut la 19 decembrie 1951, la Murgeni – Vaslui. A găsit drumul spre terenul de sport sub îndrumarea profesorilor Constantin Cuza şi Dumitru Gherghişan. Timpuriu, datorită calităților pe care le avea, este promovată la Penicilina Iaşi. A avut privilegiul ca la doar 18 ani, în 1970, să îmbrace tricoul de campioană națională şi să trăiască momente unice în viața unui sportiv. Reuşita la Facultatea de medicină a determinat-o să renunțe la cariera sportivă de performanță.

În prezent este medic de familie şi are o fiică în vîrstă de 20 de ani, studentă la facultatea de medicină.

Scanned with OKEN Scanner

Nadia Brumă-Sava

Este originară din Bacău. S-a născut la 5 ianuarie 1952. A fost atrasă de sport din copilărie şi a început voleiul la Şcoala sportivă din localitate cu prof. Georgeta Simionescu şi prof. C. Dascălu. A participat la finalele Campio-natelor naţionale de juniori, prilej cu care a fost remarcată de Clubul Penicilina Iaşi.

A venit la Iaşi în 1969, urmînd clasele a XI-a şi a XII-a la Liceul "G.Ibrăileanu". Deşi a făcut parte din lot în anul competiţional 1969-1970, nu putut evolua în partidele oficiale, datorită faptului că nu a avut dezlegarea de la S.S. Bacău.

A participat la cucerirea celui de-al doilea titlu de campioană a României, de către formaţia Penicilina, şi la obţinerea altor opt medalii de argint şi de bronz la "naţionale". Palmaresul internaţional al Nadiei Brumă – Sava cuprinde medalia de bronz şi două locuri patru în Cupa Cupelor, o medalie de argint la Campionatele europene de juniori-tineret, în 1971, precum şi numeroase jocuri în echipa naţională de senioare.

S-a retras din activitate în 1980. Absolventă a Facultăţii de educaţie fizică şi sport din Iaşi, căsătorită cu un fost voleibalist, băcăuan şi el, Stefan Sava. Are trei copii, Sebastian-student la "Construcţii", Camelia şi Augustin – elevi. În prezent, Nadia Brumă-Sava este profesoară CFM la Spitalul de Recuperare din Iaşi.

Scanned with OKEN Scanner

Doina Dobrescu-Balahur

Doina Dobrescu s-a născut în Capitală, la 18 noiembrie 1955. Din motive profesionale familia s-a mutat la Iaşi şi Doina a început să joace volei sub îndrumarea lui Nicu Roibescu la 14 ani.

A făcut parte din echipa care a cîştigat al doilea titlu național. A renunțat la cariera sportivă în favoarea celei profesionale.

În prezent este conferențiar la catedra de sociologie şi asistență socială a Universității "Alexandru Ioan Cuza " din Iaşi. Este mama a două fete, de 24 ani şi 16 ani.

Gabriela Coman-Copcea

Jucătoarea Penicilinei s-a născut la 12 aprilie 1959, la Iaşi. Primii paşi în volei i-a făcut la echipa de junioare a clubului sub îndrumarea prof. Petru Itu. La senioare a lucrat cu Nicolae Roibescu pînă în 1991. A evoluat pe postul de ridicătoare, remarcîndu-se prin imaginație şi precizie în pasele adresate coechipierelor.

Gabriela Coman-Copcea a contribuit la cucerirea mai multor medalii de argint şi bronz de către formația ieşeană în Campionatul Național. A luat parte la competițiile internaționale intercluburi.

A fost componentă a loturilor naționale de junioare şi de tineret, fiind promovată la lotul de senioare al Romaniei, în 1986. Participă în 1979 la Campionatele Europene din Franța, competiție la care formația țării noastre se situează pe poziția a cincea. În acelaşi an, România, cu Gabriela Coman în lot, devine vicecampioană balcanică

Scanned with OKEN Scanner

Cel mai important succes al carierei de jucătoare la realizat în 1980, clasîndu-se pe locul 8 cu echipa Romaniei la Jocurile Olimpice de la Moscova.

A urmat cursurile Facultății de educație fizică şi sport din Iaşi. Din 1987 este antrenoare la C.S.S. Unirea Iaşi. În 1998 formația de junioare I pe care a pregătit-o s-a situat pe locul al treilea la campionatul național.

Tatiana Popa

Una dintre cele mai statornice jucătoare ale formației ieşene este Tatiana Popa. Evoluează aici din 1983. Aceasta poate şi datorită faptului că este originară din Huşi (județul Vaslui), la 80 de kilometri de Iaşi. S-a născut la 25 martie 1965 in "oraşul dintre vii" şi a urmat cursurile Liceului de chimie din Vaslui.

Prof. Gheorghe Văraru, o aduce în lumea voleiului, la vîrsta de 15 ani. În 1982 este selecționată în lotul național de junioare şi apoi în cel de tineret. Il urmează pe Gh. Văraru la Zalău şi joacă un an în Divizia B.

Dorința de a urma Facultatea de chimie o determină să se întoarcă în Moldova, la solicitarea antrenorului Nicu Roibescu. Acesta avea nevoie de jucătoare tinere şi cu talie. Din 1983, Tatiana Popa devine componentă de bază a Penicilinei. Cu echipa de club are în palmares o medalie de bronz în Campionatul național. În perioada 1984–1991 a avut o prezență constantă în prima reprezentatitivă a țării.

În 1986 a reuşit clasarea pe locul patru la Campionatul European, având şi alte succese la întrecerile balcanice. A luat parte cu Penicilina la competițiile europene intercluburi. În prezent este salariată la S.C. Antibiotice S.A.

Scanned with OKEN Scanner

Amalia Popa

Jucătoare de bază a formației Penicilina din 1984 pînă în prezent. S-a născut la 19 mai 1968, la Iaşi. A început voleiul la vîrsta de 14 ani, la Liceul "Emil Racoviță" şi a continuat la C.S.S. Unirea Iaşi. De la 18 ani este legitimată la Penicilina.

A contribuit în aceşti ani la menținerea în elita națională a formației care a consacrat-o, avînd în palmares o medalie de bronz şi numeroase participări în Cupele Europene.

A absolvit Facultatea de ştiințe economice. Este salariată la S.C. Antibiotice din Iaşi.

Cristina Niculina Androhovici

Moldova n-a dus lipsă niciodată de talente în volei. Cristina Androhovici reprezintă un exemplu pentru generația începutului de mileniu. Născută la Suceava, la 15 octombrie 1977, Cristina s-a simțit din copilărie atrasă de sport. Profesorul Gheorghiță Macedon a încurajat-o şi la 14 ani îşi trecea în palmares primul succes – locul al doilea cu echipa L.P.S. Suceava la Campionatul Național de juniori III.

Este convocată la lotul național de junioare. În 1993, ajunge la Unic Piatra Neamț şi evoluează în "Cupa cupelor". "Ochiul" lui Nicu Roibescu confirmă odată în plus şi din 1995 devine jucătoare la Penicilina Iaşi. Reuşeşte clasări fruntaşe în competițiile naționale şi participă cu echipa de club la întrecerile continentale.

Scanned with OKEN Scanner

Se remarcă la loturile naționale de junioare, tineret și senioare, reușind în anul 2000 calificarea la C.E. din Bulgaria. O performanță deosebită realizează în voleiul pe plajă. Impreună cu Laura Dulcianu cîștigă titlul național în 1999 și medalia de bronz la întrecerea europeană pe națiuni, în același an, la Atena.

Cezara Ruxăndoiu

Născută la Piatra Neamț, la 19 iulie 1975, Cezara a cunoscut afirmarea sub culorile echipei Penicilina Iași. Primii pași în volei i-a făcut sub îndrumarea prof. Maria Ionici, la C.S.S. Piatra Neamț.

S-a impus repede intre colegele de echipă, prin calitățile deosebite pentru volei. La 16 ani a ajuns să joace în prima divizie a țării, la Penicilina Iași. În 1995 a contribuit la medalia de bronz cîștigată de formația ieșeană în Divizia A.

Din 1991 face parte din loturile naționale de juniori, tineret și seniori. În 1992 se clasează pe locul cinci, cu echipa Romaniei, la Campionatele Europene de juniori din Grecia. În 1998 s-a clasat cu echipa țării pe locul șase la "Europene", în Italia.

Scanned with OKEN Scanner

TRASEU ÎN TIMP

Rezultatele echipei Penicilina Iaşi
în Campionatul Național

Componența loturilor în cei 40 de ani de existență

Scanned with OKEN Scanner

1960-1961: Țesătura Iaşi - Categoria A - locul 11

Lotul de jucătoare: Verona Costin, Maria Săvinescu, Paula Pîslaru, Emilia Todiraşcu, Sanda Maisner, Camelia Ifrim, Despina Andriescu, Ariadna Sauciuc, Cornelia Dumitrică, Virginia Chiriac, Natalia Dănăilă, Mariana Pavel.

Antrenor : C.Savin,din retur Nicu Roibescu.

1961-1962 : C.S.M.S. Iaşi, (din retur, Penicilina Iaşi) – Cat. A – locul 15, echipa retrogradează în "B".

Lotul: Paula Pîslaru, Elena Roman II, Maria Perna, Mariana Anca, Ecaterina Rog, Ariadna Sauciuc, Natalia Dănăilă.

Antrenor Nicu Roibescu

1962-1963 : Penicilina Iaşi - Categoria B – locul 1, calificată în cat.A

Lotul: Greta Marcu, Mariana Pavel, Elena Tesaru, Mariana Anca, Paula Alexandru, Aurelia Caunei, Florica Tacu, Mona Iepure, Natalia Dănăilă.

Antrenor Nicu Roibescu

1963-1964 : Categoria A - locul 5

Lotul: Paula Alexandru, Aurelia Caunei, Victoria Fronea - Andronic, Greta Marcu, Mona Iepure, Elena Tesaru, Steaua Stoenescu, Ana Tatomir, Rodica Popescu, Florica Tacu, Artezia Popa.

Antrenor Nicu Roibescu

Scanned with OKEN Scanner

1964-1965: Categoria A (seria a II-a valorică) - locul 1, promovează în seria I

Lotul: Greta Marcu, Aurelia Căunei, Elena Tesaru, Ana Chiriţescu, Florica Tacu, Ana Tatomir, Lucreţia Andronic, Elena Alexandru, Victoria Andronic.

Antrenor Nicu Roibescu

1965-1966: Categoria A - locul 7

Lotul: Aurelia Căunei, Elena Tesaru, Ana Chiriţescu, Carolina Nan, Victoria Andronic, Mariana Burincă, Florica Tacu, Greta Marcu, Mioara Stănculescu, Elena Tatomir.

Antrenor Nicu Roibescu

1966-1967: Categoria A - locul 3

Lotul: Viorica Goia (Bincheci), Ana Chiriţescu, Aurelia Căunei, Carolina Nan, Ana Petrescu, Mioara Stănculescu, Lucreţia Andronic, Mariana Burincă, Florica Tacu.

Antrenor Nicu Roibescu

1967-1968: Divizia A - locul 3

Lotul: Ana Zabara, Aurelia Căunei, Carolina Nan, Ana Chiriţescu, Viorica Goia-Bincheci, Mioara Stanculescu, Doina Apostu, Liuba Vasiliu, Florentina Demetriu-Itu, Lucia Dobrescu. Antrenor Nicu Roibescu.

1968-1969: Divizia A - locul 3

Lotul: Aurelia Căunei, Ana Zabara-Păunoiu, Ana Chiriţescu, Carolina Nan, Florentina Demetriu - Itu, Viorica Goia - Bincheci, Mioara Stanculescu, Liuba Vasiliu, Doina Apostu, Lucia Dobrescu.

Antrenor Nicu Roibescu

Scanned with OKEN Scanner

1969-1970: Divizia A – locul 1 – Campioană a Romaniei

Lotul: Aurelia Căunei, Ana Chirițescu, Florentina Itu, Carolina Nan, Viorica Bincheci, Lucia Dobrescu, Ana Zabara, Marilena Cîrțan, Doina Apostu, Catinca Fărîmă.

Antrenor Nicu Roibescu

1970-1971: Divizia A – locul 1 – Campioană a Romaniei

Lotul: Aurelia Căunei - Ichim, Ana Chirițescu, Florentina Itu, Carolina Hatură, Viorica Bincheci, Lucia Dobrescu, Ana Zabara, Adriana Albiş, Doina Dobrescu, Nadia Brumă, Marilena Cîrțan.

Antrenor Nicu Roibescu

1971-1972: Divizia A - locul 2

Lotul: Aurelia Ichim, Ana Chirițescu, Florentina Itu, Carolina Hatură, Viorica Bincheci, Lucia Dobrescu, Ana Zabara, Adriana Albiş, Doina Dobrescu, Nadia Brumă, Marilena Cîrțan.

Antrenor Nicu Roibescu

1972-1973: Divizia A - locul 3

Lotul: Aurelia Ichim, Ana Chirițescu, Florentina Itu, Carolina Hatură, Lucia Dobrescu, Adriana Albiş, Doina Dobrescu, Nadia Brumă, Marilena Cîrțan-Dubinciuc, Geta Popescu, Dana Zaharescu.

Antrenor Nicu Roibescu

Scanned with OKEN Scanner

1973 -1974: Divizia A - locul 3

Lotul: Aurelia Ichim, Ana Chirițescu, Carolina Hatură, Adriana Albiș, Nadia Brumă, Geta Popescu, Cristina Popa, Mariana Raevschi, Georgeta Tănasă.

Antrenor Nicu Roibescu

1974 -1975: Divizia A - locul 3

Lotul: Aurelia Ichim, Ana Chirițescu, Florentina Itu, Nadia Brumă - Sava, Geta Popescu, Mariana Raevschi, Georgeta Tănasă, Mihaela Tănasă, Carmen Petrescu, Cate Tcacenco, Lucia Constantinescu, Ana Vintilescu, Teodora Ciocîrlan, Mihaela Stănilescu

Antrenor Nicu Roibescu

1975 -1976 : Divizia A - locul 3

Lotul: Aurelia Ichim, Ana Chirițescu, Carolina Hatură, Nadia Sava, Geta Popescu, Cate Tcacenco, Gabriela Coman, Ana Vintilescu, Mihaela Stănilescu, Mariana Zamfir.

Antrenor Nicu Roibescu

1976 -1977: Divizia A - locul 2

Lotul: Aurelia Ichim, Ana Chirițescu, Carolina Hatură, Nadia Sava, Geta Popescu, Cate Tcacenco, Gabriela Coman, Ana Vintilescu, Mariana Zamfir.

Antrenor Nicu Roibescu

Scanned with OKEN Scanner

1977-1978: Divizia A – locul 2, Cupa Cupelor – locul 4

Lotul: Aurelia Ichim, Ana Chirițescu, Carolina Hatură, Nadia Sava, Geta Popescu, Cate Tcacenco, Gabriela Coman, Mariana Zamfir, Cristina Popa, Petrina Picioroagă, Valeria Chira.

Antrenor Nicu Roibescu

1978 – 1979: Divizia A – locul 3, Cupa Cupelor – locul 4

Lotul: Aurelia Ichim, Ana Chirițescu - Martinaş, Carolina Hatură, Nadia Sava, Geta Popescu, Gabriela Coman, Mariana Zamfir, Cristina Drăguş, Elena Dobrovschi, Gabriela Bordei, Iulia Moldoveanu, Lucreția Milea, Doina Stoian Bischin.

Antrenor Nicu Roibescu

1979 – 1980: Divizia A – locul 7

Lotul: Aurelia Ichim, Nadia Sava, Geta Popescu, Gabriela Coman, Mariana Zamfir, Cristina Drăguş, Elena Dobrovschi, Gabriela Bordei, Iulia Moldoveanu, Lucreția Milea, Doina Stoian Bischin, Antrenor Nicu Roibescu

1980 –1981: Divizia A – locul 3

Lotul: Aurelia Ichim, Nadia Sava, Georgeta Popescu, Gabriela Coman, Daniela Bordei, Gabriela Bordei, Anelise Boltres, Ana Tăutu, Marina Bejenaru, Simona Moşoiu, Carmen Cuejdeanu, Dorina Andrei –Gabor.

Antrenor Nicu Roibescu

Scanned with OKEN Scanner

1981-1982: Divizia A – locul 8

Lotul: Georgeta Popescu, Gabriela Coman, Daniela Bordei, Gabriela Bordei, Anelise Boltres, Marina Bejenaru - Onofraş, Carmen Cuejdeanu, Dorina Andrei –Gabor, Kate Tcacenco – Talabă, Maria Priciop, Felicia Gelatu, Laura Grosu, Carmen Moldoveanu, Mihaela Nemțeanu.

Antrenor Nicu Roibescu

1982-1983: Divizia A – locul 7

Lotul: Gabriela Coman, Daniela Bordei, Gabriela Bordei, Anelise Boltres, Marina Bejenaru - Onofraş, Carmen Cuejdeanu, Kate Tcacenco – Talabă, Carmen Moldoveanu, Constanța Zahorneanu, Elena Istrate

Antrenor Nicu Roibescu

1983-1984: Divizia A – retrogradează în divizia B

Lotul: Gabriela Coman, Daniela Bordei, Marina Bejenaru - Onofraş, Carmen Cuejdeanu, Kate Tcacenco – Talabă, Carmen Moldoveanu, Tatiana Popa, Marcela Gîlcă, Daniela Smerea, Felicia Gelatu, Gabriela Balaur, Mariana Sturza

Antrenor Nicu Roibescu

1984-1985: Divizia B – locul 1 – promovează în "A"

Lotul: Gabriela Coman, Daniela Bordei, Marina Bejenaru - Onofraş, Carmen Cuejdeanu, Carmen Moldoveanu, Tatiana Popa, Marcela Gîlcă, Daniela Smerea, Felicia Gelatu, Gabriela Balaur, Mariana Sturza

Antrenor Nicu Roibescu

Scanned with OKEN Scanner

1985 – 1986: Divizia A - locul 2 în a doua grupă valorică, promovează în gr.I

Lotul: Gabriela Coman, Marina Onofraş, Tatiana Popa, Marcela Gîlcă - Olteanu, Daniela Smerea, Gabriela Balaur, Mariana Sturza, Cristina Blaga, Cristiana Voiculescu, Gabriela Bordeianu, Maria Marton, Amalia Popa

Antrenor Nicu Roibescu

1986-1987: Divizia A - locul 5

Lotul: Gabriela Coman – Copcea, Valentina Constantin, Daniela Donciu, Aurelia Preda, Daniela Blănaru, Felicia Stoica, Tatiana Popa, Marcela Olteanu, Gabriela Balaur, Mariana Sturza, Cristina Blaga, Amalia Popa, Dorina Gavrilă.

Antrenor Nicu Roibescu

1987-1988: Divizia A - locul 9

Lotul: Gabriela Copcea, Valentina Constantin, Daniela Donciu, Aurelia Preda, Daniela Blănaru, Felicia Stoica, Tatiana Popa, Gabriela Bordeianau, Mariana Sturza, Cristina Blaga, Amalia Popa, Dana Sîngeorgean, Marina Onofraş, Iulia Moldoveanu.

Antrenor Nicu Roibescu

1988-1989: Divizia A - locul 6

Lotul: Gabriela Copcea, Valentina Constantin, Daniela Donciu, Aurelia Preda, Tatiana Popa, Gabriela Bordeianau, Cristina Blaga, Amalia Popa, Dana Sîngeorgean, Marina Onofraş, Sorina Marian, Mirela Bîgiu,

Antrenor Nicu Roibescu

Scanned with OKEN Scanner

1989-1990: divizia A – locul 4

Lotul: Gabriela Copcea, Valentina Constantin, Daniela Donciu, Aurelia Preda, Tatiana Popa, Gabriela Bordeianau, Daniela Blănaru, Amalia Popa, Dana Sîngeorgean, Carmen Cuejdeanu, Sorina Marian, Mirela Bîgiu.

Antrenor Nicu Roibescu

1990-1991: Divizia A - locul 4

Lotul: Gabriela Copcea, Valentina Constantin, Daniela Donciu, Aurelia Preda, Tatiana Popa, Gabriela Bordeianau, Daniela Gîlcă, Amalia Popa, Carmen Cuejdeanu, Sorina Marian, Mirela Bîgiu, Cezara Ruxăndoiu, Claudia Măriuță

Antrenor Ioan Lazariuc; Nicu Roibescu

1991-1992: Superliga Națională - locul 6

Lotul: Gabriela Copcea, Aurelia Preda, Tatiana Popa, Amalia Popa, Sorina Marian, Cezara Ruxăndoiu, Claudia Măriuță, Simona Ungureanu, Emilia Pintilie, Mihaela Formagiu, Carmen Dinu

Antrenor principal Nicu Roibescu, antrenor secund Aurelia Ichim

1992-1993: Superliga Națională – locul 8

Lotul: Tatiana Popa, Amalia Popa, Sorina Marian, Kati Covaliciuc, Tatiana Vahniuc, Mihaela Formagiu, Cezara Ruxăndoiu, Claudia Măriuță, Oana Braharu, Simona Ungureanu, Emilia Pintilie, Carmen Dinu, Irina Braharu

Antrenor principal Nicu Roibescu, antrenor secund Aurelia Ichim

Scanned with OKEN Scanner

1993-1994: Divizia A – locul 1, promovează în Superliga Națională

Lotul: Tatiana Popa, Amalia Popa, Sorina Marian, Kati Covaliciuc, Tatiana Vahniuc, Mihaela Formagiu, Cezara Ruxăndoiu, Adriana Giurgea, Oana Braharu, Laura Dulceanu

Antrenor principal Nicu Roibescu, antrenor secund Aurelia Ichim

1994-1995: Divizia A – locul 3

Lotul: Tatiana Popa, Amalia Popa, Sorina Marian, Kati Covaliciuc, Tatiana Vahniuc, Mihaela Formagiu, Cezara Ruxăndoiu, Adriana Giurgea, Oana Braharu, Laura Dulceanu

Antrenor principal Nicu Roibescu, antrenor secund Aurelia Ichim

1995-1996: Divizia A – locul 4

Lotul: Tatiana Popa, Amalia Popa, Sorina Marian, Kati Covaliciuc, Tatiana Vahniuc, Mihaela Formagiu, Cezara Ruxăndoiu, Adriana Giurgea, Laura Dulceanu

Antrenor principal Nicu Roibescu, antrenor secund Aurelia Ichim

1996-1997: divizia A – locul 5

Lotul: Tatiana Popa, Amalia Popa, Sorina Marian, Kati Covaliciuc, Mihaela Formagiu, Cezara Ruxăndoiu, Cristina Androhovici, Adriana Giurgea, Laura Dulceanu, Sorina Simion, Daniela Dochia

Antrenor principal Nicu Roibescu, antrenor secund Aurelia Ichim

Scanned with OKEN Scanner

1997-1998: Divizia A – locul 5

Lotul: Tatiana Popa, Amalia Popa, Sorina Marian, Kati Covaliciuc, Mihaela Formagiu, Cezara Ruxăndoiu, Cristina Androhovici, Adriana Giurgea, Laura Dulceanu, Sorina Simion, Daniela Dochia

Antrenor principal Nicu Roibescu, antrenor secund Aurelia Ichim

1998-1999: Divizia A – locul 6

Lotul: Tatiana Popa, Amalia Popa, Sorina Marian, Kati Covaliciuc, Mihaela Formagiu, Cezara Ruxăndoiu, Cristina Androhovici. Adriana Giurgea, Laura Dulceanu, Sorina Simion, Daniela Dochia

Antrenor principal Nicu Roibescu, antrenor secund Aurelia Ichim

1999-2000: Divizia A – locul 4

Lotul: Tatiana Popa, Cezara Ruxăndoiu, Mihaela Formagiu, Cristina Androhovici, Amalia Popa, Laura Dulceanu, Daniela Dochia, Elena Cozma, Adriana Giurgea, Sorina Simion

Antrenor principal Nicu Roibescu, antrenor secund Aurelia Ichim

2000-2001: Divizia A – locul 6
Câştigătoare a „Cupei României"
(în finală, 3-1 cu Universitatea Bacău)

Lotul: Tatiana Popa, Cezara Ruxăndoiu, Mihaela Formagiu, Cristina Androhovici, Amalia Popa, Laura Dulceanu, Daniela Dochia, Elena Cozma, Adriana Giurgea, Delia Marian, Alina Bordeianu, Mihaela Cantoreanu, Ioana Sîrbu.

Antrenor principal Nicu Roibescu, antrenor secund Aurelia Ichim

Scanned with OKEN Scanner

MĂRTURII ÎN IMAGINI

Scanned with OKEN Scanner

Nicu Roibescu (stînga) – "Cînd eram jucător"

Volei pe terenul Vointa –1963, Aurelia Cãunei in atac

Scanned with OKEN Scanner

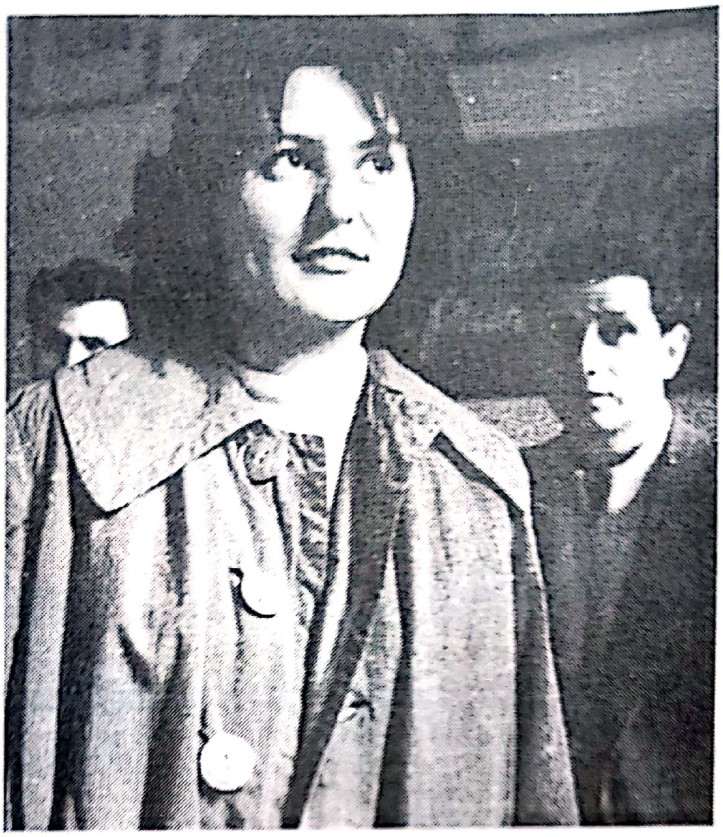

Natalia Dănăilă - "Inainte de teatru a fost voleiul"

"Noi sîntem Campioanele din 1970" (de la stînga la dreapta, sus): Ana Zabara, Marilena Cîrţan, Nicu Roibescu, Lucia Dobrescu, Aurelia Căunei, (jos) Doina Apostu, Florentina Itu, Viorica Bincheci, Carolina Nan, Ana Chiriţescu.

Scanned with OKEN Scanner

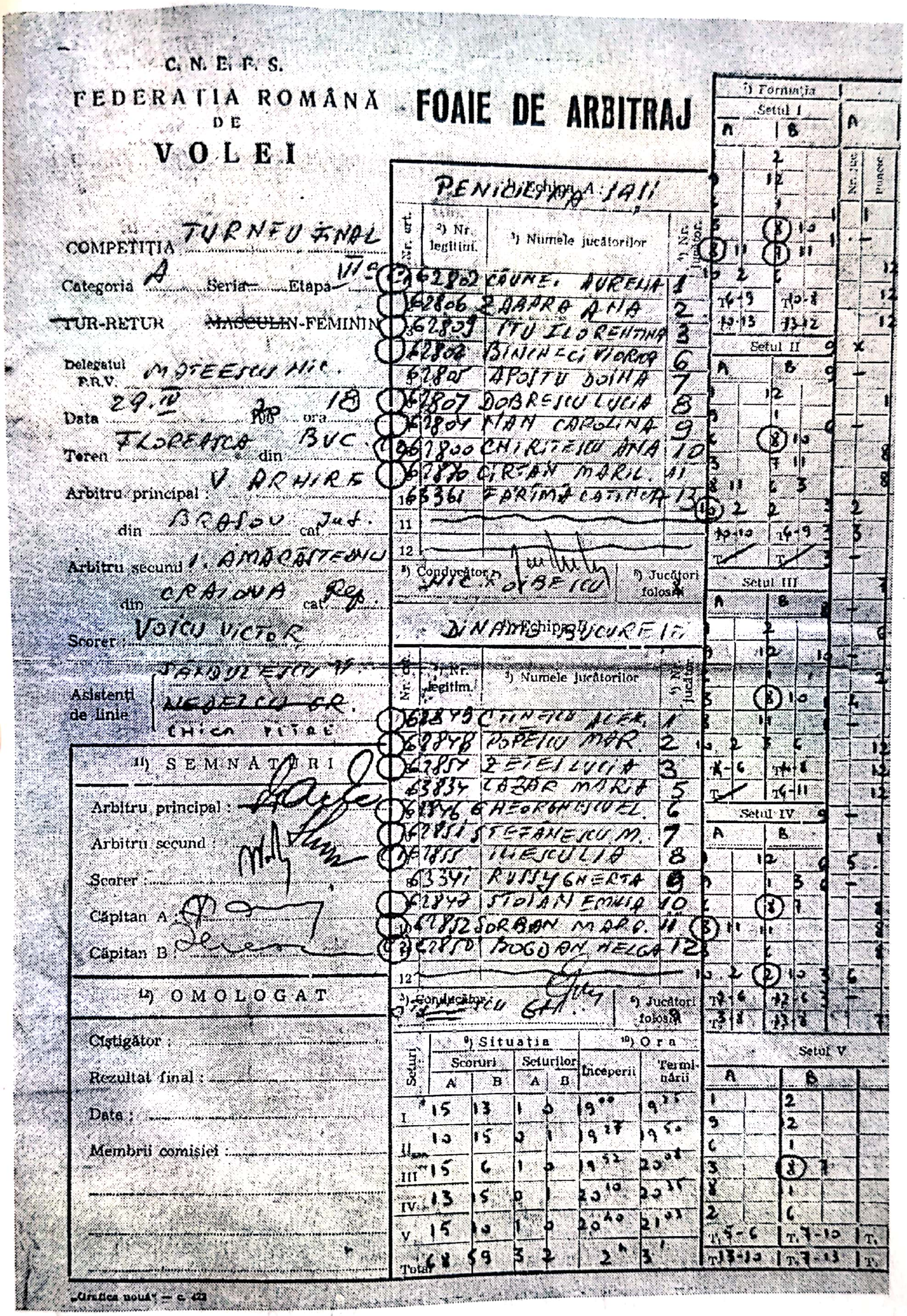

C.N.E.F.S.
FEDERAŢIA ROMÂNĂ DE VOLEI

FOAIE DE ARBITRAJ

COMPETIŢIA: TURNEU FINAL
Categoria: A Seria — Etapa: VI-a
~~TUR-RETUR~~ ~~MASCULIN~~-FEMININ
Delegatul F.R.V.: MATEESCU NIC.
Data: 29.IV ora: 18
Teren: FLOREASCA din: BUC.
Arbitru principal: V. ARHIRE din: BRAŞOV
Arbitru secund: I. AMĂRĂSTEANU din: CRAIOVA
Scorer: VOICU VICTOR
Asistenţi de linie: ~~NEDELCU GR.~~ CHICA VITAL

SEMNĂTURI
Arbitru principal:
Arbitru secund:
Scorer:
Căpitan A:
Căpitan B:

OMOLOGAT
Cîştigător:
Rezultat final:
Data:
Membrii comisiei:

Echipa A: PENICILINA IAŞI

Nr. crt.	Nr. legitim.	Numele jucătorilor	Nr. jucător
1	62802	CĂUNE AURELIA	1
2	62806	ZAHARIA ANA	2
3	62809	TITU FLORENTINA	3
4	62804	BINICHECI VIORICA	5
5	62805	APOSTU DOINA	7
6	62807	DOBRESCU LUCIA	8
7	62801	MAN CAROLINA	9
8	62800	CHIRIŢESCU ANA	10
9	62830	CÎRŢAN MARIA	11
10	63361	FĂRIMĂ CATINCA	12
11			
12			

Conducător: NIC. ROBESCU

Echipa B: DINAMO BUCUREŞTI

Nr. crt.	Nr. legitim.	Numele jucătorilor	Nr. jucător
1	62849	CHINEZU ALEX.	1
2	62848	POPESCU MAR.	2
3	62857	ZETEA LUCIA	3
4	63834	LAZĂR MARIA	5
5	62846	GHEORGHIŞ IUL.	6
6	62851	ŞTEFĂNESCU M.	7
7	62855	ILIESCU LIA	8
8	63341	RUSSU GHERTA	9
9	62842	STOIAN EMILIA	10
10	62852	ŞORBAN MARG.	11
11	62850	BOGDAN HELGA	12
12			

Conducător: ... GH.

Seturi	Scoruri A	Scoruri B	Seturilor A	Seturilor B	Ora începerii	Ora terminării
I	15	13	1	0	19⁰⁰	19²⁵
II	10	15	0	1	19²⁷	19⁵⁰
III	15	6	1	0	19⁵²	20⁰⁸
IV	13	15	0	1	20¹⁰	20³⁵
V	15	10	1	0	20⁴⁰	21⁰³
Total	68	59	3	2	2h	3'

„Grafica nouă" — c. 423

Foaia de arbitraj a meciului Penicilina Iaşi – Dinamo (29 aprilie 1970, Bucureşti)

PENICILINA

Iași

CAMPIOANA REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA 1969-70

ROIBESCU NICU

Ioana ARDELEANU-ENESCU
VERONICA

LAZĂR SOFRONIA

1- CAUNEI AURELIA

2- ZABARA ANA

3- ITU FLORENTINA

4- BRUMA NADIA

5- DOBRESCU DOINA

6- BINCHECI VIORICA

8- DOBRESCU LUCIA

9- NAN CAROLINA

10- CHIRITESCU AUA

11- CIRTAN MARILENA

Panoul de onoare al campioanelor

Nicu Roibescu (dreapta) felicitat de Miu Dobrescu (1970)

Hanovra (Germania), 1970. În mijloc, Veronica Ardeleanu, directorul Fabricii de Antibiotice

Scanned with OKEN Scanner

Penicilina ’70 – gata de atac

Scanned with OKEN Scanner

Din nou, Campioane ale României – 1971

O echipă de aur – (de la stînga la dreapta, sus): Florentina Itu, Marilena Cîrţan, Ana Zabara, antrenorul Nicu Roibescu, Aurelia Căunei, Lucia Dobrescu, Nadia Brumă, (jos) Doina Apostu, Viorica Bincheci, Ana Chiriţescu, Carolina Nan.

Scanned with OKEN Scanner

Penicilina - în turneu la Swerte (Germania) - 1978

Scanned with OKEN Scanner

În atac, Tatiana Popa

Aurelia Ichim – acum, antrenoare

Scanned with OKEN Scanner

Penicilina Iaşi – medalie de bronz la C.N. în 1995

Scanned with OKEN Scanner

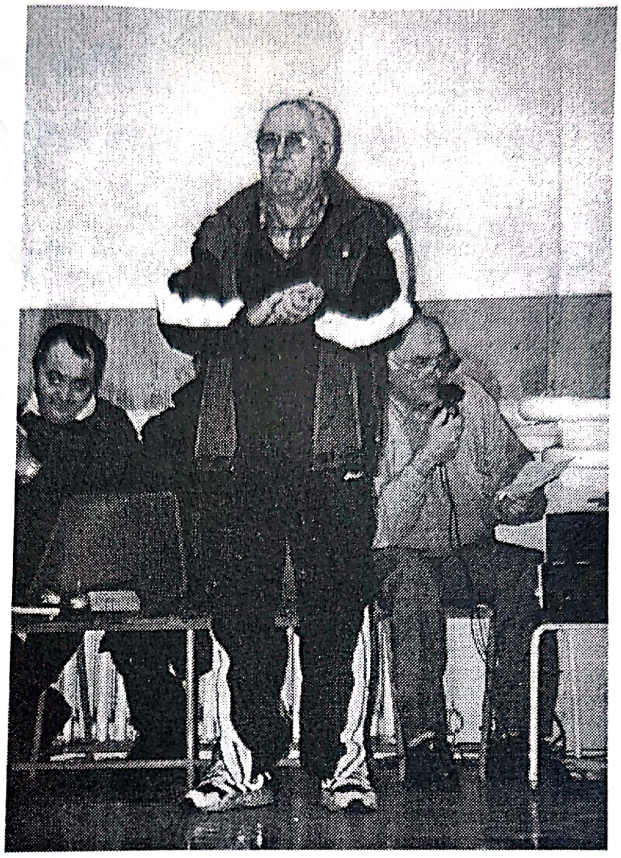

Antrenorul Nicu Roibescu – mereu în căutarea soluţiei

"Trebuie să învingem"

Scanned with OKEN Scanner

Mereu învingător

" Da. Este ora Sărbătorii" – Nicu Roibescu şi Ioan Nani, director general la S.C. Antibiotice S.A. Iaşi (2000)

Scanned with OKEN Scanner

Volleyball-

Europa-Cup-Final

der Damen

in Schaan

Fürstentum Liechtenstein
9./10./11. Febr. 1979

Mannschaften aus der CSR, DDR, Polen und Rumänien

Scanned with OKEN Scanner

F.F.V.B. - LIGUE DU LYONNAIS

FINALE

DE LA

Coupe d'Europe Féminine de Volley-Ball

avec

C.S.K.A. SOFIA, champion de Bulgarie
C.S.K.A. MOSCOU, champion d'U.R.S.S.
PENICILINA IASI, champion de Roumanie
KRAROW, champion de Pologne

VENDREDI 16 MARS, 20 h. - 2 rencontres
SAMEDI 17 MARS, 20 h. - 2 rencontres
DIMANCHE 18 MARS, 14 h. - 2 rencontres

PALAIS DES SPORTS DE SAINT-FONS

Volley-Ball : 65 millions de pratiquants, 110 Fédérations
1er SPORT MONDIAL

LIGUE DU LYONNAIS DE VOLLEY-BALL : 5, rue du Garet, 69001 LYON

En vente dans la salle : « Ecoles de sports - Volley », ouvrage de base de l'entraîneur
Auto-collants - Tee shirts souvenirs (affiches signées)

Programul Turneului final al Cupei Cupelor 1973

PVP VOLEJBALISTIEK SLÁVIA UK—IAŠI 2:3 (-12, -9, 12, 8, -6).

Trpké pilulky Penicilíny

Pondelok podvečer nastúpili v bratislavskej športovej hale STO k odvetnému stretnutiu II. kola PVP vo volejbale žien družstvá Slávia Bratislava UK a Penicilíny Iasy. Slávistky ak chceli postúpiť do ďalšieho kola, museli vyhrať 3:0, resp. 3:1. Slávia mala dobrý nástup. Viedla 12:10 na konci prvého setu a zdalo sa, že sa ujme vedenia. Po strate chýb v poli i na sieti, kde aj vplyvom zbytočnej nervozity, pokazili aj tie najľahšie lopty a do konca setu už nebodovali.

V druhej časti hry výborne atleticky pripravený kolektív Rumuniek získaval až neuveriteľne ľahko bod za bodom. Vysokoškoláčky hrali strnulo, mali nevysloviteľne ziť príjem podania, ktorý by im za iných okolností nemal robiť problémy. Bez zveličovania môžeme povedať, že rumunské volejbalistky rozliepali slávistky podľanami. Vyhrali aj druhý set a všetky nádeje na postup sa definitívne rozplynuli. Vo vedomí toho, že nemajú už čo stratiť, hráčky Penicilíny zvolnili tempo a Brankárok Ichimovej a Ituovej.

V družstve Slávie UK zaslúžia absolutórium za predvedený výkon v celom zápase Ružičková a štandard odviedla i Vindušková na nahrávke, Sklamali na celej čiare smečiarky.

V prvom stretnutí vyhrali volejbalistky Penicilíny 3:1 (5, 6, -11, 10).

★ SLÁVIA UK: Mališová, Mazárová, Hurinská, Granová, Vindušková, Ružičková (Borgulová, Hinchýnová, Országová).

★ IAŠI: Ichimová, Ituová, Dobrescuová, Halarová, Chiriteseuová, Popescuová.

Rozhodovali: Sygut, Kaczycki — 1000 divákov.

★ Hlasy po zápase: V. Hančík — tréner Slávie UK: „Mrzí ma, že sme robili základné chyby. Nemohli sme vyhrať, a takýmto výkonom."

★ Prof. M. Revny: „Rumunské volejbalistky boli lepšie v základných prvkoch. Družstvo Slávie však nie je horším kolektívom ako ich superky."

★ M. Zidiin — bývalý tréner Slávie UK: „Vysokoškoláčky takmer nemali rozohrávku. Na ihrisku sa málo pohybovali."

IGOR POVAŽAN

BASKETBAL

Elogii la adresa Penicilinei după victoria din Slovacia 1973

Scanned with OKEN Scanner

Cuprins

Mărturisire..... 3

"Premiul întâi cu coronita"..... 5

Ceasul căutărilor..... 7

Marea aventură..... 23

Izbânzile unei generații..... 41

Mereu învingător..... 83

Performanță şi prestigiu..... 97

Talent, perseverență, succese (Biografii neromanțate)..... 105

Traseu în timp (Rezultate, componența loturilor 1960 – 2001).... 121

Mărturii în imagini 133

Scanned with OKEN Scanner

S.C. ANTIBIOTICE S.A.
IAŞI

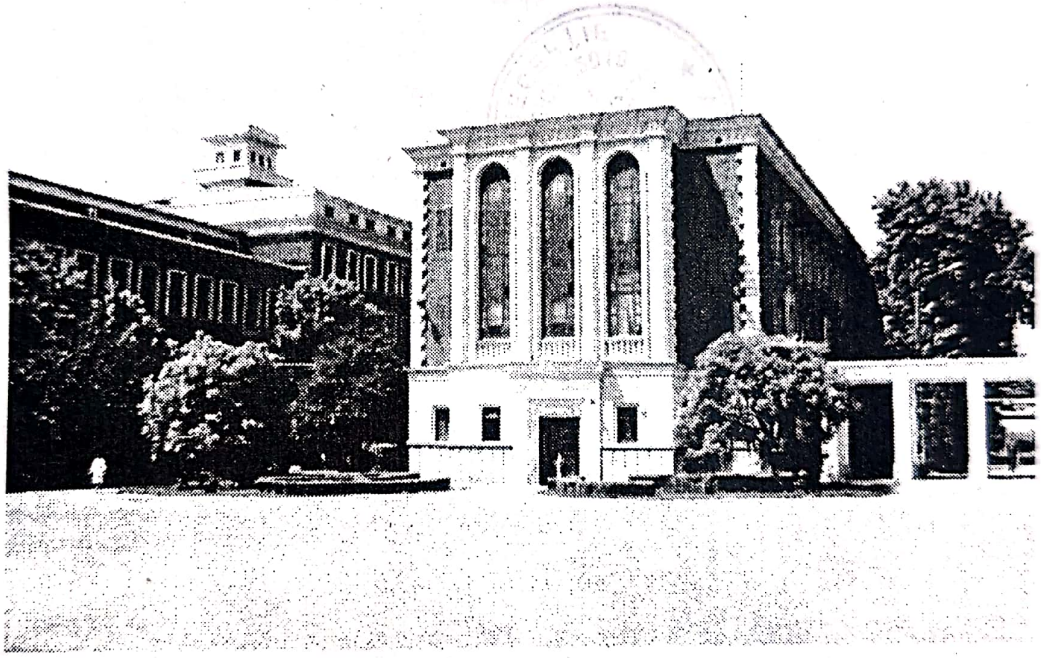

NOI AVEM GRIJĂ DE SĂNĂTATEA CELOR DRAGI VOUĂ

Scanned with OKEN Scanner

Tipărit la S.C. PETROLIV S.R.L.
Tel./Fax: 032/23.73.00

VASILE ARHIRE s-a născut în 1959, la Hus. (Vaslui).

A absolvit Facultatea de construcții din Iași și a început activitatea jurnalistică în 1975. A publicat peste 1000 de articole în presa centrală și locală și a realizat circa 700 de emisiuni de radio si televiziune.

În 1982 a primit Premiul II pentru reportaj la Concursul național de creație al studenților.

În 1997 a fost distins cu Premiul național pentru televiziune acordat de Asociația Presei Sportive din România.

În prezent este publicist comentator la TVR Iași.

Vasile Arhire a intrat în lumea presei, urcînd pe scara de mătase a sportului. N-a fost o simplă cochetărie de tinerețe, ci o dragoste statornică închinată sportului, dar și poveștilor depănate în eter sau în rînduri tipografice.

Din 1990 a devenit jurnalist cu acte în regulă la Radio Iași, unde, spirit neastîmpărat, scormonitor și tenace, s-a împlinit profesional, abordînd cu iscusință genuri dintre cele mai felurite, dar nepărăsind niciodată iubirea dintîi, gazetăria sportivă. Drumul său, unul ascendent, a trecut apoi prin televiziune, la TVR Iași, loc în care-și exercită astăzi dinamic magistratura de jurnalist.

A păşit acum şi pe tărîmul cărții, suind pe aceeaşi scară de mătase a sportului, scriind cu pasiune despre Penicilina, unul dintre nu prea multele fenomene ale sportului ieşean. O bucoavnă ce reînvie o poveste de succes şi-i scoate din uitare pe protagoniştii trecuți, cei mai mulți dintre ei în anonimat.

E o carte scrisă cu sufletul pentru suflete.

Grigore ILISEI

Scanned with OKEN Scanner